

BES^eDA

E L E K T R O N S K A K N J I G A

Josip Vandot

Kekec na volčji sledi

O M N I B U S

BESeda

Josip Vandot

KEKEC NA VOLČJI SLEDI

*Elektronska izdaja v sodelovanju
z založbo Karantanija*

To izdajo pripravil

Franko Luin

franko@omnibus.se

ISBN 91-7301-310-2

beseda@omnibus.se

www.omnibus.se/beseda

1

Za veroval se je bil Kekec tisto jutro v kosa. Lepo je drobolel kos tam v goščavi za Gmajnico. Skril se je bil nekje v varen kotiček pa je prepeval pa je drobolel svoje najlepše pesmi. Kekec se je čudil, da je odprl široko oči in usta. Poslušal ga je pol ure na zeleni trati onkraj žuborečega studenca. Naposled se je žalostno nakremžil in je vzdihnil sam pri sebi: »Kaj mi pomagajo citre, pa kaj mi pomagajo zlate strune! Kos nima citer, pa tudi zlatih strun nima. A lepše poje nego moje citre, lepše poje nego moje zlate strune . . . Ovbe, ovbe!«

Kekec se je praskal za desnim ušesom in se je skoraj razjezil na kosa. S pestjo je zažugal proti goščavi, kjer se je skrival kos. Še enkrat se je nakremžil, še enkrat je zažugal s pestjo. — »Kos, ali čuješ?« je zavpil na ves glas. »Šopiriš se, šopiriš s svojim petjem. Pa morda misliš, da te kdo posluša? No, niti naša Keza se ne zgane ob tvojem petju. Keza pa posluša celo črnega murna in hvali njegovo petje . . . Zato pa le bodi tiho, ti kos!«

Toda kos ga ni poslušal, ampak je drobolel še glasneje, še lepše, da mu je Kekec vedno bolj zavidal. Jezil se je pač in je govoril hude besede; a v srcu je občudoval to

krasno petje in ta lepi glas. Naposled ni mogel več strpeti na trati. Pozabil je na svojo Kezo, ki se je pasla nekje tam ob leskovem grmovju. Splazil se je v goščavo, da bi videl kosa od blizu. — »Hm!« je pomislil sam pri sebi in je trikrat pokimal z glavo. »Rad bi videl tega kosa; rad bi videl, kako odpira svoj kljun, da poje tako lepo. Nemara bi tudi jaz lepo zažvižgal, če bi našobil ustnice tako kot kos svoj kljun . . . Hm, nemara bi pa še celo lepše zažvižgal . . .«

A Kekec se je plazil celo uro po goščavi, pa ni nikjer zagledal kosa. Tu pa tam mu je bil že prav blizu in se je že nasmejal sam pri sebi. A kos je samo vzfrfotal, pa je odhitel nekam daleč, od koder se je zopet začul njegov glas. Kekec se je plazil za njim, da mu je bilo že kar vroče. Zjavkal je že tu pa tam, ker so ga pričele skeleti boste noge, a vendar ni odnehal. Naposled pa je kos kar nena doma utihnil. Kekec je ves poparjen obstal sredi goščave. Z rokavom si je brisal znoj z vročega čela in je pihal razdražen. — »Hej, ti kos!« je zavpil. »Kaj ne boš več prepeval? Veš, Kekca imaš za norca, Kekca, ki te ulovi jutri in ti ukrade kljun. Pa se ne boš več norčeval iz poštenih ljudi . . . Ali si slišal, ti prebiti kos?«

A kos ga ni slišal. Poletel je bil kdo ve kam tja v dolinico. Stopil je na kamenček kraj šumečega gorskega potoka pa je srebal bistro vodico. Kekec pa je bil razžaljen in hud. Še nekaj je sitnaril sredi grmovja in se usa-

jal. Potem pa se je kar obrnil in se je splazil nazaj na trato. A bil je nejevoljen; zato pa je hotel stresti vso svojo nejevoljo in sitnost na Kezo, ki jo je bil pognal pred uro po hribu navzgor. — »Keza, ho-ho, Keza!« je zavpil tja v hrib. A Keza ni niti zameketala kakor navadno. To pa je še huje vznevoljilo Kekca. Kar pljunil je v svoji nejevolji in je zavpil še enkrat: »Keza, ho-ho! Ali slišiš, Keza?«

A ker mu Keza ni odgovorila, se je napotil Kekec v hrib. Urno se je plazil po strmini in je venomer klical. Tu pa tam se je ustavil, da se malo odsope in si obriše znoj. — »Nemara se je Keza izgubila in je zašla kdo ve kam?« je pomislil. »Na, pa jo bom iskal in se potil . . . Čakaj, ti prebiti kos! Kljun ti izderem jutri iz glave, kljun, da ne boš več prepeval. Ti si me zavedel v goščavo — pa sem pozabil na Kezo . . . Ovbe! Kam si zašla, Keza, ho-ho, Keza! Daj, odzovi se, Keza! Saj ne bom nič sitnaril in niti ozmerjal te ne bom . . . Keza, ho-ho, Keza!«

Kekec se je priplazil na vrh hriba, a Keze ni našel nikjer. Žalostno je povetil glavo in je zjavkal v svoji žalosti. Sedel je na vrhu hriba in je zakril za trenutek obraz z rokami. — Zasmilila se mu je tedaj Keza, globoko v srce se mu je zasmilila. Glej, odkar je živ, pozna Kezo; odkar se spominja, jo pase tu za Gmajnico. Stara je postala Keza in je že skoraj nadložna in nerodna. Lansko jesen je celo izgubila rog, kar čez noč ga je izgubila. Smejal se je Kekec tisto jutro, ko je zagledal Kezo brez

roga. Sedem dni se je norčeval iz nje in jo je povpraševal, kje je tista miška, ki ji je pojedla rog. A Keza ga je samo gledala in je migala z brado: Kekec, norčav si in mlad, pa ne poznaš še starosti. Daj, Kekec, pomisli malo, pa ne bodi siten kakor komar pred dežjem. Daj, Kekec! — A Kekec se je postavil na glavo in se je smejal, da se je čulo v dolinico. A vendar je imel rad Kezo in je gledal, da ji ni zmanjkalo niti najmanjše stvarce. A vseeno jo je še vedno dražil zaradi tistega roga, ki ga je pojedla miška sredi noči — tista nesrečna miška, tista bedasta miška, ki ni imela boljšega jela nego star kozji rog.

Kekec se je splazil po drugi strani po hribu navzdol. Skozi macesnov gozd je prišel do grmovja, ki se je raztezalo tja do dolinice. Sredi tega grmovja je žuborel bister studenec. Poznal je Kekec tisti studenec, in ker je bil žejen, se je hotel napiti mrzle vode. Splazil se je skozi grmovje na ozko trato, kjer je žuborel tisti studenec, in je zavriskal naglas, ko se je ozrl po trati. Hej, tam kraj studenca je ležala njegova Keza, zleknjena je ležala in je počivala. — »Glej, no — glej, no!« je dejal Kekec in stopil h kozi. »Kako ti počiva, da te niti ne čuje, če jo kličeš . . . Kaj sem te tako učil, ti prebita Keza?«

Zaklical je Kekec, a Keza ga ni čula. Mirno je ležala na trati in se niti zganila ni, ko jo je Kekec poklical. To pa se je zdelo Kekcu čudno. Sklonil se je k njej in jo prijel za edini rog. Stresel jo je pa ji je govoril: »Daj, zgani se,

Keza! Poldne bo in čas je, da greva domov. Zgani se, zgani, Keza!« — A Keza se ni zganila. Ko je izpustil Kekec rog, je padla njena glava nazaj na trato. Kecec se je čudil vedno bolj. Pokleknil je k njej in ji je pogledal v oči. Ali oči so bile široko odprte in so bile osteklenele.

»Keza, hoj, Keza!« je zavpil Kecec ves prestrašen in je poskočil na noge. Z obema rokama je prijel kozo in je poizkušal, da bi jo postavil na noge. A vsakokrat je omahnila koza nazaj in je padla brez življenja na trato. Kekcu so se naježili lasje, sapa mu je zastala v grlu. Hipoma mu je bilo jasno vse in hipoma je spoznal, da je koza mrtva . . . Glej, ko je zalezoval kosa po goščavi, da bi videl, kako pri petju odpira kljun, glej, takrat je legla Keza v travo. Trikrat je zaobrnila oči in je potihoma zameketala: »Kecec, mekeke . . . Smrt je prišla — zbogom, Kecec! . . .« Zleknila se je po trati in je bila mrtva, kot bi trenil. Že tri dni se je bila držala tako nekam čudno. Hm, pa je nemara slutila, da so njeni dnevi šteti, hm, nemara . . .

»Keza, hoj, Keza!« je klical Kecec ves žalosten in solze so mu vrele iz oči. »Ali me slišiš, Keza? Nikar ne bodi mrtva! Vstani in pojdi domov! Lepo ti bom nastlal v hlevu, da boš ležala prav mehko. Žemljico ti kupim, da boš vesela . . . Samo mrtva ne smeš biti, Keza! Ali me slišiš, Keza?«

Vse prizadevanje žalostnega Kekca je bilo zaman. — Keze ni mogel več priklicati v življenje. Zato pa je Kekec skoraj obupal. Sedel je na trato in si je podprl glavo z rokami. Gledal je solznih oči na mrtvo kozo in v srcu mu je bilo tako hudo, da je komaj zadrževal glasen jok, ki mu je silil iz grla. — Keza, oj Keza, zakaj si poginila, zakaj? Saj nisi bila še tako stara. Še marsikatero pomlad bi se lahko veselila in bi veselo meketala za Gmajnico. Pa si poginila zdaj tako tiho, da nihče ni vedel, kdaj se ti je približala smrt. Keza, oj, Keza! Zakaj si tako napravila?

Dolgo dolgo je sedel Kekec kraj mrtve koze in je mislil žalostne misli. Toda naposled se je dvignil in je zmigal trikrat z glavo. Šinil je z roko preko obraza in je izpregovoril naglas: »Mrtva je . . . kaj mi pomaga jadikovanje, če je mrtva! Spraviti jo moram iz gozda. Tu bi jo pojedli jastrebi. A Keza ni zaslužila tega, resnično ni zaslužila. Nalomim si smrekovih vej in jo odpeljem domov, da jo vidijo vsi — oče, mati, Tinka in Jerica. Zakopljem jo na polju, da bo imela uboga Keza mir v grobu. Tako storim, prav zares storim tako!«

In Kekec je res nalomil smrekovih vej in je zvalil kozo nanje. S srobotom jo je privezal trdno k vejam. Pa se ni prav nič pomišljal — kar vpregel se je v veje pa je vlekel mrtvo kozo skozi grmovje, po tratinah, po hribu navzdol. Preko ozke brvi jo je vlekel nad šumečim gorskim potokom, po ozki ulici med vrtovi tja v vas. Tu pa tam

ga je ustavil vaščan, pa ga je vprašal: »Kekec, oj, Kekec! Kaj je? Ali se je Keza ubila?« — A Kekec je zmigal z glavom in je žalostno odvrnil: »Ni se ubila, stric, ni se ubila . . . Kraj studenca je legla na trato; trikrat je zaobrnila oči, pa je poginila kar sama od sebe. Keza, oj, Keza!« . . .

Pa je vlekel dalje, do doma jo je privlekel in se je ustavil šele na dvorišču. Težko je zasopel in je zaklical: »Oj, oče, oj, mati! Oj, Jerica, oj, Tinka! Kezo sem pripeľjal na smrekovih vejah. A Keza je mrtva . . .«

Iz hiše so prišli oče, mati, Jerica in Tinka. Začudili so se, ko so zagledali mrtvo kozo, pa so izpraševali, kako in kaj. In Kekec jim je povedal vse — o kosu je pravil in o njegovem kljunu, pa o svoji jezici. O Kezi je pravil, ki je ležala mrtva kraj studenca in se ni ganila več. Žalosten je bil Kekec in si je venomer brisal z rokavom znoj z obraza. Ves je bil zasopljen in si je oddihoval naglo, sunkoma.

»Hm!« je rekel oče in je zmignil z rameni. »Kaj hočemo? Poginila je . . . Stara je bila že, stara — in smrt je že tako čakala nanjo. Kaj hočemo!«

»Nisem je pustil v gozdu, oče!« je odgovoril Kekec. »Veste, zato je nisem pustil, da je ne bi pojedli jastrebi. Na polju jo zakopljem, tam za onim češminovim grmom. Tam naj počiva Keza — tam bo imela vsaj mir!«

In Kekec se je zopet vpregel v smrekove veje. Z dvorišča je vlekel mrtvo kozo na polje. A ni bil sam; mala Tinka je šla z njim.

Sedla je Tinka na trato, pa je gledala, kako je bratec kopal jamo. Že je bila jama gotova in Kekec je vrgel motiko v stran. Odvezal je kozo od smrekovih vej in jo je potegnil bliže k jami. Še enkrat jo je prijel za edini rog in jo je nalahko stresel. — »Zdaj pojdeš, Keza!« je rekel žalostno, »pojdeš, pa te ne vidimo nikdar več . . . Dosti sem sitnaril s tabo, Keza, in sem te ošteval. Pa vem, da mi nisi zamerila. Saj sem te imel rad, Keza, in ničesar ti ni manjkalo, ko sem te pasel. Zato pa vem, da mi nisi zamerila tistih sitnarij in tudi hudih besed in mi nisi zamerila . . . Zagrebem te zdaj, Keza, pa te ne pozabim, dokler bo stal ta grm kraj tvojega groba. Zagrebem te pa zato, da te ne požrejo jastrebi in vrane. A ti nisi zaslužila tega, Keza, resnično nisi zaslužila . . .«

In Kekec je spustil kozo v jamo. Še enkrat jo je pogledal, potem pa jo je pričel zasipavati s prstjo. Gomilila se je prst in kar hipoma je bil grob popolnoma zasut. Kekec se je oddahnil in je sedel kraj Tinke na trato. Gledal je na nasuti grob in ni izpregovoril besedice.

Svetlo sonce pozne pomladi se je iskrilo vsepovsod nad zagorsko dolinico in vse polje je bilo polno radosti, metuljev in brenčočih čebel. Rože so se zibale v lahnem

vetrcu, ki je žuborel preko veselega polja, a iz zelenih gozdov se je razlegalo glasno ptičje petje.

»Ni več Keze!« je dejala mala Tinka in je pogledala od strani bratca. A ker ji bratec ni odgovoril, ga je pocukala za rokav. »Ali slišiš, Kekec?« je vprašala. »Hm, nekaj bi ti povedala, pa si ne upam . . . Služit pojdeš, Kekec . . .«

Kekec jo je ves začuden pogledal. — »Ali ti nisem rekel že stokrat, da si trapica?« je dejal. »Gobezdaš in gobezdaš, pa sama ne veš, kaj gobezdaš. Jaz naj grem služiti? I, kje si pa zopet to slišala?«

»Mhm,« je odvrnila Tinka in ga je gledala vsa žalostna. »Služit pojdeš, Kekec, nekam daleč pojdeš služiti . . . Davi je bil tuj mož pri nas. Velike brke je imel in je bil skoraj tako velik kot stric Prisanek. Veš, k tistemu stricu pojdeš služiti, pa te ne bo več doma . . . Oj, Kekec, pa bo žalostno, ker te ne bo več doma . . .«

Tinka je žalostno vzdihnila in solze so se ji prikazale v očeh. A Kekec se je čudil in ni hotel verjeti. Smejal se je Tinki in njeni žalosti. Hm, pa je bilo res čudno — Kekec da bi šel z doma? Pa je spet nekdo Tinko potegnil; a Tinka verjame vse, verjame celo to, kar se ji nalaže Kekec v svoji norčavosti. Služit da bi šel, nekam daleč služiti k možu, ki je velik in ima dolge brke kakor stric Prisanek? — In Kekec ni mogel verjeti temu. Samo nasmejal se je pa zmajal z glavo. »Tinka, kdaj ti prinese drobna

sinička pameti? Ha, Tinkara?» je govoril sestrici. »Povej mi, kdo ti je spet natvezel to novico? Ha, Tinkara?«

Tinka se je še bolj razžalostila. Kar vstran je obrnila obrazek pa je odgovorila: »Ne verjameš mi, Kekec? Oj, jaz dobro vem, da pojdeš služiti. Videla sem moža in vse sem slišala, kar je govoril. Mati je že vse pripravila. In jutri pojdeš služiti, resnično — jutri pojdeš k možu, ki ima tako velike brke . . . Kar domov pojdi pa boš videl, da je res!«

Zdaj je pa Kekec že dvomil. — »Hm,« je pomislil sam pri sebi. »Mogoče bo pa le res? Mogoče pa Tinka govori resnico? A vendar je čudno. Še nikoli mi ni rekel oče, da me pošlje z doma. Čudno, da se je domislil tega tako nenadoma, čudno.«

A Kekec ni dolgo premišljal. Naglo je vstal in je pohitel preko polja. Ves zasopel je priletel v izbo, kjer je pospravljala mati. — »Ali je res, mati?« je izpregovoril, ko je prišel malo k sapi. »Ali je res, da pojdem služiti? Ali je res, da pojdem z doma? Veste, k onemu možu, ki ima tako dolge brke? Ali je res, mati?«

Mati se mu je nasmehnila pa je odgovorila: »Res je, res, Kekec. Z doma pojdeš že jutri. H Korošču greš v Rovte. Zmenili smo se tako že pozimi, pa ti nismo ničesar povedali. A danes je bil Korošec pri nas, pa je povedal, da lahko prideš takoj. Pa pojdeš že jutri . . .«

Kecec je povetil glavo in se je zamislil za trenutek. »Hm,« je govoril in je bil skoraj žalosten. »Pa zakaj mi niste že prej povedali, da moram iti služiti? Pa bi bil vedel . . . Oj, mati, zakaj moram z doma? Saj mi ni sile doma. Pa tudi lakote ne trpim, mati! Zakaj moram iti služiti?«

»Saj ne greš služiti!« ga je tolažila mati. »Veš, zato te damo h Korošcu, da se tam kaj prida naučiš. Doma se ne moreš naučiti vsega. Pri tujih ljudeh pa se naučiš marsičesa, česar bi se doma ne mogel. Pa dolgo ne boš pri Korošcu — samo do zime ostaneš tam. Potem pa se vrneš domov. In pri Korošcu ti ne bo slabega. Dobri ljudje so, pa te bodo imeli radi.«

Kecec je dvignil glavo, ko je slišal te besede. Iz srca mu je izginila žalost in skoraj nasmejal se je. »To je pa nekaj drugega!« je rekel. »Pa sem mislil, da moram iti k tujim ljudem služiti. No, pa naj bo! Pa pojdem jutri, mati! Ne bo mi slabega. Saj se ne bojim, prav nič se ne bojim, mati!«

In Kecec je veselo zažvižgal in se je zavrtel po sobi. Tinka je ravno odprla vrata. Zagledala je bratca, ki se je ves vesel vrtel po izbi, in se je začudila, da je kar obstala na pragu. Kecec jo je zapazil pa stopil k njej. — »Ti, Tinkara,« ji je rekel, »res je, da pojdem služiti. Veš, za deveto goro grem služiti, k zmaju grem služiti za kuharja. Devet glav ima zmaj in v vsaki glavi devet ust. Noč in

dan mu bom kuhal, da bo zmaj zadovoljen z menoj. Jeseni ga privedem s seboj. Sem v sobo ga privedem, da ga vidiš, Tinkara! Pa odpre zmaj devetkrat devet ust, a v prvih ustih izgine Tinkara! Ho-ho, v prvih ustih izgine naša Tinkara . . .«

»Joj, Kekec, joj!« je zavrisnila mala, lahkoverna Tinkara. Prestrašila se je, da je zakrila obrazek z rokama, in se je skrila v kot. A Kekec se je zasmel in je stopil za njo. — »Kaj se treseš, Tinkara?« ji je govoril. »Saj se še jaz ne bojim, jaz, ki moram iti k zmaju služiti za kuharja. Ne boj se! Saj ga ne privedem domov. Kuhal mu bom samo cmoke iz kopriv tako dolgo, da bo poginil kakor danes naša uboga Keza. Ne boj se, Tinkara, ne boj se!«

Tinka se je priplazila iz kota in se je stisnila k materi. Njen obrazek je bil ves preplašen in žalosten. Mati jo je pobožala po laseh in jo je tolažila: »Tinka, le ne verjemi Kekcu! Kekec se samo norčuje. Saj ne gre k zmaju za deveto goro. Samo v Rovte pojde h Korošču. Kekec je malopriden, pa te samo straši!«

»Aha,« je rekla Tinka in se je nasmehnila. Šla je za Kekcem v sosedno izbico. Kekec je imel tam spravljene svoje krasne citre. V lepi skrinjici jih je imel spravljene, da ni mogel nihče do njih. — »S seboj jih vzamem!« je govoril sestrici. »Veš, zato jih vzamem, da bom igral zmaju same poskočnice. In plesal bo zmaj tako veselo in urno, da bo porušil deveti grad. Hej, resnično!«

»Oha, oha!« mu je ugovarjala Tinka. »Saj ne greš služiti k zmaju, ne greš, Kekec! V Rovte pojdeš h Korošču. Ali misliš, da ne vem? Lažeš, Kekec, lažeš, pa me imaš samo za norca . . . Ne greš k zmaju — v Rovte greš . . .«

»Hm, seveda — v Rovte!« ji je odgovarjal Kekec. »Kaj misliš, da tam ni zmajev? O, tam so še hujše stvari! Nad Rovtami se dvigajo strašno visoke gore. Še višje so menda nego sama Škrlatica. Oj, pod tistimi gorami je strašno — sama Pehta domuje tam, sama Pehta. Vsako pomlad pride v dolino, pa ukrade deklico, ki je najbolj slaba in najbolj pridna. Pa jo zapre v svojo kočo. In slabo se godi deklici, slabo . . .«

Tinka se je spet prestrašila. Kar stresla se je in je gledala bratca s široko odprtimi očmi. A Kekec se je samo namuznil pa je nadaljeval: »Lepo bom zaigral tam pod tistimi gorami na citre. Pa pride sama Pehta k meni in ji porečem: Teta Pehta, ali bi radi letos spet deklico? Hm, veste, na Mežnarčevem domu živi deklica pa je kakor nalašč za vas. Tinkara ji je ime. Kar pojdite pa si vzemite Tinkaro! — Tako porečem že jutri Pehti. Pa pride Pehta in vzame že jutri Tinkaro s seboj . . .«

»Ovbe!« je zajokala Tinka v silnem strahu. Zbežala je iz sobice k materi, ki jo je morala že zopet tolažiti. A Kekec se je smejal na ves glas. Vzel je svoje citre in je šel v izbo. Sedel je za mizo pa je zaigral lepo pesem. Sladko so zveneale zlate strune; njih srebrni glas je plaval v po-

mladanski dan in se je družil z veselimi ptičjim žvrgolenjem. Sonce se je bližalo temnim goram na zahodu. A po vsem zagorskem svetu se je smejala vesela, glasna radost.

Kekec ni bil prav nič žalosten, da mora z doma. Hm, čemu? Saj je vedel, da ostane v Rovtah samo do zime; saj je vedel, da do Rovt ni dalj nego samo uro hodá. Pa bi se bal in cmeril? Hm, čemu? — Keza je danes zjutraj poginila in ne potrebuje več pastirja. Zato pa gre Kekec lahko malo pogledati k tujim ljudem. Slabega mu ne bo in lahko bo igral na citre in prepeval, kadar se mu bo ljubilo. Pa bi se zaradi tega cmeril. Hm, čemu? — Saj ni vredno, resnično ni vredno, da bi se cmeril.

In Kekec je bil vesel in se ni bal. Spravil je svoje reči v red, da jih zjutraj kar vzame s klopi in lahko kar takoj odide. Tu in tam je mislil na Rovte in je ugibal sam pri sebi, kako je tam. A oče in mati sta mu pravila samo dobre reči in zato Kekec ni več razmišljal. Po večerji je šel v izbico, kjer je stala njegova postelja v enem, a Tinkina v drugem kotu. Mračilo se je že. Vsa dolinica je bila že zakrita v temni mrak. Samo visoki snežniki so žareli v škrlatnem ognju in so gledali v mračno dolinico. Mati je postavila na okno gorečo svečo in je prekrižala otroka. Tinka se je takoj skobacala v posteljico. Do vratu se je pogrnila z gorko odejo in je gledala bratca. »Zjutraj pojdeš, Kekec,« je rekla. »Oh, Kekec, prav nič ne bo lepo,

ko tebe ne bo. Pa bom žalostna . . . Lepo si igral na citre, tako lepo kot nihče. Rada sem te poslušala, o, tako rada! Pa zdaj mi ne boš citral več. Zato pa bo žalostno pri nas . . . Kekec, o, Kekec! Daj, zaigraj še enkrat na citre! Daj, da te slišim . . . »

Kekec ni ničesar odgovoril. Vzel je iz skrinjice citre. Sedel je na posteljico in je položil citre na kolena. Pričel je brenkati in potihoma je prepeval tiho pesem. Tinka je položila roke pod glavico pa ga je gledala in poslušala vsa zamaknjena. Kekec pa je citral in pel lepše, vedno lepše . . .

*»Pastirčku so rekli tako:
Pusti ti snežno goró!
V tuji kraj moraš ti zdaj,
pa se ne vrneš nazaj . . . »*

Zunaj se je popolnoma znočilo. Ugasnila je rožna večerna zarja na visokih snežnikih. Na nebu so se užigale zvezde in izza škrabastih gorá je pričel pogledovati veseli mesec. A Kekec je še vedno citral in prepeval potihoma svojo pesem:

*»Pastirček pa vriska: Juhé!
Moje so snežne goré,
vriskal na njih bom vsekdar,
pustil nikdar jih, nikdar . . . »*

Sveča na oknu je pričela dogorevati. Tedaj pa je Kekec nehal igrati in peti. Ozrl se je na Tinkino posteljico. A sestra je bila mirna in se ni niti zganila. Kekec je stopil bliže k posteljici in se je sklonil nad Tinko. In tedaj je videl, da sestra že spi, sladko spi. Kekec se je nasmejaj in se je naglo slekel. Zlezel je na posteljo in je ugasnil svečo. Zaril se je pod odejo — in niso prešli trije trenutki, pa je že spal trdno in brezskrbno . . .

2

Daleč že, tam za zelenim gozdom je bila domača vas. Videlo se ni niti rjavega zvonika več in Kekec je postal na beli cesti in se je ozrl nazaj. Zavihtel je klobuček, da je dolgo petelinje pero veselo zavihralo v zraku in je polglasno zavriskal. — »Hej, ne vidim te več, domača vas!« je dejal potem sam pri sebi. »Lepo je bilo, a mogoče bo v Rovtah še lepše. Prepeval bom in citral pa bo čas kaj hitro minil. Kar hipoma bo zima tu in vrnem se domov. Nagajal bom zopet Tinki in ji pravil, kako je bilo pri zmaju, ki sem pri njem služil za kuharja. Hej, pa bo verjela vse — uboga, mala Tinkara . . .« Kekec se je posmejal in se je okrenil. Stopal je dalje po beli cesti in se je oziral na vse strani. Cesta se je vila kraj zelenega gozdiča, kjer so prepevali glasni ptiči v veselo pomladno jutro. Na desno pa se je širilo polje tja do strmih, s smrekami gosto poraslih gor. Za njimi so se skrivali domači snežniki in Kekcu je bilo skoraj hudo, da jih ne vidi več. Zato je pospešil korake in je pričel glasno žvižgati, da bi pregnal žalost. Že je došel iz gozdiča in tedaj se mu je nasmejala nasproti bela vasica. Male, prijazne hišice so stale druga pri drugi kakor zveste sestre-

ce. Krog in krog pa je zelenelo širno polje tja do zelenih gozdov, spenjajočih se ob strmem pogorju. Kekec je obstal pa gledal na tisto pogorje. Oči so se mu vse zamaknjene čudile, ko so strmele na tiste veličastne gore. Oj, strmo so se dvigale nad gozdovi — skala na skali, sklad na skladu. Vse so bile preprežene s širnimi snežišči, ki ne skopnijo niti v toplih poletnih žarkih. Sneg se je lesketal tam zgoraj v srebrnem soncu; skale so se smehljale v tiho dolinico in so bile vse bele. Visoke so bile, tako visoke, da so se dotikale menda samo modrega, jasnega neba.

Kekec je zopet dvignil klobuček, da je zavihralo dolgo petelinje pero. — »Juhuhu!« je zavriskal na ves glas, da se je razlegalo po zagorski dolini. Nasproti mu je prišel kmetič in se je namuznil, ko je slišal glasni vrisk. — »No, kaj pa se ti dereš že tako rano?« je vprašal Kekca in se je smejal. »Vesel pa si, pobič, vesel — ni ti kaj reči . . . Pa kam greš s culo na hrbtu? Ha, ti pobič?«

Kekec se je okrenil, pa je odgovoril: »Ej, stric, služit grem h Korošču. Zagledal sem tiste visoke vrhove, pa sem postal tako vesel, da sem moral zavriskati. Kaj hočete, stric? Rad vriskam in sem rad vesel . . . Glejte, stric, vi ste iz Rovt, pa veste gotovo, kje stoji Koroščeva hiša. Lepo vas prosim, da mi poveste, da ne bom iskal po nepotrebnem.«

»Ahm,« je dejal kmetič, »h Korošču greš služiti? Glejte si no, glejte! Pa za pot bi rad vedel, ti pobič? — Glej, tista pot, ki drži preko polja do malega gozdiča, te privede h Korošču, naravnost h Korošču. Ne moreš zaiti, ker ni druge poti . . . Glejte si no — služiti greš, a si tako vesel! Ti si pa res čuden pobič . . .«

»Kaj hočem, stric?« je odvrnil Kekec. »Ali naj se cmerim, ker moram iti služiti? Saj mi ne pomaga nič in tudi vredno ni, da bi se cmeril . . . Hvala vam, stric, da ste mi pokazali pot. Kar lepo po njej pojdem in ne zaidem nikamor. Hvala vam, stric!«

Kekec je šel dalje in je krenil po kolovozni poti preko polja. Ves čas je žvižgal in se je vedno bolj bližal zelenemu gozdiču. Velika cula na hrbtu ga ni prav nič težila, še manj pa skrinjica, ki jo je nosil v desnici in ki so bile v njej spravljene njegove citre. Dospel je v gozdič in je šel neutrudno dalje pod visokimi smrekami. Prišel je do ovinka — in tedaj se je hipoma ustavil. Iz grmovja je skočil deček in je obstal ves zasopel pred njim. Kekec ga je gledal in se je čudil. Deček je bil mršav in dolg; oblečen je bil v raševinaste hlače in v raševinast jopič. Bil je bos; a na glavi mu je tičal zelen, potlačen klobuček.

Ustavil se je deček pred Kekcem in ga je meril od nog do glave s sovražnim pogledom. — »Kdo si? Kam hočeš?« je vprašal s hripavim glasom. »Kaj nisi ti Kekec? Kekec, ki hoče priti h Korošču služiti? Ha, te vprašam?«

Kecec se je nasmejal in je prav prijazno odgovoril: »I, seveda sem Kecec. Pa tudi h Korošču grem služiti. Daj, povej mi, ali imam še daleč?«

Dolgi deček mu ni odgovoril. Samo težko je zasopel in je pograbil Kekca za rame. Potresel ga je na vso moč in mu podstavil nogo, da bi ga prevrnil na tla. Kecec se je začudil in je stopil korak nazaj. Gledal je dečka in je zmajal z glavo. — »Pa kaj hočeš od mene, ha?« ga je vprašal in se je še vedno čudil.

A dolgi deček se je zopet zaprašil vanj z vso močjo in bi ga bil skoraj prekotalil na tla. — »Nabijem te, ti Kecec!« je sopol. »Nabijem te, da boš ves črn in se ti ne bo ljubilo iti h Korošču . . . Čakaj, čakaj — nabijem te . . .«

»Aha!« je tedaj rekel Kecec zategnjeno. »Nabiti me hočeš, ha, nabiti? Pa če se ti bom pustil? Že koga drugega sem mikastil, pa bi pustil, da bi me ti? — I, počakaj malo, da vržem culo na tla in spravim skrinjico na varno. Pa se bova pomenila . . .«

In Kecec je položil culo in skrinjico na tla. Potem se je naglo obrnil in se je zasmel. Zakaj dolgi deček je zopet navalil nanj in je poizkušal, da bi mu podstavil nogo. A Kecec ga je prijel z obema rokama okoli pasu. Zasukal ga je na levo in desno in kakor bi trenil, je ležal dolgi deček v travi.

»No, vidiš!« je govoril Kecec prav prijazno. »Ali ti nisem rekel, da se ne pustim nabiti? Lahko bi jaz tebe, pa

te nočem. Saj nimam vzroka, da bi te nabil. Samo to mi povej, zakaj ti mene ne pustiš v miru? Kaj sem ti storil, da si navalil name kakor razbojnik?»

Dolgi deček je prišel pihati kakor mačka. Skočil je zopet na noge in je stiskal pesti. Pa mu ni dalo miru in se je spet zakadil v Kekca. A že v naslednjem trenutku je ležal v travi. Zakaj Kekec se je samo oklenil, in dolgi deček se je samo zasukal, pa je že ležal premagan. Zajokal je od same sramote in jeze in je bil z nogami po travi. Kekec se je sklonil nad njega in mu je prigovarjal: »Daj, daj — ne cmeri se, kakor da bi bil še v zibelki! Saj ti nočem ničesar hudega. Ničesar mi nisi storil — samo v miru me pusti, pa sva prijatelja . . . Povej, zakaj me ne moreš videti? Daj, reci, zakaj me hočeš nabiti?«

»Ti ne boš služil pri nas, ti ne boš služil pri nas!« je javkal dolgi deček. »Naka — jaz nočem, da bi ti služil pri nas! Nočem, da bi šel jaz zaradi tebe od doma . . . Rožle sem, Korošček Rožle . . . O, ti si malopriden, ker me hočeš izpodriniti z doma . . . A jaz ne pustim tega, ne pustim . . .«

In deček je zajokal bridko, da bi se ga kamen usmilil. Kekec se je čudil vedno bolj. Sedel je v travo kraj dečka in mu je prav prijazno govoril: »Saj ti nočem ničesar . . . Ti si Korošček? Pa zakaj se jočeš, če pridem k vam služiti? Bodi pameten, Rožle! Nihče te ne podi od doma, a najmanj jaz. K vam grem samo zaradi tega, ker mi je tako

ukazal oče . . . Ni se ti treba jokati, Rožle! Prijatelj bova in se ne bova prav nič kregala. Le meni verjemi, Rožle! Ti ostaneš lepo doma, lepo kakor do sedaj!«

Dolgi deček je nehal jokati. Pogledal je Kekca z nezaupljivim pogledom in je zmajal z glavo. — »Pa je res, Kekec?« je govoril. »Saj ti ne verjamem . . . Naš oče je rekel, da pojdem služiti k vam. Še tisti dan pojdem, ko prideš ti. In danes prihajaš ti in še danes moram jaz k vam. A jaz nočem iti služiti, jaz nočem iti služiti . . .«

Kekec ga je potrepljal po rami in je rekel: »Ne boj se, Rožle, le nikar se ne boj! Saj ne pojdeš od doma. Veš, tvoj oče te je samo strašil. Saj mi je še davi rekel oče doma: ›Le dobro se drži, Kekec, pa bodi prijatelj z Rožletom!‹ — Tako mi je rekel oče in zato vem, da ne pojdeš k nam služiti.«

Rožle si je obrisal obraz z rokavom. Poslušal je Kekčeve besede in je zdaj verjel. Pa mu je bilo žal, da je tako grdo ravnal s Kekcem. Kar glavo je povесil; v tla je gledal pa je molčal. A tedaj je zaklical iz grmovja droben glas. Rožle se je zganil in se je udaril s pestjo po čelu — »Pa da sem pozabil!« je zaklical. »Da sem pozabil nanjo!«

»Rožle, oj, Rožle!« je zaklical zopet tisti glas. »Pa kje si, oj, Rožle! Pridi, pridi, Rožle!«

Rožle je stekel proti grmovju in je kar hipoma izginil za njim. Kekec se je čudil vedno bolj in si ni vedel raz-

jasniti Rožletovega vedenja. Zmajeval je z glavo in je gledal v grmovje, za katerim je izginil Rožle. A naposled je vendar vstal in si je oprtal culo. Pobral je skrinjico in je stopil naprej. A še ni prestopil petdesetkrat, ko je zopet zagledal Rožleta. Priril se je Rožle iz grmovja, vodeč za roko deklico, ki se je glasno smejala in z rokami odbijala drobne vejice. Stopila sta na pot in sta obstala pred Kekcem.

Kecec je gledal deklico ves začuden. Bila je za glavo večja kot njegova sestra Tinka; a ni bila debelušna kakor Tinka. Imela je kodraste, črne lase, ki pa niso bili spleteni v kito kakor pri Tinki, ampak so padali prosto na rame. Deklica je bila bleda in v njenih modrih očeh ni bilo nikakve živahnosti. Gledala je naravnost predse, kakor da bi je ne zanimal ves svet. Oblečena je bila v pisano krilce in pisano šlabankico.

»To je naša Mojca!« je rekel Rožle, ko je stopil h Kekcu. »Pridna je, hm, pridna, da nihče tako na svetu. Oj, Kecec, da bi ti vedel, kako zna lepo peti! Še škrjanček se mora skriti pred njo . . . Glej, Mojca, tu je Kecec, ki je prišel k nam služiti. A jaz ne pojdem z doma; veš, oče me je samo strašil.«

Deklica je tlesknila z rokami in se je zasmejala s srebrnim glasom. »Oj, prav, da ne greš, Rožle!« je dejala vsa vesela. »Lepo se bomo igrali s Kekcem in bomo pre-

pevali. Ali ni res, Rožle? Pa kje je Kekec? Daj, Kekec, daj mi roko, da ti rečem: bog te sprimi!«

Kekec se je vedno bolj čudil deklici, pa ni izpregovoril besedice. Samo roko ji je podal in je molčal. A Mojca je že klepetala naprej: »Prav, da si prišel, Kekec! Na vrtu bomo sedeli — ti, Rožle in jaz. Mati nas bo pustila, o, prav rada nas bo pustila. Pa bomo prepevali najlepše pesmi. Ali ni res, Kekec! Saj znaš tudi ti peti? Ha, Kekec?«

»Znam!« je odvrnil Kekec in je še vedno gledal klepetajočo deklico. Čudil se je venomer, dokler mu ni Rožle pošepetal na uho: »Ne čudi se, Kekec! Mojca je sirota — Mojca je slepa . . .«

In zdaj je spoznal Kekec, zakaj ga deklica ne vidi in zakaj jo mora Rožle voditi za roko. Sirota — slepa je na oba očesa pa ne vidi prelepega sveta, pa ne vidi modrega neba in belih snežnikov nad zeleno dolino. Niti mame ne vidi, niti očeta, ko jo ljubeznivo gledata, ker se jima smili mala sirotica, ki je slepa. In Kekcu se je pri teh mislih razžalostilo srce. Še enkrat je prijel deklico za roko pa ji je prijazno govoril: »Da, Mojca, lepo bomo prepevali, lepo, da se nam bodo vsi čudili, o, tudi jaz znam nekoliko peti. Vsako jutro bomo prepevali in vsak večer. Citre imam, lepe citre, da jih pod soncem ni takih. Pa bom brenkal, da bo veselje. Resnično, Mojca . . .«

»Kaj, citre imaš? O, Kekec!« sta se zavzela bratec in sestra. »Ali imaš res citre?«

»Mhm,« je odvrnil Kekec. »Glejta, v tejle skrinjici jih imam spravljene. S sabo jih nesem, da si zabrenkam vsak dan. Pa mi srce ne bo prav nič žalostno.«

»Daj, pokaži nama citre!« je prosil Rožle. In Mojca je sklenila ročice pa je moledovala: »Zaigraj nama, Kekec! Daj, zaigraj nama lepo pesem! Gotovo jih znaš sto ali pa še več . . . Daj, zaigraj, Kekec!«

Kekec ni pustil, da bi ga dolgo prosila. Sedli so na trato in Kekec je vzel iz skrinjice svoje zlate citre. Položil jih je na kolena pa je začel brenkati tako lepo kot nihče na svetu. Ptice, ki so še pred trenutkom čebljale po zelenem gozdiču, so hipoma umolknile. Sedele so na drobnih vejicah in so poslušale, poslušale . . . Bratec in sestra pa sta si podprla glavo z roko. Strmela sta vsa zamaknjena in skoraj dihali si nista upala. Poslušala sta Kekca in njegovo lepo brenkanje, pa se niti ganila nista zaradi velikega začudenja.

Kekec je nehal igrati. Pogledal je Rožleta, ki je strmел vanj, in pogledal je Mojco, ki se niti ganila ni, pa se je nasmehnil. »No, ali sem dobro zaigral?« je vprašal. »Kaj praviš ti, Rožle?«

Rožle se je premaknil in ga prijel za roko. — »Kekec, ali me slišiš?« je dejal hipoma. »Ne zameri mi, da sem navalil nate kakor razbojnik, ne zameri mi! Oj, bilo mi

je hudo, ker sem mislil, da bom moral od doma. Pa sem bil jezen nate . . . Ne zameri mi, Kekec! Bodiva prijatelj, bodiva prijatelj . . .«

»I, seveda — bodiva prijatelj!« je odvrnil Kekec in je udaril v njegovo roko. Spravil je citre v skrinjico in je vstal. »Čas je, da gremo!« je nadaljeval potem. »Zadosti dolgo sem se zamudil tu v gozdiču. Pa ne vem, če bo to vašemu očetu prav. Pojdimo, Rožle; pojdimo, Mojca!«

Pa so se res odpravili. Rožle in Kekec sta se vso pot pogovarjala. Mojca pa je bila kar tiho od takrat, ko je čula sladke glasove ubranih citer. Povešala je glavico in je stopala molče za bratcem, ki jo je držal za roko. Le tu pa tam se je nasmehnila, ko se je oglasila v goščavi drobna ptica. Z roko je zamahnila, kakor bi hotela reči: Tiho bodi, zlata ptičica! Saj ne rečem, da ne znaš peti. Toda, ali si čula Kekca, kako zna citrati? Hm, pa si lahko tiho in te je lahko sram, da ne znaš tako lepo peti kot Kekčeve citre . . . Ptičica zlata, ti drobna siromačica! . . .

Medtem so prišli iz gozdiča in pot je zavila med njivami do samotne hiše, ki je stala sredi lepo obdelanega polja. Rožle je zamahnil s klobučkom in dejal: »Glej, tam stoji naša hiša. Ali ni lepo pri nas? Poglej, poglej tiste visoke gore! O, izpred naše hiše se vidijo tako lepo in blizu so, da bi jih lahko z roko dosegel!«

Kekec se je ozrl na hišo. Bila je velika in na pol zidana, na pol lesena. Drevje je zelenelo okrog nje in iz dim-

nika se je dvigal bel dim. Nedaleč od hiše se je pričenal gost smrekov gozd, ki se je širil in spenjal vedno više ob strmi gori, dokler ni prenehal ob belih, v nebo štrlečih pečinah in ob zmrznjenih snežiščih. Na desno pa se je širilo bogato polje. Murni so čričkali vseokrog in sto škrjančkov je prepevalo nad dehtečim poljem.

»Hm, lepo je tu!« je govoril Kekec. »O, veliko lepše kot pri nas. Tu mi bo dobro in prav nič ne bom žalosten.« — In šli so naglo preko polja in so se vedno bolj bližali hiši. Veselo sta se pogovarjala Rožle in Kekec; samo mala Mojca je še vedno molčala in je le tu pa tam izpregovorila besedico. Dospeli so do praga in so stopili v vežo. — »Oj, oče! Oj, mati!« je zavpil Rožle na ves glas. »Ali slišite? Kekec je prišel . . . Jaz sam sem ga privedel v našo hišo.«

In prišla sta oče in mati. Podala sta Kekcu roko in sta ga potrepljala po rami. — »Bog te sprimi, Kekec!« sta mu govorila. »Mislimo, da ti bo dobro pri nas in ti ne bo dolgčas. Kar lepo se boš udomačil, pa boš pozabil na dom. Pa ti ne bo sile!«

In se je Kekec res udomačil že tisti dan pri Koroščevih. Bil je dobre volje in vesel. Pravil je različne zgodbe, da so se mu vsi smejali. A najbolj so se mu smejali, ko je pravil, kako je pri stricu Prisanku pasel divje koze. — »Hm, dvakrat sem ga pošteno zmikastil,« je pripovedoval. »Prekanil sem ga, da je kar debelo gledal. A vseeno

mi je podaril lepe citre. Saj ni stric Prisanek hudoben; prav nič mu ne morem reči; resnično, prav nič.«

»Glej ga no!« je menil Korošec in se je čudil Kekcu. »Ti si pa navihan, da nihče tako. Ti bi mogoče prekanil celo staro Pehto in jo pregnal iz naših krajev. Pa bi ne strašila več otrok in bi jih ne kradla.«

»Kaj Pehta?« je dejal Kekec in je zamahnil z roko. »O, slišal sem doma o Pehti, slišal! Pravijo, da domuje tu nekje v vaših gorah. Pravijo, da je strašna in da ukrade vsako leto na vasi deklico, ki je najbolj pridna in najbolj slaba . . . Huda je, da je le kaj? Hm, skoraj bi se je bal, in najrajši bi je nikoli ne videl. Ali ni res, stric?«

»No, ne vem!« je rekel Kekec. »Ne vem, če bi se je bal. Ustrašil se nisem niti Prisanka in sem ga celo zmikastil. Mogoče bi se pa res ne bal Pehte? Saj ji nisem storil nič hudega, in kaj naj mi hoče? Pustiti me mora v miru, kakor jo jaz puščam v miru . . . Veste, izmislil si bom lepo pesem o Pehti, pa jo bom citral in prepeval. Slišala jo bo Pehta; vesela bo in nas bo imela rada. In nič žalega nam ne stori in nas pusti v miru!«

»O, saj res, Kekec!« se je oglasila mala Mojca, ki je sedela v koticu za mizo in je ves čas molčala. »Daj, Kekec! Izmisli si lepo pesem o Pehti. Ti boš citral, jaz bom pa pela, da naju bodo vsi poslušali. Pa tudi Pehta naju bo poslušala. Kar skakala bo od samega veselja . . . Pa kdaj si boš izmislil tisto pesem, ha, Kekec?«

»Ne vem,« je odgovoril Kekec in se zamislil. »Mogoče že danes, mogoče že jutri . . . Ni tako lahko, res, ni lahko. Poskočnico si izmisliš kaj hitro. Hm, o Pehti pa mora biti kaj lepega, da se Pehta ne bo usajala, češ tako pesem si si izmislil o meni, ti Kekec! No, če ne znaš kaj boljšega, pa bi bil pustil še to! — Nemara bi se še celo razhudila, pa bi me pograbila. A to bi ne bilo dobro, resnično bi ne bilo dobro!«

In tako so se pogovarjali tisti dan. Sonce se je že bližalo goram, ko so šli Kekec, Rožle in Mojca na vrt. — »Zapeli bomo tam lepo pesem,« je rekel Rožle in zato je vzel Kekec s seboj citre. Prijel je Mojco za roko in jo je vodil varno preko praga na zeleni vrt. Pod široko hruško je stala mizica in dolga klopca. Sedli so tja pa so pričeli ugi-bati, katero pesem bi zapeli.

»Tisto dajmo o pomladi in škrjančku!« je menila Mojca. »Oh, tako je lepa, da bi jo vedno prepevala! Dajmo tisto o pomladi in škrjančku.«

»Saj res, to je lepa pesem,« je rekel Kekec. »Tudi jaz jo rad pojem, ker mi je všeč. Pa jo dajmo!« — In Kekec je uglasil strune pa je pričel brenkati. Mojca je zapela s svojim srebrnim, škrjančkovim glasom in oglasila sta se tudi Kekec in Rožle. Ubrani so bili glasovi in so tako lepo zveneli med veselim citranjem v tihi svet, da se je vse čudilo. A najlepši je bil glas male, slepe Mojce. Podoben je bil škrjančkovemu žvrgolenju v tistem jutru,

ko se smeje modro nebo in se ziblje škrjanček nad dehtečim poljem . . .

Ubrano petje je privabilo iz hiše tudi očeta in mater. Obstala sta sredi vrta pa sta poslušala in se čudila. Ko je utihnila pesem, je rekla mati očetu: »Kaj ni dobro, da je prišel Kekec k nam? To ti je dečko! Vesel in pogumen kot nihče. Pa srce ima dobro, resnično — zlato srce . . . Glej, Rožle je že kar zaverovan v njega in uboga Mojca kar strmi in ga posluša.«

»Dobro, dobro!« je pritrdil oče. »Veselo bo zdaj pri nas kot nikjer na vasi. Pa ta Kekec je navihani in ima sto muh v glavi. Kar iz rokava ti jih iztresa in ne pride nikdar v zadrego. Da bi le bil zdrav in srečen!«

Sonce se je nagnilo za gore in dolga senca je padla čez tiho dolino. Mati je poklicala otroke v hišo k večerji, ki je stala že pripravljena na mizi. Otroci so prišli v izbo in so se veselo smejali. Sedli so k mizi in so pričeli hlastno jesti. In Kekcu je zopet stekel jezik. Pravil je zgodbo o Kezi in o bedasti miški, ki je ponoči ubogi Kezi pojedla rog. Pa Keza ni bila prav nič žalostna. Saj menda še zapazila ni, da ji je pojedla miška rog, ker ni prav nič meketala in niti enkrat ni zajavkala.

Bila je že noč, ko so se spravili k počitku. Kekec in Rožle sta spala v podstrešni izbici vsak v svoji postelji. Mesec je gledal skozi lino in v izbici je bilo skoraj svetlo. Iz daljave se je čulo pritajeno šumenje smrekovega gozda

in tu in tam se je razleglo zateglo lisjakovo lajanje. Kekec še ni spal, ampak je gledal skozi lino v srebrni mesec in je mislil sam pri sebi. O Koroščevih je mislil — o Rožletu in o Mojci. Nazadnje se je domislil tudi hude Pehte in se je zasmel. — »Pesem si izmislim o Pehti, lepo pesem, še lepšo pesem, nego sem si jo bil izmislil o vili Škrlatici. Pa bo strmela Pehta in mi bo mogoče podarila še celó najlepše ruševčevo pero, da si ga zatakнем za klobuk . . . Hm, pa kaj bi si izmislil? Kaj bi si izmislil? Nemara . . .«

A Kekec ni več mogel premišljati. Hipoma so se mu zaprle oči in spanec ga je premagal, da sam ni vedel kdaj . . .

3

Prelepi so bili tisti dnevi, ko se je poslavljal pomlad od tihega zagorskega sveta. Sonce se je neprenehoma smehljalo na modrem nebu, šelesteča sapica je šumljala vse dni nad dolinico in veseli škrjančki so prepevali od jutra do večera nad bogatim poljem. In rože so dehtele na širnih, pisanih senožetih. Njih sladki vonj je tihi vetrc prinašal v dolino in ga raznašal po vsem ozračju. Visoki snežniki so veselo gledali na zeleno polje. Bledi sneg se je svetil na njihovih gladkih skalah. Iskril se je v zlatih žarkih, da je deca na vasi mislila, da so nanje naselili škratje samih srebrnih tolarjev. Pa so že hoteli iti tja na visoke gore in so se že zbrali kraj gozda. Toda tedaj so se domislili hude Pehte, ki stanuje tam nekje v črnem lesu pod belimi snežniki. Strah jim je napolnil mlada srca, da so se kar obrnili. Pokazali so urne pete in kakor bi trenil, so izginili v vas.

Kecec je gledal deco, kako je bežala preko polja. Tam pod širokim jesenom je počival v hladni senci in se je smejal. Z rokami se je tolkel po kolenih in je govoril: »Glej no — kako ti beže! Pa kdo jih je tako preplašil? Iz gozda so pritekli, naravnost iz gozda. Nemara so videli

lisjaka, ki je ravno ukradel kuro na vasi in jo prinesel v gozd. Pa jim je pokazal zobe in zalajal nad njimi. In mislili so, da je volk, kosmati volk . . . Hehe, kosmati volk!« — In Kekec se je vedno bolj smejal, ko je gledal za bežočo deco. Že so bili otroci daleč sredi polja, že so bili pri prvih hišah in že so izginili za hišami. A Kekec se je še vedno smejal pod jesenom in se je tolkel z rokami po kolenih. — »Volk, hehe, kosmati volk!« je ponavljal v svojem veselju in je klical naglas za bežečimi otroki. A hipoma je utihnil in se je na pol dvignil, zakaj nekdo ga je poklical z boječim glasom. Kekec se je ozrl in je zagledal nedaleč tam na stezi Mojco. Stopala je počasi in je previdno krilila z rokami.

»Mojca, hej, Mojca!« je zaklical Kekec in je stekel deklici naproti. Prijel jo je za roko in jo je privedel pod jesen. »Kako si vedela, da sem tukaj, ha, Mojca?« jo je vprašal.

»I, čula sem te pred hišo, kako si se smejal,« je odvrnila mala Mojca. »Pa sem bila radovedna, zakaj se tako smeješ. In šla sem, kar naprej sem šla in sem vedela, da te najdem . . . Ali bo kmalu večer, Kekec? Veš, rada bi že zopet slišala tvoje citre in rada bi že pela pesem o škrančku. Oh, in tisto lepo, ki si si jo izmislil o hudi Pehti . . . Ali bo kmalu večer, Kekec?«

»Hm, sonce stoji še visoko,« je dejal Kekec. »Mojca, še boš morala počakati nekaj uric. Ali vendar te povedem

takoj domov. Na polju smo za danes že vse podelali. Oče in Rožle sta že odšla domov. Samo jaz sem legel tu malo v senco, da sem se nasmejal otrokom, ki so bežali pred kosmatim volkom . . . pa saj ni bil kosmati volk — ne boj se, Mojca!« je nadaljeval, ko je videl, da se je Mojca vsa preplašena stresla. »Samo lisjak je bil, samo lisjak, ki je ukradel na vasi kuro. Pa so se ga otroci bali, joj, tako bali!«

»Hi-hi,« se je veselo zasmejala Mojca in je dvignila glavico. »Boje se otroci tega grdega volka in tudi jaz se ga bojim. A ti se ga gotovo ne bojiš? Saj se nisi bal niti divjega moža Prisanka, ko si pri njem pasel divje koze. Kajne, da se ne bojiš grdega volka?«

»Zakaj bi se ga ne bal?« je odgovoril Kekec. »Seveda se ga bojim. A kdo se ga ne boji? Hude zobe ima in je divji, da nihče tako na svetu. Zato je najbolje, da ga nikjer ne srečamo. Volk nima pameti, pa te kar pojé in te prav nič ne vpraša . . . Veš kaj, Mojca? Pojdiva domov! Danes smo zadnji dan z Rožletom skupaj. Jutri zarana odžene živino na visoke senožeti za Akom. Pa bog ve, koliko časa ga ne bomo videli!«

»Saj res,« je odgovorila Mojca in je vstala. »Jutri Rožle pojde . . . Dolgčas bo, ker ga ne bo doma. Dobro, da ti ostaneš pri nas in da tudi ti ne pojdeš z Rožletom.«

Kekec jo je prijel za roko in jo je vodil po stezi. Že sta bila blizu doma, ko je rekel Kekec: »V nekaj dneh poj-

dem za Rožletom. Seveda, samo obiskal ga bom in se takoj vrnil. O, lepo mora biti tam gori na tistih senožetih, resnično lepo! Veš, Mojca, natrgal ti bom najlepših mežikeljnov, da boš vesela.«

»O, mežikeljni!« je dejala Mojca. »Mežikeljni lepo dehte in lepi morajo biti, da je kaj! A jaz še nikoli nisem videla mežikeljnov, še nobene cvetice nisem videla. O, niti sonca, niti neba . . . Veš, Kekec, lep mora biti svet, a jaz ga ne vidim, o, nikoli ga ne bom videla, ker sem slepa. Jaz vidim samo temo, črno temo, a drugega nič. Pravijo, da je tako lepo po polju, tako lepo, da bi kar vrisкала, če bi ga videla. Pa ga ne vidim — niti tebe, Kekec, ne vidim, niti mamice . . . O, hudo je, če je človek slep in ne vidi ničesar . . .«

Mala Mojca je povabila glavo in iz slepih oči sta se ji prikradli dve gorki solzi. Žalostno je vzdihnila in je umolknila. Kekcu je bilo hudo pri srcu, ko je slišal take besede. Pogledal je malo siroto pa jo je pričel tolažiti: »Le nikar ne bodi žalostna, Mojca! Veš, hudo je, če je človek žalosten . . . Glej, Mojca, že sva doma. Na vrt pojdeva pa zapojeva pesem o škrjančku in o Pehti. In zopet se boš smejala, tako lepo smejala kot nihče. Le meni verjemi, da boš zopet vesela in se boš zopet smejala. Najlepšo pesem ti bom zacitral in ti boš pela in se smejala. Resnično bo tako, ti Mojca!«

Deklica je dvignila glavo in se je nasmehnila. Z roko je šinila preko obraza in je potem stopala naglo kraj Kekca. Dospela sta do doma, kjer ju je Rožle že čakal. Brž so se spravili na vrt pod hruško in tam je Kekec cital in so prepevali. Seveda — najrajši so peli pesem o Pehti, ki si jo je bil Kekec izmislil pred petimi dnevi. Lepa je bila pesem, da jo je mala Mojca prepevala od jutra do večera. V hiši jo je prepevala in zunaj na polju. S svojim srebrnim glasom jo je prepevala, da je zvenela daleč v tihe gozdove in na molčeče snežnike. Pa je bila Mojca vesela, vesela kakor škrjanček, kadar sloni ob modrem nebu in gleda na zeleno polje in droboli svojo najlepšo pesem. In je prepevala, samo prepevala tisto Kekčevo pesem:

*»Teta Pehta, dober dan!
Pridi k nam na tiho plan,
s sabo v goro vodi nas
v kočó svojo k ptičku v vas,
v zlato kočó pod goró,
ptiček zlat tam spi lepó . . .
Teta Pehta, daj, o, daj,
ptička danes nam prodaj!«*

Kekec se je bil v treh tednih tako udomačil pri Koroščevih, da že kar niso mogli biti brez njega. Veselo je bilo v samotni hiši, ker Kekec je prepeval in žvižgal od zore

do mraka in je bil dobre volje ves dan. Rad je delal na polju in ni javkal, če mu je tekel znoj curkoma z obraza. O, Kekec se je kar namuznil in se je domislil kratkočasne zgodbe pa se je smejal. In niti na misel mu ni prišel vroči znoj na rdečem obrazu. Korošec je bil zadovoljen z njim in ga kar prehvaliti ni mogel. Rožle in mala Mojca sta ga imela rada, kakor da bi bil Kekec njun bratec in bi že od nekdaj živel z njima. O, nista mogla živeti brez njega, ker sta ga imela tako rada, o, tako rada!

Zato je bil Rožle žalosten tisto jutro, ko je moral gnati živino visoko na senožeti za Akom. Cmeril se je tako čudno, da se je pričel Kekec norčevati. Seveda — Rožle bi bil ostal rad doma in prav nič mu ni bilo všeč, da mora s pastirji tja pod snežnike. No, Kekec ga je potolažil in mu obljubil, da ga pride obiskat vsak teden dvakrat. In Rožle se ni cmeril nič več. Pognal je živino za drugimi pastirji iz vasi. Tam gori ob gozdu je za trenutek postal. Zamahnil je s klobučkom in je na ves glas zavriskal. Kekec in Mojca sta mu mahala z rokami, dokler ni izginil v zelenem gozdu.

»No, odšel je!« je rekel Kekec Mojci. »Čudno, da je šel tako veselo. Mislim sem, da bo žalosten. Pa je še celo zavriskal. — Čez tri dni ga pojdem obiskat. Zapela bova tam gori za Akom, da naju boš lahko slišala tu v dolino. Samo poslušati boš morala . . . Zdaj bova pa sama,

Mojca! No, nič ne de — vseeno bova vesela. Ali ni res, Mojca?»

Deklica je prikimala z glavo. »Saj ne ostane dolgo gori,« je odvrnila. »Pravijo, da je lepo tam gori na senožetih. Zato pa Rožletu ne bo nič hudega. Pasel bo živino in bo prepeval.«

Kecec je odšel z gospodarjem na polje in je delal ves dan. A danes je bil nekam slabe volje. Niti enkrat ni zažvižgal in tudi zapel ni kakor druge dni. Gospodar ga je gledal od strani in je tu pa tam zmajal z glavo. A vprašal ga ni, ker je mislil, da je Kekcu dolgčas po Rožletu. Šele po kosilu ga je prijazno dregnil in mu rekel: »Raca na strehi, Kecec! Pa kaj ti je danes, da se držiš tako pusto? Daj no, Kecec! Bodi vesel in zažvižgaj! Ali ti je po domu dolgčas? Ha, Kecec?«

Kecec ga je pogledal in je odvrnil: »Ni mi dolgčas po domu, stric, resnično, ni mi dolgčas. A veste, stric, zakaj sem danes tako žalosten? Že ves dan mislim na Mojco. Včeraj mi je rekla, da še nikoli ni videla cvetic niti neba . . . Oj, težko ji mora biti, ker je slepa, oj, tako težko! — O, ko bi bil jaz slep, bi jokal noč in dan. Ne videl bi sonca, ne videl bi snežnikov — samo črno temo bi videl. Pa bi ne videl, kako lepe so rože na senožetih, kako lepe so ptice v gozdu. In niti mamice bi ne videl, niti sestrice . . . Oj, to mora biti Mojci hudo, oj, to ji mora biti hudo!«

Kecec se je razžalostil ob teh mislih, da ga je v srcu kar zaskalelo. Bridko je vzdihnil in je pogledal Korošcu naravnost v obraz. A tudi gospodar je postal žalosten. Z roko je segel preko obraza in je rekel z drhtečim glasom: »Hudo je, Kecec, resnično je hudo, ako je človek slep. Sirota je Mojca, velika sirota . . . A kaj hočeš, Kecec?«

»Pa ni zdravil, stric, da bi uboga Mojca ozdravela?« je vprašal Kecec. »O, da bi jaz vedel za tisto zdravilo! Še danes bi ga šel iskat . . . Veste, stric, k divjemu možu Prisanku pojdem ali pa k vili Škrlatici. Pomagala mi bo- sta pokazati, kje raste tisto zdravilo. Pa bo ozdravela uboga Mojca in bo videla nebo in zemljo . . .«

A Korošec je zmajal z glavo in rekel: »Ej, Kecec, za to bolezen ni zdravila, na vsem širnem svetu ni zdravila.«

In tiho sta delala potem dalje. Po nebu so plavale sivkaste meglice; priplazile so se izza belih snežnikov in so naglo hitele nad zagorsko dolinico. Na vasi so glasno prepevali petelini, tu in tam je hripavo zalajal pes. Takrat je stopila iz hiše Mojca. Počasi je šla po trati in je zavila po stezi proti gozdu, ki se je raztezal nedaleč od Koroščeve hiše. Tam ob parobju je sedla v mehko travo. Toda dolgo ni premišljala. Hipoma je dvignila glavico in se je nasmehnila. In že v naslednjem trenutku je pričela peti s svojim lepim, srebrnim glasom:

»Teta Pehta, dober dan!

Pridi k nam na tiho plan . . .«

Zašumelo je nekaj za njo in Mojca je utihnila. Okrenila se je in poslušala. In tedaj se je dotaknila roka njene glave in zaslišala je ženski glas, ki ji je prijazno govoril: »Lepo znaš prepevati, Mojca, lepo, da nihče tako. Slišala sem te v gozdu, pa sem mislila, da poje kraj gozda škrjanček. Pridem gledat — na, pa vidim, da Mojca tako prepeva . . . Saj pravim — nihče ne zna tako kot Mojca. Pa kdo te je naučil? Ha, Mojca?«

Mojca se je nasmehnila in je odgovorila: »Mamica me je naučila lepih pesmi. O, mamica jih zna toliko, da jih poje lahko ves dan. Pa tudi Kekec me uči peti. Kekec zna lepo citrati. Pred petimi dnevi si je izmislil lepo pesem o Pehti. Ravno kar sem jo pela. Ali je niste slišali, teta?«

»Slišala sem jo, slišala!« je govorila ženska. »In ravno ta pesem me je privabila iz gozda. Hm, Kekec si je izmislil to pesem. Lepa je, resnično lepa! Ves dan bi jo poslušala.«

»Pa vam jo zapojem še enkrat,« je rekla Mojca. Mislila je, da stoji kraj nje ženska iz vasi. Zato se ni prav nič bala, ampak je pričela brez strahu pesem od začetka. Ženska se ni ganila. Samo enkrat je pobožala deklico po laseh, a drugega nič. — Ko je Mojca končala, je začutila zopet roko na svoji glavi in ženska ji je prijazno rek-

la: »Dobro, dobro, Mojca! Ker si zapela tako lepo, ti dam najboljših jagod. Tam na trati jih raste na tisoče. Mojca, kar vstani in pojdi z mano, da ti jih natrgam.«

Mojca je res vstala in ji je pomolila roko. »Pa pojdem z vami, teta,« je odgovorila. »Samo predaleč ne smem. Veste, težko hodim, ker prav nič ne vidim. Pa lahko zaidem in potem ne vem ne kam ne kod.«

»Ne boj se, dušica!« jo je tolažila ženska iz vasi. »Saj ni daleč do trate. Povedem te tja in, ko se nazoblješ sladkih jagod, te povedem lepo domov. Le nikar se ne boj, ptičica!«

In ženska jo je prijala za roko in jo vodila v gozd. Varo je stopala Mojca med goščavo in je pazila, da se z nogami ne zaplete v visoko, gosto travo. V srcu se je veselila sladkih jagod, ki se jih bo danes nazobala do sitega, in zadovoljno se je smehljala. Zdelo se ji je, da že dolgo hodi, a ženska iz vasi se še vedno ni ustavila. Zato je Mojca postala in vprašala: »Oj, teta, ali še vedno nisva pri jagodah? Ali imava še daleč do jagod, teta?«

»Samo še nekaj korakov,« je odvrnila ženska in jo vodila dalje. »Ali slišiš, dušica, kako prepevajo ptice po gozdu? Ali slišiš? O, lepe ptice! Srebrno in zlato perje imajo. Na zelenih vejicah sede pa pojejo lepo in ubrano . . . Samo poslušaj jih, dušica, pa ti mine čas in boš vesela.«

In Mojca je šla naprej in je poslušala veselo ptičje žvrgolenje, ki se je razlegalo od vsepovsod. Prijeten vonj se je širil po prostranem gozdu in Mojci je bilo vedno prijetno v srcu. Sama ni več vedela, koliko časa že hodi z žensko. A vendar se ji je dozdevalo, da morata že biti nekje pri jagodah. Zato je zopet zadržala žensko in jo je vprašala: »Oj, teta! Kaj ne bova še pri jagodah? Dolgo že hodiva, teta, in jaz se bojim . . .«

»Kmalu, kmalu, Mojca!« ji je prijazno govorila ženska. »Glej, no — kako lepo cveto rože vsepovsod! Seveda, ubožica, ti jih ne vidiš. A lahko čutiš njih vonj. Veš, zdaj sva na široki trati. Vsa je posejana z gorskimi nageljni. Veliki so nageljni in rdeči in tako sladko dehte, da bi človek stal tu noč in dan.«

»Hm, lepo dehte,« je menila Mojca in je spet stopala za žensko. Že je izginil čudoviti vonj gorskih nageljnov in Mojci se je zazdelo, da sta krenili z žensko navkreber po strmini. V začetku je molčala; toda naposled jo je vendar zaskrbelo. Dolgo je že hodila in sapa ji je pričela zastajati. Zato se je kar ustavila in si je brisala znoj z obraza. Trikrat je težko zasopla, pa je rekla ženski iz vasi: »Predolgo že hodiva, teta! Pojdiva rajši nazaj . . . Mamica me bo iskala. — Nočem jagod . . . Pojdiva nazaj!«

Ženska se je zasmejala in jo je potrepljala po rami. »Pa česa se bojiš, Mojca?« ji je govorila. »Glej, tu gori se

že vidijo jagode. Oj, koliko jih je! Da jih vidiš, Mojca, to bi se čudila in bi ploskala z rokami od samega veselja! Samo dvajsetkrat še prestopi, pa sva pri jagodah.«

Mojca je nejeverno zmajala z glavo. A vendar je stopala naprej. In res — ni prestopila niti dvajsetkrat, pa se ji je zazdelo, da ne hodi več navkreber, ampak po ravni poti. Globoko se je oddahnila in v srcu je ni več skrbelo. — »Pa kje so jagode, teta?« je vprašala. »Ali res rastejo jagode tod okrog?«

»Kar lepo sedi na trato,« je dejala ženska iz vasi. »Pa ti jih natrgam toliko, da jih boš sita.« — In Mojca je res sedla in je čakala. Pa ni čakala dolgo. Kmalu je prišla ženska nazaj in ji je natrosila v predpasnik polno mehkih jagod. — »Le jej, Mojca, le jej!« ji je govorila. »Boš videla, kako so sladke. O, takih nisi še nikoli zobala . . . Ali ni res, Mojca?«

In Mojca je zobala sladke jagode in je bila vsa zadovoljna. Ko jih je pozobala, je vstala in rekla: »O, teta! Jagode so bile resnično dobre in sladke. A zdaj pojdiva domov! Lepo vas prosim, teta, pojdiva domov! Mamica me bo iskala in bo žalostna . . .«

»Seveda greva domov,« je odgovorila ženska. »Kar lepo mi podaj roko in takoj greva nazaj!« — In Mojca se je prijela njene roke in se je globoko oddahnila. Iz srca so ji izginile vse skrbi in veselo je stopala kraj ženske. Pač se ji je zdelo čudno, zakaj ne gresta po strmini na-

vzdol, a vendar ni vprašala ženske. Saj je mislila, da gresta po drugi poti in da prideta kmalu iz gozda. Tudi ženska ni izpregovorila besedice. — In hodili sta dolgo dolgo molče. Mojco so že pričele boleti noge, ker ni bila vajena dolge hoje. Tu in tam je vzdihnila in se je ustavila, da se nekoliko odpočije. In je vprašala žensko: »Pa kdaj prideva domov, teta, kdaj? Tako dolgo že hodiva . . . Oj, že davno bi morala biti doma!«

»Kmalu, kmalu bova doma,« ji je odgovorila ženska. In zopet sta hodili dolgo dolgo. Mojco so skelele noge in pričela je naglas tarnati in jadikovati. Bila je utrujena in ni mogla več. Tedaj pa jo je ženska dvignila in jo je nesla na rokah. Govorila ji je lepe besede in jo tolažila. A Mojca je zajokala in je klicala mamico. — »Tiho, dušica, tiho!« ji je govorila ženska in jo stisnila k sebi. »Saj bova kmalu doma, oj, kmalu. Lepo te bom nesla vso pot, pa te ne bodo prav nič bolele noge. Samo jokati ne smeš. Veš, grdo je, če se joče tako velika deklica.«

Mojca je utihnila in je pustila, da jo je ženska nesla. A ko vkljub dolgi hoji še vedno nista prišli domov, se je zopet vznemirila. Na ves glas je zajokala in je zaklicala: »Mamica, oj, mamica!« — Pričela se je zvijati, da bi se izvila ženski iz rok. A ženska jo je trdo držala. Naglo je stopala dalje in ni izpregovorila besedice več. Mojca je bila vsa obupana. Krilila je z rokami in je suvala z nogami, a vse ni prav nič pomagalo. Ženska je ni hotela iz-

pustiti. — »Kam me nesete? Oj, povejte mi, kam me nesete!« je tarnala Mojca v svojem strahu. »Saj me ne nesete domov — ne nesete me k mamici . . .«

A ženska je molčala in je stopala vedno hitreje. Mojca je zakrila obraz z rokami in je zajokala, da bi se je usmilil kamen ob potu. Saj ji je postalo zdaj jasno — vedela je, da jo je ugrabila hudobna ženska in jo nese kdo ve kam. Ne ponese je domov, ne ponese je k mamici. Ne bo slišala zvečer Kekca, ko sede pod hruško k mizici in zacitra svojo najlepšo pesem . . . Sam bog ve, kdo je ta ženska, in sam bog ve, kam jo sedaj nese? — In Mojca se je stresla v svojem strahu. Proseče je sklenila roke in je prosila z drhtečim glasom: »O, nesite me domov, teta! Lepo vas prosim, teta, lepo vas prosim . . .«

Ženska se je tedaj ustavila in jo izpustila iz rok. Prijela jo je za desnico, pa ji je prav prijazno rekla: »No, le nikar ne joči! Saj sva že doma. Kar lepo pojdi z mano! Pot je končana — prišli sva domov . . .«

Mojca je čutila, da je stopila preko praga. Razveselila se je v svojem preplašenem srcu, ker je mislila, da je doma. Izvila je ženski roko in se je obrnila na desno, da bi šla v kuhinjo, ki ji je bila tako znana, da jo je našla vsekdar brez vodnika. A samo trikrat je prestopila pa je zadela ob nekaj trdega. Začudila se je in je tipala okrog sebe. Pa je spoznala, da je pred njo stena in da ni kuhinje blizu. In tedaj je spoznala, da ni doma, ampak nekje

v tuji hiši. Prestrašila se je, da so se ji pošibila kolena in je zavpila na ves glas: »Mamica, o, mamica! Pomagajte! . . .«

A tedaj jo je že prijela ženska za roko in jo je vodila dalje. Posadila jo je na klop in ji je pričela sezuvati čeveljčke. — »Ne boj se, dušica, ne boj!« ji je prigovarjala s sladkim glasom. »Saj ti ne bo hudega. Lepo ti bom stregla in ti boš prepevala lepe pesmi. Jagode boš zobala in boš živela kakor ptičica v zelenem gozdu . . . Res, nisem te privedla na tvoj dom — privedla sem te v svojo kočo, da mi boš prepevala tisto lepo pesem o Pehti. Od zjutraj do večera mi boš morala peti tisto pesem. Koli-kokrat sem te slišala, ko si jo pela tam za hišo. Pa sem sklenila, da te privedem v svojo kočo, da jo poješ na mojem domu . . . Oj, Mojca, jaz nisem iz vasi — jaz sem Pehta . . .«

Mojca se je stresla kakor ujeta ptičica, ko je slišala te besede. Stisnila se je v kot in je zakrila obraz z rokami. Strah ji je stisnil srce, da ni mogla izpregovoriti besedice. Saj je vedela, da je pri hudobni Pehti, o kateri je toliko pravil oče. Rada krade otroke in jih zapira v svojo kočo. Grda je in huda, da le kaj . . . In zdaj je ukradla njo; z lepimi besedami jo je premotila, da je šla z njo v gozd. In zdaj jo je zaprla v svojo kočo, in bog ve, ali jo izpusti še kdaj? — In mala Mojca se je tresla vedno bolj in se je stiskala v kot. Ženska ji je venomer govorila pri-

jazne besede. A Mojca je ni čula. — Mojca je vedela samo to, da jo je ugrabila Pehta in da ji bo zdaj hudo, oj, tako hudo!

4

Kekec se je utrudil na strmi poti. Hm, že dve uri hodi navkreber pa še vedno ni ne konca ne kraja. Pohajala mu je sapa in zato je moral počivati, da se malo odsope. Sedel je na mehki mah. Obrisal si je znoj z obraza in si podprl glavo z rokami. Gledal je v dolinico, ki je ležala globoko pod njim in se je smehljala v srebrnih sončnih žarkih. A Kekec je bil žalosten kakor še nikdar v svojem življenju. Oči mu niso videle krasote, ki je bila razprostrta pred njim, in niti slišal ni veselega ptičjega žvrgolenja po prostranem gozdu. Glej, tri dni že ni zažvižgal in ni zapel niti ene pesmice. Pa tudi citral ni že tri dni, ker je bil žalosten, o tako žalosten! — A vse to zaradi uboge Mojce. Izginila je bila sirota pred dnevi, da nihče ni vedel kam. Iskali so jo okrog in okrog, a nihče je ni našel. Niti Kekec, ki je oblezel ves gozd in je pogledal v vsak grm. Pa so govorili ljudje, da je slepa ubožica zašla in padla v drveči gorski potok. In potok jo je nesel daleč daleč v tujo dolino . . . In Kekec se je prijel za glavo pa je jokal, kot sta jokala Koroščev oče in Koroščeva mati. Pohitel je v gozd, se vrgel na trato in je zaril obraz v travo pa je jokal v svoji žalosti, da bi se ga

kamen usmilil. Vedno in vedno mu je bila pred očmi uboga, slepa Mojca. Slišal je njen srebrni glasek, ki poje pesem o škrjančku in pomladi, in v srcu mu je bilo toliko gorja in bolesti, da si je zatiskal oči in sence, ker ga je bolelo, o, tako zelo bolelo! — Oj, Mojca, oj, sirotica mala, slepa! Zakaj se ti je to dogodilo, zakaj!

A vse žalovanje ni prav nič pomagalo. Mojce niso našli nikjer več. In nazadnje so verjeli tudi Koroščevi, da je slepa sirotica padla v gorski potok in utonila. Tudi Kekec je skoraj verjel in je bil žalosten, tako žalosten, da mu ni bilo več mar za citre in popevanje. Povešal je glavo in je neprestano mislil na ubogo Mojco, ki jo je srečala tako žalostna smrt. Tretji dan se je namenil v gore, da poišče Rožleta in mu pove strašno novico. Šel je po strmi poti in čez dve uri je sedel na trato visoko tam gori in je počival. Krog njega se je raztezal smrekov gozd in je molčal. Živa stvar se ni ganila široko okrog. Le od nekod je prihajalo votlo šumenje gorskega potoka, ki je bobnel nekje tam na desni z visoke skale.

Ko se je Kekec odpočil, se je napotil dalje. Pot se je vila vedno bolj strmo navkreber. Smrekovega gozda ni bilo več in okrog so rasli samo še pokvečeni borovci in nizko, grbavo rušje. Velike, z zelenim mahom porasle skale so ležale razmetane vsepovsod. Od tu je videl Kekec naravnost na nebotične stene strmih snežnikov, ki so se vzpenjali nedaleč pred njim v modro nebo. A Kekec se

danes ni čudil njihovi krasoti in visokosti. Kekec je bil žalosten in potrtn. Zato je stekel naglo spet po poti, ki je zavila nad globokim prepadom na levo. Tisto votlo bobnenje je prihajalo vedno bliže in že se je tresla zemlja pod njegovimi nogami. Kekec je poslušal in je postal vkljub svoji žalosti radoveden. — »Aha, tu mora biti tisti veliki slap, ki so mi o njem že tolikokrat pravili pri Korošcu,« je dejal. »Rad bi ga videl in vedel, če je res tako strašen.«

Prevzela ga je radovednost, zato je krenil s poti. Splazil se je skozi rušje in je obstal kraj na pol preperelega borovca, ki je stal nad prepadom. Z desnico se je prijel za skalo in se je nagnil naprej. Gledal je v grozni prepad, a dna ni bilo videti nikjer. In v ta prepad je padala z visoke skale razpenjena voda gorskega potoka. Bobnela je, da so se potresale krog in krog sive skale, in iz prepada so se dvigale vlažne megle . . . Kekca je zazeblo po vsem telesu. Zato je stopil nazaj in se je splazil skozi rušje, da bi došel na pot. A zašel je preveč na desno in je obšel ves prepad. Moral je prebresti drveči potok, ki pa na tistem mestu na srečo ni bil preglobok. Stopil je v smrekov gozdič, ker je mislil, da je na oni strani prava pot. Toda ko je prišel iz gozdiča, je izprevidel, da se je varal. Na tej strani ni bilo nikjer poti in Kekec je videl pod sabo malo senožet, obdano krog in krog z visokimi

smrekami. Tam na koncu senožeti je stalo nekaj črnega, podobno nizki, prepereli koči.

»No, dobro si jo zavozil,« je pokaral Kekec samega sebe. »Hm, kaj ti je bilo treba kreniti s prave poti? Na, pa glej zdaj, kako prideš k Rožletu! Saj pravim, Kekec — vedno si bil zijalast in še danes te ni pustila tista zijalost. Kekec, Kekec!«

In Kekec bi se bil skoraj razjezil sam na sebe. Toda sredi bobnenja bližnjega slapa je tedaj zaslišal glas, ki je prihajal s tihe senožeti. Kekec je dvignil glavo in poslušal. In zazdelo se mu je, da čuje pesem, tisto pesem, ki si jo je bil nedavno sam izmislil. Sredi šumenja razdivjane vode je natanko razbral tihe glasove, ki so prihajali s samotne senožeti. In skoraj se mu je zdelo, da sedi nekje tam doli uboga Mojca in poje s svojim srebrnim glasom.

Kekec se je začudil in ustrašil obenem. Pozorno je gledal tja in je poslušal. Toda tisto petje je utihnilo in čulo se je samo šumenje vode. Kekec se je zganil in je na ves glas zavpil: »Mojca, oj, Mojca!«

A nihče mu ni odgovoril. Le njegov glas je stoglasno odmeval od gladkih pečin. Kekec je žalostno zmajal z glavo in je dejal sam pri sebi: »Čudno, hm, čudno . . . Skoraj sem mislil, da je Mojca tam doli. Pa sem se prevaral . . . Nikogar ni tam! Samo voda šumi . . .«

Okrenil se je pa šel dalje skozi gozdič. In ni preteklo četrte ure, ko je došel do prave poti, ki se je vila ob gorskem potoku. Naglo je stopal po kamniti poti in se je vedno bolj bližal senožetim, kjer se je pasla čez leto vaška živina. Prehodel je zadnjo strmino in je došel do široke planote, raztezajoče se do gladkih pečin s snegom pokritih gora. Zaslišal je glasno zvončkljanje živinskih zvoncev in je takoj spoznal, da je došel na kraj svoje poti. Šel je preko senožeti, da poišče Rožleta, ki ga je kmalu našel.

Sredi senožeti je sedel Rožle na nizki skali in je strmел v tihi planinski svet. Krog njega se je mirno pasla živina in je samo dvignila glavo, ko se je Kekec približal. Deček je obstal pred pastirčkom in je zaklical: »Rožle, o, Rožle! Ali me ne vidiš?«

Rožle je dvignil glavo. Ko je zagledal pred sabo Kekca, se je nasmehnil. »Ti si prišel k nam, Kekec?« je rekel žalostno. »O, vem, zakaj si prišel. Vse smo že zvedeli, vse o siroti Mojci . . .«

Rožletu se je tresel glas in debele solze so mu privrele iz oči. Kekec ga je gledal in dasi se je tudi njemu skrčilo srce od velike žalosti, ga je vendar pričel tolažiti. — »No, ne jokaj, Rožle!« je govoril. »Moralo je biti tako . . . Pa saj nemara Mojca ni umrla. Nemara je zašla kam, pa je pri tujih ljudeh . . . Samo ne joči! Veš, tudi meni je hudo, tudi meni . . . A še bolj hudo je vašemu

očetu in vaši materi. — Kar potolaži se, Rožle! — Tri dni sem iskal ubogo Mojco po gozdovih. Vsak kotiček sem pretaknil, pa sem jokal, samo jokal in klical Mojco. A ni je bilo nikjer in ni je bilo od nikoder . . . Kaj hočeš, Rožle? Moralo je biti tako, moralo . . .«

Rožle si je pričel brisati solze. Gledal je Kekca in je neprestano zmajeval z glavo. — »Lepo govoriš, Kekec, resnično govoriš lepo,« je dejal naposled. »Ali še veš, kako smo ob večerih lepo prepevali na vrtu? Ti, Mojca in jaz . . . O, nihče ni mislil, da bo čez nekaj dni Mojca mrtva, nihče! In Mojca je tako lepo pela! Ali se še spominjaš, Kekec?«

No, Kekec se je dobro spominjal. Zato pa mu je postalo tako hudo, da je sedel kraj Rožleta in je pričel glasno zdihovati. In zdihovala sta oba in tarnala. Dolgo sta sedela in nista skoraj nič govorila. Samo v srcu ju je bolelo in spominjala sta se, kako je bilo lepo ob večerih na vrtu. Kekec je veselo citral in glasno so prepevali. A najlepše je pela Mojca s svojim škrjančkovim glasom. Da, lepo je bilo takrat. A zdaj ni več Mojce. Nič več ne prepeva in bog ve, kje jo je srečala hudobna, žalostna smrt . . .

In dečkoma je bilo vedno huje pri srcu. Sama nista vedela, koliko časa že sedita na skali sredi senožeti. Živina se je bila oddaljila in je počivala v senci nizkega grmovja kraj senožeti. A naposled je Kekec vendarle

vstal. Ozrl se je po soncu, ki se je nagibalo k belim goram. Šinil je z rokavom preko obraza in rekel: »Čas je, da grem . . . Pot je dolga in še pred večerom moram biti doma. Veš, Rožle, kar lepo se potolaži! Čez tri dni pa te pridem spet obiskat.«

»Spremim te malo,« je odgovoril Rožle. In šla sta preko senožeti. Kmalu sta dospela do gorskega potoka in do gozdiča. Tedaj pa se je spomnil Kekec tiste skrite, male senožeti, ki zeleni pod tem gozdičem, in domislil se je tudi tistega čudnega glasu, ki ga je bil slišal s tiste senožeti. Zato se je ustavil pa je vprašal Rožleta: »Ali veš, da je pod tem gozdičem lepa senožet? Videl sem jo bil prej in skoraj strah me je bilo. Slišal sem glas, ki je prepeval pesem o Pehti. Poslušal sem in gledal, pa nisem nikogar videl!«

A Rožle je zmajal z glavo in je odvrnil: »Še nikoli nisem slišal o tisti senožeti. Kekec, motiš se. Na tej strani ni nobene senožeti.«

Kekec je ugovarjal in je trdil svojo. Nazadnje sta se splazila oba skozi gozdič, da si ogledata tisto senožet. Rožle ni hotel kar nič verjeti. Zato se je močno začudil, ko sta stopila na porobje. Resnično — tam doli je ležala skrita senožet, vsa obdana z visokimi temnimi smrekami. Tiha je bila senožet; samo bobnenje bližnjega slapa se je razlegalo votlo in težko sredi tišine.

»No, ali vidiš, da se nisem motil?« je rekel Kekec. »Poglej, le poglej tja doli! Ali ne vidiš tam nekaj črnega? Kaj se ti ne zdi, da stoji tam samotna kočica? Ha, Rožle?«

Pastirček je gledal tja in se čudil. Mračna je bila senožet, niti sonce ni sijalo nanjo. Pa tudi črlikanja veselih murnov ni bilo slišati od nikoder. A razločno je videl kočico tam kraj senožeti. Črne so bile stene, črna streha in črna okenca. Pa je bilo Rožleta skoraj strah, ko je videl tisto kočico. Pokrižal se je naglo in je zgrabil Kekca za roko. »Pojdiva, pojdiva od tod!« je rekel in se je stresel. »Kekec, ali veš? Tu doli domuje nemara sama Pehta . . . Pojdiva, da naju ne zaloti!«

A Kekec se je posmejal in je hotel odgovoriti. Toda tedaj je razločno zaslišal droben glas, ki je pričel nekje tam doli prepevati. Kekec je poslušal in se je začudil. »Ali slišiš, Rožle?« je dejal potihoma. »To je pesem o škrjančku in pomladi . . . Čuj, ali ni glas podoben glasu uboge Mojce? Poslušaj, poslušaj, Rožle!«

Rožle je slišal tisti glas in se je pričel tresti po vsem životu. »Pojdiva, Kekec, pojdiva!« je šepetal ves preplašen. »Tam doli stanuje Pehta. Zagledala je naju, pa poje zdaj, da bi naju premotila in zvalila v kočico . . . Pojdiva, Kekec — lepo te prosim, pojdiva!«

A Kekec ga ni slušal. Kekec je samo poslušal tisti glas, ki je pel o škrjančku in pomladi. In Kekec je bil trdno prepričan, da sedi tam doli v črni koči Mojca in poje.

Slišal je Rožleta, ki mu je pravil, da je tista koča Pehtin dom, in tedaj mu je šinila v glavo misel: Glej, Mojca je izginila pred tremi dnevi. A Mojca ni padla v gorski potok, kakor pravijo ljudje na vasi. O, Mojca je še živa — ugrabila jo je Pehta pa jo zaprla v svojo kočo. Tam doli v tisti koči prepeva zdaj Mojca. Saj Kekec sliši njen glas, njen lepi, škrljančkov glas . . . Živa je Mojca, oj, resnično živa in ni padla v gorski potok!

Kekec se je spomnil vsega tega in se je kar zasmel v svojem veselju. Tlesknil je z rokami in je trikrat poskočil, da mu je padel klobuček na tla. — »Ali slišiš, Rožle?« je dejal pastirčku, ki je silil v svojem velikem strahu nazaj v gozd. »Mojca je tam doli, Pehta jo je ugrabila — in sedaj je Mojca pri njej. — Kaj ti nisem že prej rekel, da je Mojca še živa? Ha, Rožle? — O, kar doli pohitim, po Mojco pohitim pa jo povedem lepo domov. Resnično, Rožle . . .«

In Kekec je zavriskal in se je kar zaprašil po strmini navzdol. Rožle je sklepal roke in je vpil v svojem strahu za njim: »O, ne hodi, Kekec, lepo te prosim, ne hodi! Tam doli ni Mojce — tam je samo Pehta . . . Kekec, o, Kekec!« — A Kekec ga ni poslušal. — Kekec je drvel kakor veter po strmini! Že je došel na senožet, že je dirjal na vso sapo preko nje. Enkrat se je celo zapletel v visoko travo. Zakrilil je z rokami in je padel, kakor je bil

dolg in širok. Toda naglo se je pobral in je brzel še hitreje preko senožeti.

Rožle se je prijel za glavo in obup mu je stisnil srce. Videl je, kako dirja Kekec proti koči, dirja naravnost v svojo pogubo. Saj je bil prepričan, da ga je zvabila tja dol sama Pehta. Zapre ga v črno kočo in nesrečni Kekec ne bo nikdar več videl sonca in svojih lepih citer. In Rožletu je bilo pri tej misli hudo, oj, tako hudo, da se je prijemal za glavo in si pulil lase. »Kekec, o, Kekec!« je ponavljal obupan. »Ali slišiš, Kekec? O, ne hodi! . . .«

A Kekec se ni ustavil. Rožle ga je zagledal v naslednjem trenutku že ob koči. Tam se je Kekec ustavil in je poizkušal odpreti vrata. A vrata so bila zaklenjena. Zato je pričel Kekec butati s hrbtom ob lesene stene, da je kar ječalo. Vse to je videl Rožle in lasje so se mu kar ježili. Hipoma je na glas zavpil, zakaj videl je, da se je Kekcu posrečilo. Zlomila se je deska in skozi široko špranjo se je splazil Kekec v črno kočo.

Rožle je videl samo še to. Zakričal je naglas in si je zakril obraz z rokami. Toda že v naslednjem trenutku se je obrnil in je zbežal v gozd. Hitel je na vso sapo skozi grmovje in se ni upal ustaviti niti za hip. Bežal je samo naprej in niti gledal ni na pot. Dospel je iz gozdiča na stezo; toda v svojem divjem strahu niti zapazil ni, da je krenil v nasprotno smer. Šele čez dolgo časa se je zavedel in spoznal, da ne gre po pravem potu. Zato se je obr-

nil in je bežal nazaj. Znoj mu je tekel curkoma z obraza in bil je že ves zasopel, ko je došel nazaj do gozdiča. Tam pa se je ustavil in si pričel brisati z rokavom vroči obraz.

»Kekca je zgrabila Pehta,« je zasopel. »O, resnično ga je zgrabila . . . Pa če zagleda mene, pograbi še mene . . . Ovbe, ovbe . . .«

In spet ga je prevzel divji strah. Zdrvel je proti gorskemu potoku in pri sami misli na Pehto so mu zagomazeli mravljinci po vsem hrbtu. Krilil je z rokami in je bežal, samo bežal . . . Že je bil blizu senožeti, kjer se je pasla njegova živina. Takrat pa je popolnoma opešal. Vsa sapa mu je bila pošla in noge so se mu tresle, da se ni mogel več prestopiti. Zato se je kar zavalil med gosto ravšje kraj pota. Naglo se je oddihoval in si je brisal vroči znoj z obraza. Sonce se je že spustilo do gora in preko ozke zagorske dolinice je padla temna senca. A Rožle je še vedno ležal med ravšjem, ker še vedno ni prišel do sape. Hipoma je zaslišal za sabo nagle korake; Rožle niti glave ni dvignil, da bi pogledal, kdo prihaja. Koraki so utihnili — a tisti trenutek so ga pograbile za vrat težke roke, da je pastirček na glas zajavkal in je urno skočil pokonci.

»Ovbe!« je zajavkal Rožle in kolena so mu klecnila od divjega strahu. Zakaj pred sabo je zagledal veliko žensko, ki ga je gledala s srditimi pogledi. Ženska je bila

suha in oblečena v dolgo, črno haljo. Lasje so ji bili razmršeni in so ji padali po plečih v dolgih, črnih kitah. — Zagledal je Rožle to žensko in srce mu je kar zastalo, zakaj dobro je vedel, da ga je zasačila Pehta in da mu bo zdaj slaba predla.

»Teta Pehta! Ojoj, teta Pehta!« je zavrisnil Rožle in je zdrknil na kolena. Proseče je dvignil roke in je jokal in moledoval: »Usmilite se me, teta Pehta! Oj, ne storite mi nič hudega! Saj sem bil vedno priden in nikomur nisem nagajal. Zato se me pa usmilite, teta Pehta!«

A Pehta ga je zgrabila za ušesa in ga pričela neusmiljeno mikastiti. Rožle je zatulil na ves glas, ker ga je tako močno bolelo. Na vse pretege se je zvijal, da bi ušel. A Pehta ga je trdno držala in ga ni izpustila niti za trenutek. — »Čakaj me, ti nepridiprav!« je vpila Pehta v svoji jezi. »Vse lase ti iztrgam iz glave in ti populim ušesa . . . Da boš vedel, kdaj si se priklatil v mojo kočo in mi odvedel Mojco . . . Kam si skril Mojco? Ha, ti nepridiprav!«

»O, saj nisem bil v vaši koči, o, nikdar nisem bil v vaši koči!« je javkal Rožle. »Tudi Mojce nisem videl nikjer, resnično vam rečem, teta Pehta . . .«

»Nisi bil v moji koči?« je govorila razjarjena Pehta. »Glejte ga — nepridiprava! Zdaj se je pričel celo lagati. Ali te nisem videla, kako si bežal sem gor? Da si imel

čisto vest, bi ne bil bežal na vso sapo . . . Kar hitro mi povej, kam si skril Mojco?»

»Oj, teta Pehta!« je odgovarjal Rožle in je jokal. »Saj nisem nikamor skril Mojce. Niti videl je nisem. Le meni verjemite, teta Pehta! Nikdar nisem vedel, da je Mojca pri vas. Oj, mislil sem, da je padla v potok in umrla . . . Nisem jaz odvedel Mojce — verjemite mi, teta Pehta!«

»Pa kdo je bil v moji koči?« je nadaljevala Pehta. »Ti dobro veš, kdo se je splazil na senožet. Povej, Rožle, pa ti ne bo hudega!«

»Kekec je bil, teta Pehta, samo Kekec je bil,« je odvrnil Rožle v svojem strahu. »Letel je doli na senožet in je vdrl v vašo kočo. O, videl sem ga, kako je butal ob steno . . . A mene je bilo strah pa sem zbežal. Teta Pehta, jaz sem samo bežal in nisem bil na vaši senožeti. Kekec je bil — Kekec je bil . . .«

Pehta ga je tedaj izpustila. »Kaj, Kekec je bil?« je rekla in se je začudila. »O, če je bil Kekec, ga ne dohitim več. Zbežal je z Mojco v dolino in zdaj ga ne ulovim več . . . Čakaj me, Kekec, ti prebiti Kekec! Če si mi ubežal danes, jutri mi ne boš. O, ulovim te in potem ti ne bo dobro, resnično ti ne bo dobro! . . .«

In Pehta je pričela godrnjati nerazumljive besede. Obrnila se je in ni več pogledala Rožleta. Počasi je šla po poti navzdol in je kar hipoma izginila za gostim rušjem. Rožle se je globoko oddahnil, Gladil se je po ščemečih

ušesih in si je popravljaj razmršene lase. Toda domislil se je, da se Pehta nemara premisli in pride nazaj pa ga še enkrat prav pošteno pograbi. Rožle se je te misli prestrašil, da se je kar stresel. Zapršil se je po strmini in je bežal z naglimi koraki tako dolgo, dokler ni prišel na senožet. Mračilo se je že in živina je že ležala po širnih stajah. Tedaj pa se Rožle ni več bal, za trenutek je postal kraj senožeti in je zavriskal na ves glas, hej, še je živa sirota Mojca, še je živa! Ni padla v potok in tudi umrla ni. Pehta jo je ugrabila in jo je skrila v svojo kočo. Pa je prišel Kekec — vlomil v kočo, da je rešil siroto Mojco. Zbežal je z njo v dolino — in sirota Mojca se smeje zdaj doma pri očetu in materi in pripoveduje, kako je bilo pri Pehti . . . Oj, Kekec, ta Kekec! Kdo bi si bil mislil, da je tako pogumen?

Rožle se je domislil vsega tega. Tako je bil vesel, da je naglas prepeval. Pozabil je, da ga je Pehta pošteno premikastila, pozabil na ves svoj strah in samo tega se je zavedal, da je Mojca še živa in da je doma na varnem. Nič več ga niso ščemela ušesa in tudi lasje ga niso več boleli. Veselo je skakal po senožeti in je prepeval, samo prepeval, da je odmeval njegov glas po molčečih skalah, ki jih je pričel zakrivati večerni mrak. — V tihi koči je premišljeval na trdem pogradu še pozno v noč o siroti Mojci in o Kekcu, ki je tako hudo butal ob steno črne

koče na Pehtini senožeti. Pa se je Rožle zasmel, na glas se je zasmel v veliki radosti.

Še preden je zaspal, se je posmejal še enkrat in je rekel: »Oj, Kecec, ta Kecec! Pa kdo bi si bil mislil — hej, kdo bi si bil mislil?«

5

Kekec je došel do črne koče. A videl je, da je koča zaprta. Pa Kekec se ni prav nič pomišljal. Trikrat je butnil s hrbtom na vso moč ob leseno steno. Vdala se je na pol preperela deska; prelomila se je in je padla v kočo. Kekec se je splazil skozi veliko špranjo in je skočil v kočo. Za trenutek je postal in se je ozrl okrog sebe. Temačno je bilo, da Kekec prvi hip ni skoraj ničesar razločeval. — »Mojca, o, Mojca!« je potihoma zaklical. Nihče mu ni odgovoril in nič se ni ganilo v koči. Kekec je tipal okrog sebe in po steni — in hipoma je začutil kljuko. Naglo je pritisnil in odprl vrata.

Obstal je na pragu in se je ozrl po izbi, ki je bila opravljena s kmetskim pohištvo. Skozi tri okenca je prihajala svetloba v izbo, da se je moglo natanko razločevati vsak predmet. A Kekca ni zanimalo pohištvo, pa tudi izba ne. Že na pragu je zaklical na ves glas: »Mojca, o, Mojca! Ali me slišiš? Kje si?«

In tedaj je slišal Kekec Mojčin glas. Prihajal je iz temnega kota in je boječe vprašal: »Kdo je? Kdo me kliče?«

Kekec se je ozrl v kot in je zagledal Mojco. Sedela je za mizo. Glavico je bila dvignila in je pozorno poslušala.

Kekec se je naglas zasmeljal v svojem veselju. Skočil je k mizi in je prijel Mojco za obe roki. »Jaz sem, jaz!« je govoril. »Ali me ne poznaš po glasu? Mojca, ali ne poznaš Kekca?«

Mojca se je začudila in se je oklenila njegovih rok. »Ti si, Kekec?« je vprašala. »Pa kako si prišel sem? Oj, Kekec, ali je tudi tebe ugrabila Pehta?«

A Kekec se je vnovič zasmeljal in je odgovoril: »Oj, kaj Pehta! Ni me ugrabila, pa me tudi ne bo! Sam sem vdrl v kočo, ker sem bil slišal kraj gozda tvoj glas. Pa sem prišel, da te rešim in te povedem domov. Hitro, kar hitro, Mojca! Veš, zelo se mudi. Pehte ni doma, pa se lahko vrne vsak čas . . . kar hitro, Mojca!«

Kekec ni čakal, ampak je potegnil Mojco naglo za sabo. Odvedel jo je iz izbe; previdno jo je dvignil in jo je spustil skozi špranjo na tla. Potem pa je skočil še sam iz koče. Prijel je Mojco in jo dvignil na svoje močne roke. Na vso sapo je stekel skozi gozdič in se je ustavil šele na poti, ki je držala v dolino. Spustil je Mojco na tla in jo prijel za roko. — »Na poti sva, Mojca!« je rekel. »Varno pojdeva navzdol in čez uro sva lepo doma. Le ničesar se ne boj, Mojca! Dokler sem jaz pri tebi, se ti ni treba ničesar bati.«

A Mojca se je tresla v silnem strahu in je dvomila. »Pa če prihiti Pehta za nama, o, Kekec?« je vprašala vsa

plašna. »Pograbi tebe in mene . . . Lahko jo srečava tu na potu in potem bo nama gorje!«

»Ne bova je srečala, Mojca, ne bova je srečala!« jo je tolažil Kekec. »Pehta ne hodi po gladkih potih, ampak se plazi samo po grmovju. Zato se nikar ne boj! — In če jo slučajno srečava, o, kaj zato! Ne bojim se je — saj se še divjega moža Prisanka nisem bal. Pa bi se bal siromašne Pehte? — O, jaz znam dobro mikastiti! In mogoče bi zmikastil še celo Pehto, ako nama zagradi pot . . . Zato pa se ničesar ne boj, Mojca!«

Mojca se je nekoliko pomirila. Tesno se je oklenila Kekčeve roke in je naglo stopala kraj njega po gladki poti. Nekaj časa sta šla molče. A hipoma se je Mojca spet stresla in je rekla z drhtečim glasom: »O, Kekec! Pehta ima strašnega volka, ki jo spremlja na vseh potih. Pa pridirja volk za nama. Na naju skoči in naju raztrga . . . Bojim se, Kekec, strašnega volka se bojim . . .«

Pa tudi Kekec se je prestrašil, ko se je domislil Pehtinega volka. Kar zagomazelo mu je po hrbtu in nehote je pričel gledati okrog po grmovju, če ne preži od kje strašni volk. A volka ni bilo nikjer. Le večerni vetrc je nalahno pošumeval med zelenim listjem in tu in tam je čebljala samotna sinica z drobnim glasom . . . Pač je bilo Kekca v srcu strah groznega volka. A vendar ni hotel pokazati Mojci svojega strahu. Zato pa se je kar posmejal in je prav mirno rekel: »Volka se bojiš, Mojca? Pa čemu

se ga bojiš? Saj ti ne stori nič žalega, le meni verjemi, Mojca, da ti ne stori nič žalega. Blizu doline sva že in v dolino si volk ne upa. Bodi brez skrbi, Mojca! Še pol urice — pa sva na polju in na varnem . . . O, to bodo gledali doma, ko prideva dol. Oj, to bo veselje, Mojca! — Veš, doma mislijo vsi, da si padla v potok in si umrla. Jokali smo se za tabo . . . Pa si živa, Mojca, pa si živa! Saj pravim — to se bomo danes veselili!»

Te besede so pregnale Mojci ves strah iz srca. Naglo je stopicala kraj Kekca in se je smehljala, ko se je domislila doma. — »Oj, Kekec, da si me rešil iz Pehtinega doma!« je rekla radostna. »Veš, hudo je bilo tam. Saj Pehta ni bila hudobna in mi ni storila nič žalega. Lepo je govorila z mano in mi je prav lepo stregla. A vendar je bilo hudo. Ves dan sem morala sedeti za mizo in niti enkrat nisem smela iz koče. Ves dan sem morala prepevati — veš, tisto pesem sem morala prepevati, ki si si jo ti izmislil o Pehti. Pa me je božala Pehta in me je silila, naj jem sladke kolače.«

»Hm, tista pesem,« je menil Kekec. »Pa zakaj si morala prepevati ravno tisto pesem? Saj ni tako lepa. Še lepša je tista o škrjančku in pomladi.«

»O, Pehta je rekla, da je pesem lepa,« je odvrnila Mojca. »Zato pa sem ji morala prepevati tisto pesem. Veš, rekla mi je, da nas je večkrat slišala, ko smo prepevali na vrtu. Pa je sklenila, da me ugrabi, samo zaradi tega ugra-

bi, da ji bom pela tisto pesem. Pa me je res ugrabila. Prišla je k meni in mi je lepo govorila. Obljubila mi je sladkih jagod in verjela sem ji, ker je nisem poznala. Pa me je odvedla v svojo kočo.«

Nato sta zopet hitela navzdol skozi smrekov gozd. Molčala sta in sta komaj čakala, da prideta v dolino. Sonce je bilo že zašlo za daljnimi gorami in temna senca je legla nad šepetajoči gozd. Kekec je vse to videl in se je spomnil strašnega volka, ki morda preži nekje med grmovjem. Zato pa je hitel in je držal Mojco za roko, da ne zaostane. Niti za trenutek se ni hotel ustaviti, ker se je bal. O, za sebe se Kekec ni bal. Kekec se je bal samo za Mojco, da je zopet ne ugrabi Pehta ali pa še celo strašni volk, ki ga je Pehta nemara poslala v gozd, da poišče ubogo deklico. Pa tudi noči se je Kekec bal, tiste črne, skrivnostne noči sredi samotnega gozda. Vedno bolj sta se bližala dolini, a vedno bolj se je mračilo. Utihi- nile so čebeljajoče sinice in samo vetrc je šelestel po trudenem gozdu.

Že sta dospela na ravno. Kekec se je oddahnil, ko je videl, da ima strmino za sabo. Toda tedaj se je zganil in je ves prestrašen obstal. Zakaj tam v grmovju je nekaj glasnega zašumelo, kakor da bi kdo siloma rinil skozi nizke veje. In Kekec se je domislil, da je to nemara Pehta ali pa še celo strašni volk. Urno je skočil v grmovje na

nasprotni strani in je potegnil Mojco za sabo. Potuhnil se je tam in je poslušal.

»Kaj je, Kekec?« je vprašala Mojca in se je pričela tresti. »Ali je Pehta? Ali je prišel strašni volk?«

Kekec ji je položil roko na usta in je šepnil: »Tiho, tiho, Mojca! V grmovju je nekaj zašumelo . . . Pa saj nemara ne bo nič hudega. Morda je samo divja zver — lisjak ali pa zajec. Samo tiho moraš biti, Mojca!«

In čepela sta tam za grmovjem in sta zadrževala sapo. Kekec je prežal in je nepremično gledal v goščavo. Šum je bil vedno glasnejši in se je vedno bolj bližal. Hipoma se je grmovje razdelilo in na pot je skočilo nekaj temnega in dolgega.

»Nemara je res strašni volk?« je spreletelo Kekca, ko je gledal žival, ki se je ustavila sredi pota. Toda ko jo je pogledal natančneje, ga je minila vsa bojazen in celo zasmejal se je naglas. — »O, kakšna zajčka sva!« je rekel in se je dvignil. »Na, misliva, da pridirja iz grmovja strašni volk, pa ti skoči na pot dolgorepi lisjak! Mojca, samo lisjak je naju oplašil. Ali ga slišiš, kako laja?«

Lisjak je res dvakrat hripavo zalajal. Ko je zaslišal Kečev smeh, je zmigal z ušesi in se je ozrl v ono stran, kjer sta se skrivala deček in deklica. Nato je zamahnil s svojim košatim repom in je zbežal po poti navkreber. Kekec je gledal za njim in se je še vedno smejal. — »Dobro je pokuril!« je govoril Mojci, ko sta se splazila iz goščave in

sta šla dalje. »Ustrašil se je naju, bolj se je ustrašil kakor midva. Pa ti dirja, kot da bi ga preganjal Pehtin volk . . . Ali te kaj noge bole, Mojca?«

»O, prav nič me ne bole,« je odgovorila Mojca. »Samo to mi povej, Kekec, ali bova kmalu doma.«

»Kmalu, kmalu, Mojca!« je rekel Kekec. »Zdaj greva preko trat, kjer je vse polno rdečih nageljnov. Še te tratine in majhen gozdiček prehodiva pa sva doma. O, nič več se nama ni treba bati. Še preden se bo stemnilo, boš že sedela doma na klopci. Hej, pa sem te le privedel srečno v dolino in ni me ulovila Pehta. Pa se bo zdaj usajala v svoji koči in bo huda, joj, tako huda, ker te ni več našla. Resnično — ne bi bilo dobro, če bi ji prišel zdaj v pesti. Lahko bi mi kar glavo odtrgala . . . Dobro, da je ni bilo doma, ko sem vlomil v kočo. Oj, to bi me bila čudno pogledala!«

»Že popoldne je odšla z doma,« je dejala Mojca. »Rekla je, da se kmalu vrne. Tudi volk je šel z njo . . . Oj, Kekec, strašen je tisti volk. Nisem ga videla, ker jaz nič ne vidim. A Pehta sama je rekla, da je strašen in da ima hude zobe. Če sem se le ganila od mize, je že zarenčal, da me je bilo strah! Pa sem se skrila za mizo in si nisem nikamor upala . . . Težko je bilo pri Pehti, težko in hudo.«

»Hm, tisti strašni volk,« je menil Kekec. »Tudi jaz bi se ga bal. Pehte bi se ne bal, ker s Pehto se lahko govo-

ri. Če bi me zaprla v kočo, bi jo že prekanil, lepo prekanil in bi ji pobegnil že prvi dan. A z volkom se ne da govoriti, kakor se ni dalo z našo rajnko Kezo. Keza je znala samo meketati in reči mekeke! Volk pa ti samo kaže nabrušene zobe in renči, da te je strah. Pa mu govori še tako lepe besede in mu obljubi deset bickov — o, volk te ne bo poslušal, ampak te bo še celo požrl. Saj pravim — z zvermi ni dobro biti prijazen in najbolje je, da jih puštiš pri miru!»

Tako je modroval Kecec in se je zadovoljno muzal sam pri sebi. Že sta stopila v gozdič in sta jo zavila po mahoviti stezi na desno. In Kecec je vedel, da prestopi samo še stokrat, pa bo na zelenem polju, nedaleč od Koroščeve hiše. Vse skrbi so mu izginile iz srca in vedel je, da zdaj ni več nobene nevarnosti. — »Mojca, Mojca!« je govoril v svojem veselju. »Zdaj sva v gozdiču kraj polja. Še nekolikokrat bova prestopila pa sva doma. Zdaj naju Pehta nič več ne ulovi. Pa tudi strašni volk nama ne more nič več . . . Ha, pa sem le nasukal Pehto, kot je ni še nihče na svetu. To bo godrnjanja danes tam v črni koči! Oj, to se bo usajala Pehta, ker sem jo tako nasukal!«

Kecec se je smejal, a Mojca je dvignila glavo in se je čudila: »Kecec, ti si strašno pogumen! Oj, kdo bi si bil upal priti v Pehtino kočo? Ti si pa kar vlomil vanjo, pa si me odvedel. In še Pehte nisi vprašal . . .«

»Kaj tisto!« je rekel Kekec in zamahnil z roko. »Slišal sem tvoj glas pa sem šel pote. Ali bi te naj mar bil pustil? Hm, in čemu naj bi se bal? Saj ni bilo vredno, res ni bilo vredno . . . Bal se je samo Rožle, pa se ni upal za mano. Pobegnil je, ko je videl, da sem prišel butati ob kočo . . . Odvedel sem te iz koče in ničesar hudega se mi ni zgodilo. Ali bi ne bilo neumno, ko bi se bal? Ej, sam sebi bi se moral posmehovati, da sem bil zajček, ki desetkrat poskoči, če samo enkrat kihneš.«

Mojca se je na ves glas zasmejala. »Kekec, Kekec!« je rekla. »Ti si res pogumen — saj sem dejala, da si strašno pogumen . . .«

»Pusti to, Mojca, pusti!« je odvrnil Kekec. »Zdaj bova zopet lepo prepevala na vrtu. Veš, tri dni nisem videl svojih citer. Hm, žalosten sem bil pa mi ni šlo igranje. V grlu me je nekaj kar dušilo, da nisem mogel niti enkrat zapeti. Saj ni čudno — govorili so, da si umrla. A hudo je, če človek umrje. In kako bi mogel peti in citrati, ko pa sem mislil, da si umrla? — Oj, hudo je bilo, hudo nam vsem! A zdaj bo zopet lepo in veselo, ker si še živa in zdrava . . . Oj, Mojca! Že sva na polju, že vidim vašo hišo. Rešena sva, Mojca, doma sva, Mojca!«

Resnično — stopila sta iz gozdiča na zeleno polje. Ne-daleč tam je sredi zelenja stala Koroščeva hiša. Mrak je ležal nad vso zagorsko dolino. Samo snežniki so še žareli v zlati večerni zarji in goreli v čistem ognju. — Ke-

kec je izpustil Mojco pa je pričel skakati in prepevati. V svojem velikem veselju se je še celo na glavo postavil. Toda naglo se je pobral in je zavriskal, da se je razleglo po vsej tihi dolini.

»Ju-hu-hu!« je zavriskal Kecec in je pričel mahati s svojim klobučkom. Natanko je videl na pragu Korošca in njegovo ženko, ki sta vsa začudena poslušala Kekčevo vriskanje in petje. Kecec je prijel Mojco zopet za roko in jo je vodil preko polja. — »Oče in mati stojita na pragu,« je govoril brez sape. »Oj, Mojca, to bo veselje!«

»Mamica!« je zaklicala Mojca. »Ali me ne vidite, mamica? Pehti sem ušla . . .«

»Hoj, hoj!« je vpil Kecec, da je postal popolnoma hripav. »Stric, teta! Mojco sem vam privedel z gora . . . Živa je in zdrava, ni umrla. Ali jo vidite, stric? Ali jo vidite, teta? Živa je in zdrava . . .«

Deček in deklica sta stekla proti hiši in sta vsa radostna klicala. Korošec in njegova žena sta ju zagledala pa sta jima pritekla naproti. — »Mojca! Ali si res ti, Mojca?« je vzkliknila mati in je dvignila svojo ubogo hčerko. Mojca se je oklenila z obema rokama okrog vratu in jokala od samega veselja. »Oj, mamica, zopet sem pri vas in nikoli več me ne zavede hudobna Pehta . . . Lepo bo pri vas, mamica! A pri Pehti je tako hudo, tako hudo, mamica!«

»Pa kje si jo našel, Kekec?« je izpraševal Korošec in srce se mu je kar smejalo, ko je gledal svojega sirotnega otroka. »Daj, Kekec, ne bodi tako norčav! Ali si znorel? Ali kali? — Povej nam, kje si našel siroto?«

A Kekec ni odgovoril prej, dokler se ni desetkrat postavil na glavo in ni prevrnil deset kozolcev. Potem pa je pričel pripovedovati kar v eni sapi: »Stric, veste, kje sem jo našel? Nikjer drugje kakor v Pehtini koči tam za Akom. Zaletel sem se v tisto kočo. — Mojco sem pograbil in sem jo odnesel iz koče . . . Hej, pa se usaja zdaj Pehta in rohni, da se je boji celo strašni volk. Pa le naj se usaja! Kaj mi mar! Korenček ji bom strgal, dokler bom živ: šlek, šlek, teta Pehtara! Pa vas je le nasukal Kekec, pošteno nasukal . . .«

Tako je pripovedoval Kekec. Korošec in njegova žena pa sta se čudila in skoraj verjeti nista mogla. Ponesla sta hčerko v hišo in jo posadila na mizo. Mati je vžgala leščerbo, da se je videlo v temni izbi. Mojca se je smehljala, samo smehljala v svoji veliki sreči. Pripovedovala je o Pehti in o hudem življenju pri njej. Oče in mati pa sta jo gladila po razmršenih laseh in se je kar nagledati nista mogla. Kekec pa se je muzal in se je gladil po hrbtu, kjer ga je pričelo nekaj zbadati.

»Mogoče sem se pa res prav pošteno obdrgnil?« je mislil Kekec sam pri sebi. »Hm, boli me, kakor da bi me kdo zbadal s šivanko . . . Pa saj ni čudno. Prav pošteno

sem butnil ob steno. Pa sem si mislil, da se podere vsa koča. Ako ne vsa, pa vsaj pol . . . Pa me boli zdaj in zbada, kakor da bi mi šival hrbet pijani krojač Turenček . . .«

A Kekec ni zaradi tega niti enkrat zajavkal. Pri večerji je pravil, kako in kaj je bilo v Pehtini koči. Čudili so se mu in so ga gladili po laseh. Mati mu je prav prijazno rekla:

»Kekec, jutri ti spečem najboljši kolač, ker si bil tako priden in pogumen. Veš, samega meda bom dala v kolač, da se malo posladkaš. Saj si zaslužil, pošteno zaslužil.«

Tudi Korošček oče ga je potrepljal po rami in mu dejal: »Kekec, najlepšega bicka si lahko izbereš v hlevu. Tvoj naj bo, ker si mi rešil hčerko iz rok hudobne Pehte.«

A Kekec je zmajal z glavo in je zamahnil z roko. »Saj ni treba, stric in teta!« je rekel. »O, prav nič težkega nisem storil. Vse je šlo tako lahko izpod rok, da se nisem niti najmanj utrudil. Vsakdo bi bil lahko storil to — vsak otrok . . . Zato pa mi ni treba prav ničesar dati. Vesel sem, da je Mojca doma in da bova spet lahko prepevala. A najbolj sem vesel, da se zdaj Pehta usaja v koči in da ji jaz lahko stržem korenček. To je, samo to, stric in teta!«

»Kekec, oj, Kekec!« mu je odgovoril Korošček. »Zaradi Pehte pa se ti ni treba veseliti. Kaj nič ne misliš, da te

pograbi, kadar zve, da si ji ti odvedel Mojco? Kekec, pa ti ne bo dobro, resnično ti ne bo dobro. Pehta je huda, pa te premikasti, da bo joj! Ne boš ji utegnil strgati korenčka!«

»O, le nikar ne skrbite, stric!« je Kekec brezbrizno odvrnil. »Če me Pehta sreča, se ji kar zasmejem v obraz. Potem jo pa odkurim. Stric, vi ne veste, kako znam teči. Veste, kakor veter. Pa naj se zapodi Pehta za mano, če se hoče! O, nikdar me ne ulovi, pa če me lovi tudi deset let . . . In če me ulovi mogoče z zvijačo, jo takoj prekanim in ji pobegnem. Pa se bo še bolj jezila in usajala in jaz ji bom še huje strgal korenček. — Tako je, stric, in zato se ne bojte zame.«

In Kekec se resnično ni ničesar bal. Pa saj je bil tudi prepričan, da mu Pehta ne stori nič žalega. Kdo pa ji bo povedal, da je bil ravno on v njeni koči? Nihče ga ni videl, nihče, razen Rožleta. No, Rožle bo pa menda molčal in ne bo šel praviti Pehti, da je Kekec vdrl v njeno kočo in je rešil Mojco. Tak menda Rožle ni. Saj ima rad Mojco, pa tudi Kekca ima rad. Zato bo pa molčal in Pehta ne bo nikdar zvedela, kdo je vlomil v njeno kočo. No, zato se bo pa še huje jezila in bo zelena od same togote. Pa naj bo! Zakaj pa je bila tako hudobna, da je ugrabila slepo siroto in jo zaprla v svojo črno kočo? Prav se ji godi, o prav! Bo vsaj vedela za drugikrat in ne bo več kradla nedolžnih otrok.

Kecec se je sam pri sebi smejal, ko je mislil o veliki jezi, ki jo kuha danes Pehta v svojem srcu. Kar poskakoval je na klopi in je strgal korenček, da so se mu morali smejati vsi Koroščevi. Pozno je že bilo in mala, slepa Mojca je že zadremala tam v koticu. Mati jo je morala nesti v izbico, kjer jo je položila na posteljico. Pa tudi Kecec se je dvignil in se je napotil na podstrešje. A Kecec ni šel spat. Sedel je k linici. Lepo je sijal mesec v sobico, da je bilo svetlo. Kecec pa je vzel svoje citre in je zacitral lepo pesem. Potem pa se je naslonil ob linico in gledal v jasno, belo noč. Mesec je stal visoko na nebu in je razsvetljeval tiho zagorsko dolinico in bele gore, ki so se dvigale tam visoko nad črnimi lesovi. Globoka tišina je zavladala okrog in to tišino je motilo le zamolklo šumenje gorskega potoka, ki je padal z visokih skal.

Tedaj pa je Kecec zaslišal čudne glasove, ki so prihajali iz črnega gozda. Kecec se je nehote zdrznil in je poslušal. Glasovi so bili podobni daljnemu pasjemu lajanju. Kecec jih je poslušal in je mislil sam pri sebi: »Hm, resnično so čudni ti glasovi. Morda je Pehta, ki se zdaj usaja, ker sem ji odvedel Mojco. Nemara pa je celo strašni volk, ki dirja po gozdu in išče Mojco, da bi jo požrl . . . Hihi, Mojca pa spi lepo doma v posteljici in Pehta je ne najde več, še manj pa strašni volk. O, lepo sem nasukal Pehto, resnično lepo! Hi-hi-hi . . .«

In Kecec se je smejal in prav nič ga ni bilo strah. Tisti čudni glasovi so se vedno bolj bližali in so postajali vedno bolj razločni. Že so bili prav blizu, ko so kar hipoma utihnili. Kecec se je še bolj sklonil skozi lino pa je gledal v jasno noč. Tam med drevjem je glasno zašumelo in tedaj je Kecec zagledal doli pod lino veliko žival, ki je vohala krog in krog po zemlji. — »Naka, to ni pes,« je pomislil Kecec. »Pa tudi lisjak ni . . . Hej, to ni nihče drug kakor strašni volk. Prišel je pa voha, da bi zasačil Mojco in jo ukradel. A čakaj me, zverina! Posvetim ti, kot ti ni še nihče posvetil!«

Kecec je stopil nazaj pa je zgrabil poleno, ki je bilo prislonjeno v kotu. Zavihtel ga je in pomeril. Potem je zagnal poleno skozi lino, naravnost na zver ga je zagnal. In zver je poskočila in je na ves glas zacvilila. Naglo se je obrnila pa je zbežala preko polja v črni gozd. Kecec je gledal za njo in se je tolkel po kolenih. — »Ha, ali ti nisem rekel, da ti posvetim?« je govoril v svojem veselju. »Pa sem ti posvetil, da boš nemara kruljav za vse življenje. O, le pojdi k Pehti, da ti namaže z oljem kruljavo nogo! Usaja se Pehta, pa se usajaj še ti, strašni volk!«

In Kecec se je smejal in se je še dolgo tolkel po kolenih.

6

Lepo je bilo tisto jutro, lepo, da se je človek kar čudil. LZ veselega neba se je smejalo poletno sonce in sneg na visokih snežnikih se je blestel kakor še nikoli. Kekcu se je v srcu dvignila tako velika radost, da je kar zamahnil s klobučkom in na ves glas zavriskal. Stal je kraj zelenega gozdiča pa je gledal na snežnike in na modro nebo, ki se je smehljalo nad snežniki. Tako je bil vesel, da je moral na ves glas vriskati in prepevati. Utihsnil je šele tedaj, ko ga je nekdo poklical od Koroščeve hiše. — »Mojca me kliče,« je dejal sam pri sebi. »Slišala je moje petje pa me zdaj išče.« — In Kecec je še enkrat zavriskal. Zaprošil se je preko polja in je tekel na vso sapo proti hiši. Tam na pragu je stala Mojca in ga je čakala.

»Ti si, Mojca?« je izpregovoril Kecec, ko se je ustavil pred njo. »Oj, pa si že vstala? Zgodaj je še in ti bi še lahko spančkala v posteljici. Pa zakaj si tako zgodaj vstala?«

Mojca si je popravila črne lase, da so ji padli preko hrbta. »Pa zakaj bi morala spati? Oj, Kecec, tako lepo pojejo ptički, pa bi jaz še dremala? Nočem biti v posteljici. Rajši grem na vrt, da jih poslušam. Pojdi z mano, da zapojeva lepo pesem! Veš, tisto zapojeva o Pehti . . .«

»Kaj, o Pehti naj zapojeva?« je vzrožil Kekec in se je namrdnil. »Kaj te ni sram, Mojcara? Tri dni si bila pri Pehti in tri dni si ji morala prepevati od jutra do večera tisto pesem. Kaj ti ni bilo zadosti? Na, pa še zdaj hočeš prepevati tisto pesem, Mojcara! Nikoli več ne zapojeva o Pehti, ti rečem, nikoli več! Pa veš, zakaj ne? Zato, ker je Pehta hudobna in zato, da se bo še bolj usajala. Volk naj ji jo tuli, če hoče! A midva ji ne bova nikdar več pela! Ali si slišala, Mojcara?«

Kekec se je v resnici razjezil. Kar z nogo je cepetal ob pesek in je zapihal kakor mucek, kadar mu pokažeš kriv prst. Mojca je sklonila glavico in je postala žalostna. »Ne jezi se, Kekec, o, nikar se ne jezi!« je govorila. »Saj nisem mislila nič hudega. Veš, kar tako sem se zagovorila. Ne bova pela o Pehti, nikdar več ne bova pela . . . Samo jezen ne smeš biti. Žalostna sem, če si jezen . . .«

No, Kekec se je že pomiril. Jezica mu je prešla, kakor bi mignil, ko je videl, da je uboga Mojca resnično žalostna. »E, saj ni tako hudo!« je govoril. »Veš, Mojca, samo Pehte mi ne spominjaj več! Če se je domislim, me že po-grabi jezica. Lepo sem jo nasukal, ko sem odvedel tebe iz njene koče. A še bolj sem nasukal tistega njenega grdogledega volka. S polenom sem mu posvetil, da se mu še danes sveti pred očmi . . . Zato pa kar pustiva Pehto in tistega grdogledega volka! Na vrt pojdeva pa zapojeva lepo pesem. Tisto zapojeva o škrjančku in po-

mladi. Pa se bo Pehta jezila in se bo usajala, češ nič več nočeta peti lepe pesmi o meni, nič več? O, zanalašč je nočeta peti, da me dražita. Ušesa bi navila tistemu Kekcu, da bi mu kar brenčalo po njih. Pa ne morem, hej, ne morem . . .«

Kecec se je posmejal in je prijel Mojco za roko. Povedel jo je na vrt in jo je posadil na klopco. In pričela sta peti in se smejati. Potem pa sta se pogovorila o tem in onem in sta poslušala glasno ptičje petje, ki je prihajalo iz zelenega gozda. — »Kajne, Kecec, da je danes lepo jutro?« je kar nenadoma vprašala slepa Mojca. »Ptički tako lepo prepevajo in ker tako lepo prepevajo, mora biti jutro res lepo. Ali ne, Kecec?«

»Hm,« je odvrnil Kecec. »Jutro je res lepo. Sonce sveti in se smeje z neba. Še lepše pa se svetijo visoki snežniki in gledajo na zeleno polje. Oj, po polju pa kliče sama radost. Da bi videla, Mojca, koliko cvetic se ziblje po polju in koliko metuljev pleše nad njimi! Da bi videla, Mojca, kar vriskala bi v svojem veselju . . .«

Mojca je vzdihnila. Povesila je glavico in sklenila roke na prsih. Iz oči so se ji pričele krasti debele solze in so ji polzele po belih licih. Poslušala je Kekca, ki je v živih besedah slikal prelepo jutro, ki je tako radostno dihala po zagorskem svetu. A mala Mojca ni videla te lepote, o, nikoli je ne bo videla, ker je slepa. Vse življenje bo žalostna in bo jokala, samo bridko jokala, ker ne vidi niti

sonca — niti modrega neba — niti belih snežnikov. O, tako hudo je v srcu, če je človek slep pa ne vidi tiste velike radosti, ki vriska po belem svetu — o, tako hudo! — In Mojca se je domislila svoje nesreče. Še bolj je sklonila glavico in je naglas zajokala.

Kekec je utihnil sredi pripovedovanja. Začudil se je in pogledal Mojco, ki si je bila zakrila z rokami svoj žalostni obrazek in je bridko ihtela. »Kaj ti je, Mojca? Oj, kaj ti je?« je izpraševal in se je tudi sam razžalostil.

»Lepo govoriš, Kekec, o, lepo govoriš o prelepem jutru,« je odgovarjala Mojca sredi glasnega joka. »A jaz ničesar ne vidim . . . Niti sonca — niti neba . . . Lepe so rožice, praviš. A jaz nisem do zdaj še nobene videla. Zato pa sem tako žalostna. In zato mi je hudo, o, tako zelo hudo! — Težko mi je, Kekec, ker sem slepa, in ničesar ne vidim . . .«

Hudo je bilo Kekcu, ko je poslušal ubogo Mojco. Premišljeval je, kako bi jo potolažil. In nazadnje se je domislil nečesa lepega. »Ne joči, Mojca!« ji je pričel prigo-varjati. »Saj ne boš vedno slepa. Našli bomo zdravila, ki ti izleči oči. Gotovo raste nekje lepo zelišče, ki je dobro za bolne oči. Za vsako bolezen raste na svetu zelišče, pa bi ravno za oči ne? — O, le meni verjemi, Mojca! Ni daleč do vile Škrlatice. Dobro jo poznam. Saj sem bil nekoč že pri njej na kosilu. Pa bi se je bal? Veš, Mojca, k njej pojdem in jo poprosim za tisto zelišče. Vila mi ga bo

rada dala; saj me ima rada. Po laseh me je lani pobožala in se mi je prav prijazno nasmehnila. Pa bi mi ne dala zelišča? — O, Mojca, le nikar se ne joči! Saj boš še zdrava in boš videla nebo in bele snežnike. Le meni verjemi, Mojca! Če ti drug ne bo pomogel, ti bo pomogel Kekec. Le meni verjemi! . . .«

Tako je govoril Kekec in je govoril še dosti drugih lepših stvari. Mojca ga je poslušala in se je popolnoma potolažila. Nazadnje se je še celo smejala in je pričela prepevati pesem o škrjančku in pomladi. Kekec se je venomer muzal, ko je videl, da se mala Mojca nič več ne joče. Pogladi se je po bradi in je rekel: »Popoldne grem spet gledat, kaj dela Rožle na senožeti. Veš, Mojca, tam gori ti natrgam najlepšega ravšja in ti ga prinesem, da ti bo srce veselo. Pa se boš smejala in boš prepevala.«

A Mojca se je prestrašila teh besed. »Kaj, na gore greš?« je rekla in je sklenila roke. »O, Kekec, ali se ne bojiš, da te pograbi Pehta? Veš, v gorah preži, ker je huda nate.«

Kekec je malomarno zamahnil z roko. »Saj se ne bojim!« je dejal. »Čemu bi se bal Pehte? Saj ne ve, da sem jaz vdrl v njeno kočo. Pa kaj mi more! Če pa me sreča, ji pokazem pete. Ne ulovi me zlepa, zares me ne ulovi . . .«

Mojca mu je še dolgo prigovarjala, a zaman. Pa tudi Koroščekv oče in mati sta mu prigovarjala. A Kekec se je samo smejal in nihče ga ni mogel pregovoriti. Po kosi-

lu se je pa kar odpravil in je šel iz hiše. Preko polja je šel in se je ustavil za trenutek kraj gozda. Ozrl se je nazaj na Koroščevo hišo in je zagledal Mojco, ki je sedela na pragu. Zavriskal je naglas in je naglo stopil v gozd. Vso pot je žvižgal in se ni nikjer ustavil. V srcu ni čutil nikake bojazni in Pehte se je domislil samo dvakrat. A vsekakor se je posmejal in se je veselo namuznil. Kmalu je prišel na senožet in je stopil k Rožletu, ki je spal v senci kraj senožeti.

»Hej, Rožle! Ali me slišiš?« je zavpil in ga požgečkal s slamico po ušesih. »Spiš pa, spiš, da bi te lahko ukradel in te nesel Pehti. Hej, Rožle! Daj, zgani se!«

Rožle se je na pol dvignil pa je ves prestrašen gledal na Kekca, ki se mu je smejal na ves glas. Drgnil si je zaspane oči, pa kar ni mogel priti k sebi. A naposled je vendarle stresel spanec s sebe in se je začudil: »Kaj, ti si, Kekec? Pa kdaj si prišel? Pa po kaj si prišel?«

»I, prišel sem gledat, če si še živ,« je odgovoril Kekec. »Vse dni sem mislil, da si umrl od samega strahu, ker sem vlomil v Pehtino kočo. Oj, kako si se tresel, Rožle! Pa ni bilo nič hudega. Lepo sem odvedel Mojco domov in Pehte niti videl nisem. Samo strašni volk je nekaj rogovilil okrog hiše. Pa sem mu lepo posvetil s polenom, da se mu nemara še danes blešči pred očmi . . . Pa si se bal, Rožle, strašno si se bal. A zakaj si se bal, te vprašam, Rožle?«

»Kaj bi se ne bal?« je odgovoril Rožle. »Kdo bi se ne bal Pehte? — Oj, Kekec, saj se nisem bal zase. Samo zato sem se bal, ker sem mislil, da te je izvabila Pehta na senožet. Ti nisi videl Pehte; jaz pa sem jo videl. Sem gori na senožet je prirohnela. V ravšju me je zasačila pa me je pograbila za lase. Oj, Kekec, hudo me je zmikastila, hudo. Mislila je, da sem jaz odvedel Mojco iz koče. Pa si jo ti, samo ti . . . Kekec, strašno huda je bila Pehta nate, strašno huda . . .«

»Pa naj bo!« je rekel Kekec. »Ali misliš, da se je bojim? Pa kako je zvedela, da sem bil jaz v njeni koči? Saj me ni nikjer videla — niti v koči niti na potu. Pa kdo ji je povedal, da sem jaz odvedel Mojco?«

Rožle je zardel in se v zadregi praskal za ušesom. Povesil je oči, pa ni dolgo časa nič odgovoril. Naposled je vendarle pogledal Kekca in je skesano dejal: »Ne bodi hud name, Kekec! Lepo te prosim, ne bodi hud! — Glej, tako zelo me je Pehta mikastila . . . Skoraj potrgala mi je ušesa, a o laseh nočem niti govoriti . . . Pa mi je rekla, da me pusti v miru, če ji povem, kdo je bil v koči. Oh, tako močno me je bolelo! Pa sem ji povedal, da si ti vlomil v njeno kočo . . . Ne bodi hud, Kekec! Pomisli, da me je Pehta strašno mikastila. Pa nisem mogel drugega, oj, nisem mogel . . .«

Kekec je povesil glavo in premišljal. Seveda — nič kaj prijetno mu ni bilo, da ga je Rožle izdal Pehti. Za trenu-

tek je začutil v srcu bojazen, da Pehta preži nanj nekje v grmovju in ga pograbi danes ali jutri in strese nad njim vso svojo jezico. In Kekec je vedel, da ne bo dobro zanj, če pride razsrjeni Pehti v pesti. O, dobro je vedel, da ne bo utegnil niti korenčka nastrgati, če ga Pehta nenadoma pograbi iz goščave. A Kekec se je hitro otresel te neprijetne bojazni. Kar z glavo je zmajal, pa se ni nič več bal. — »Hm,« je potem rekel, »ne bom dejal, da si prav storil, pa tudi ne bom rekel, da nisi. A kar je, je — in ti ne moreš več pomagati. Zdaj Pehta ve, kdo je odvedel Mojco. Zdaj bo povsod prežala name, da me ulovi. A rečem ti, Rožle, da me ne ulovi nikdar . . . No, nisem hud nate. Pa zakaj bi bil hud? Saj si prav storil, da si Pehti povedal resnico. Kaj si hotel drugega, ko pa te je tako hudo mikastila? Ničesar drugega nisi mogel, ti rečem. Zato pa ne bodi prav nič žalosten! Saj nisi ničesar kriv.«

Rožle se je pomiril, ko je videl, da Kekca ni strah. Sedla sta na mehko trato in sta se pričela razgovarjati. Kekec je vse natanko pravil, kako je rešil ubogo Mojco. Rožle pa se mu je čudil in je sklepal roke. Krog in krog po senožeti se je mirno pasla živina. Zvonci so prijetno in srebrno zvončkljali. Na modrem nebu se je smejalo sonce in se je polagoma nižalo k sivim goram. V belem skalovju in na širnih, bleščečih snežiščih pa je bilo vse tiho. Le tu in tam je nekaj prasnilo na gladkih stenah. Ko

sta se dečka ozrla, sta razločno videla trop divjih koz, ki so kakor blisk bežale preko navpičnih sten.

»Hej, — ho!« je naposled zaklical Kekec. »Čas bo, da grem domov. Zadosti sva se nagovorila, zadosti, Rožle! Pot je dolga in nočem, da me zasači večer na potu. Lahko se dogodi, da me pograbi Pehta in strese nad mano svojo jezico. O, prav nič bi se ne čudil. Saj sem ji storil dosti neprijetnega, da se že nekaj dni usaja.«

»Pazi se, Kekec, lepo te prosim — pazi se!« ga je prosil Rožle in je bil ves v skrbah. »O, jaz bi bil tako žalosten, če se ti pripeti nesreča. Niti spati ne bi mogel, ker te imam tako rad . . . Zato pa pazi, Kekec, in teci, teci vso pot!«

»Oha, oha!« je odgovoril Kekec. »Pa kaj mi govoriš, Rožle? Da bi tekel in bežal vso pot? Pa kaj ti je padlo v glavo, ti Rožle? No, ta bi bila lepa, da bi me videla Pehta, kako bežim! Pa bi si nemara mislila, da bežim iz samega strahu, ker se bojim kot ti. Smejala bi se mi in bi bila zadovoljna . . . A rečem ti, Rožle, da Kekec ne bo bežal. Ko sem šel v gore, sem vso pot prepeval in žvižgal. In žvižgal in prepeval bom tudi nazaj grede. Le meni verjemi, Rožle, da se ne bojim. Posebno pa se ne bojim Pehte. Kaj mi pa tudi more?«

In Kekec se je poslovil od Rožleta. Zažvižgal je vesele pesem, pa je kar hipoma izginil tam doli med gostim rušjem. Rožle je gledal za njim in poslušal njegovo glas-

no žvižganje. V srcu pa ga je bilo strah in bal se je za Kekca, ki ga je imel resnično rad. Zato je stekel za njim do rušja in je na ves glas zavpil: »Pazi se, Kekec! Lepo te prosim — pazi se! Bojim se, Kekec . . . Ali si slišal?«

Toda Rožle je slišal samo Kekčev veseli smeh, ki je prihajal globoko iz gostega rušja. Pa tudi smeh je utonil in oglasilo se je veselo petje, ki se je razlegalo daleč okrog po mirnem zagorskem svetu. Rožle je strmel tja v zeleno goščavo in v srcu mu je rastel strah, vedno silnejši strah. Kar znoj mu je stopil na čelo, ko je slišal Kekčevo predrzno petje. — »Pehta ga bo slišala, Pehta ga bo slišala,« je govoril v svojem strahu. »Pa ga pograbi . . . Gorje mu bo potem, ker Pehta je strašno huda nanj . . . O, Kekec, ti neposlušni Kekec! . . .«

A Kekec ga ni slišal. Zložno je stopal po poti navzdol in je prepeval svoje vesele pesmi. Prav nič se ni bal in se je samo nasmehnil, če se je domislil za trenutek Pehte. Dospel je do gozdiča, za katerim je ležala mrtva Pehtina senožet. A tedaj ga je vendar streslo nekaj mrzlega. Utihnil je in prazno pogledal v goščavo. Zakaj spomnil se je, da nemara tu nekje preži Pehta nanj. Naglo je šel po poti in se niti enkrat ni ustavil. — »Če me tu ne pograbi, potem me ne zaloti nikjer več,« je mislil sam pri sebi. »Onkraj tega gozdiča stoji njena koča. Lahko me je slišala, ko sem tako glasno prepeval. Da bi me ne bilo

sram, bi resnično prišel teči. A nočem, ker bi Pehta od samega veselja skakala in bi se mi posmehovala.«

Vendar je šel Kekec naglo kraj gozdiča in je čutil nekaj mrzlega v svojem srcu. Gledal je v goščavo, v vsak grmič je pogledal — a nikjer ni zapazil sumljive stvari. Prešel je gozdič in je stopil na strm klanec. Tedaj pa je videl, da je vsa nevarnost za njim, in se je globoko oddahnil. Že je prišel stopati po klancu navzdol in je zažvižgal radostno pesem. A hipoma je utihnil, ker se mu je zazdelo, da ga je nekdo poklical. Ustavil se je in ozrl nazaj. In tedaj ga je resnično stresel mraz in noge so se mu skoraj pošibile v silnem strahu.

Vrh klanca je stala velika ženska, ki je bila oblečena v črno haljo. Roke je bila dvignila in ga je na glas klicala: »Kekec, o, Kekec! Ali me slišiš? Sem pojdi!«

»Pehta je,« je spreletelo Kekca. »Resnično — Pehta je . . .«

Kar stal je in je zijal z odprtimi usti v žensko, ki ga je klicala. Nič ni mogel misliti tisti trenutek; samo to je vedel, da ga je vendarle zasačila Pehta in da ga takoj pograbi. Zapre ga v kočo in ga pošteno premikasti . . . In Kekcu so odpovedale noge, da jih ni mogel niti premakniti. Stal je sredi klanca kakor prikovan in je nepremično strmel v žensko, ki ga je še vedno klicala. A njene besede niso prav nič pomagale. Zato je stopila po klancu navzdol in se je vedno bolj bližala. Tedaj pa je minila

Kekca vsa otrplost. Dvakrat je stresnil z glavo in strahu ni bilo več v njegovem srcu. »Pehta me zgrabi!« je zasopel in se je naglo okrenil. Spustil se je v tek in je bežal po klancu navzdol. Ustavil se ni niti enkrat; šele pod klancem se je ozrl nazaj, pa je videl Pehto, ki je pritekla šele do sredine klanca. In tedaj se je Kekec posmejal. »Ne ulovi me!« je pomislil. »Pehta ne zna teči . . . Težke so ji noge, a moje so lahke kakor srnjakove. Zato pa me nikoli ne ulovi . . . Ali ji ne bi strgal korenčka, da bi se še bolj usajala? Kar z nogami bo cepetala pa se bo strašno jezila. Hej, hej . . .«

In Kekec se je naglas zasmel. Ustavil se je in se okrenil. Dvignil je roke pa je pričel s kazalcema strgati korenček. »Šlek, šlek, teta Pehtara! Do večera me lahko preganjate, pa me ne ulovite . . . Šlek, šlek, teta Pehtara!«

Tudi Pehta se je za trenutek ustavila. »Ti prebiti poblašči!« je srdito zaklicala. »Čakaj, čakaj! Ti bom že pokazala, da ti bo še presedalo! Čakaj, Kekec! Še enkrat se primi za ušesa, da boš vedel, kakšna so. Zakaj jutri ne boš imel niti enega. Potrgam ti jih, resnično ti jih potrgam . . .«

»Le dajte, teta Pehtara, če morete!« se je smejal Kekec pod klancem in je še vedno strgal korenček. »Šlek, šlek, teta Pehtara! Mislili ste, da ujamete Kekca kakor murna na senožeti! Pa ste se zmotili, teta Pehtara. Vi še ne po-

znate Kekca . . . Vse življenje vam bom strgal korenček, tako ga bom strgal — šlek, šlek, teta Pehtara!«

»Ti prebiti pobič!« je zaklicala Pehta še enkrat in se je na vso moč zaprašila po klancu. Kekec se je zasmejal in je pričel teči po potu navzdol. A ni tekel na vso sapo, ker je bil trdno prepričan, da ga Pehta ne doteče. Že je bil globoko doli sredi gozda, ko se je ustavil in je pogledal nazaj. Nikjer ni videl Pehte, pa tudi slišal je ni od nikoder. In tedaj je Kekec vedel, da je ubežal Pehti. Zato je pričel stopati polagoma naprej, ker ga je bil nagli tek vendarle zasopel. Tu in tam je poskočil v svojem veselju in je izpregovoril: »Hej, pa sem jo le nasukal — nasukal kot nihče na svetu! Glejte, pa še celo korenček sem ji strgal, da je bila od jezice kar zelena. Pa se bo usajala, tri dni se bo usajala, da bo groza . . . Ej, teta Pehtara, ej, teta Pehtara!« — In Kekec se je smejal, da mu je srce kar poskakovalo v prsih. Šel je naprej in se je ozrl le tu pa tam nazaj, če bi morda le zagledal Pehto. A Pehte ni bilo nikoder.

Dospel je že skoraj v dolino. Na desni strani so stale visoke skale, vse obrasle z rdečim ravšjem. In pod tistimi skalami je šumel po ozki strugi divji gorski potok. Tedaj pa se je Kekec domislil, da je bil obljubil Mojci šopek dehtečega ravšja. Že je krenil s pota, da bi natrgal ravšja. A pravočasno se je spomnil Pehte, ki ga gotovo zaloti, če se zamudi. Zato se je okrenil in se je splazil

nazaj na pot. A tedaj je obstal in se je stresel po vsem životu. »Ovbe!« je zaklical in je stopil dva koraka nazaj. Ves prestrašen je gledal veliko, sivo zver, ki je stala na potu. Priplazila se je bila od nekod iz goščave; s svojimi iskrečimi očmi je gledala dečka in mu je kazala dolge, ostre zobe.

»Ovbe!« je zaklical Kekec še enkrat v svojem strahu. »To je strašni Pehtin volk . . . Zasačil me je in skočil bo name in me raztrga . . . Hud je name, ker sem mu posvetil oni večer z debelim polenom . . . Kam bi zbežal, da bi mu ušel?«

In Kekec se je naglo domislil in je skočil k smreki, da bi splezal nanjo. A kakor blisk je skočil volk pred njega in je glasno zarenčal in mu je pokazal zobe. In tedaj je Kekec sprevidel, da ne more nikamor pobegniti. Volk ga bo stražil, dokler ne pride Pehta in ga ne povede visoko gori na svojo senožet. In Kekcu se je storilo tako milo, da bi bil skoraj naglas zajokal. Kar obraz je zakril z rokami, da bi ne videl strašnega volka, ki je renčal pred njim. In bilo mu je jasno, da ga je Pehta vendarle ulovila in da strese nad njim svojo jezico. A ni ga ulovila sama; volka je poslala za njim, a volku ne more ubežati nihče, nihče! Niti Kekec ne . . .

Kekca se je skoraj polotila jeza, da se je dal ujeti na tako lahek način. Premišljal je in premišljal, kako bi se izvil iz zagate. — »Hm, nič mi ne pomaga,« je dejal sam

pri sebi. »Z volkom se ne da govoriti, ker volk ne zna spregovoriti niti ene besede, kakor tudi naša rajnka Keza ne . . . A kaj, ko bi vseeno poizkusil in bi se mu nalagal, da bi postala zver kar črna? Kaj, ko bi vendarle poizkusil?« — In Kekec je razkril obraz in se je ozrl volku naravnost v strašne oči. »Ti ljubi moj volkec!« ga je nagovoril prav prijazno. »Vem, da se jeziš name, ker sem ti onile večer pošteno posvetil s polenom. A ne zameri mi, ljubi volkec! Saj nisem vedel, da si ti. Veš, tema je bila, pa sem mislil, da je medved. Zato pa sem posvetil s polenom . . . Ko bi bil vedel, da si ti na dvoru, oj, najlepšega bicka bi ti bil dal, ker te imam resnično rad, ljubi volkec! Zato pa pojdi zdaj z mano, kar lepo pojdi! Tam v hlevu še čaka nate tisti lepi bicek. Nikar tako ne renči, ljubi volkec! Bicek je dober kakor nobena stvar na svetu. Zato pa pojdi z mano, ljubi volkec! Dobra večerja te čaka pri nas, resnično dobra, ljubi volkec!«

Kekec je stopil nazaj, da bi odšel po potu. A komaj se je zganil, že je stal volk pred njim in je režal vanj, da je Kekcu kar srce zastalo. — »Volkec, volkec, ne jezi se name!« je govoril v svojem strahu. »Pozabi na tisto poleno! Saj ni bilo poleno — samo treščica je bila, ljubi volkec! Pusti me domov, da ti prinesem bicka . . . Oj, ne daj, da me zagrabi Pehta! Strašno jezna je name, ker sem ji odvedel Mojco in sem ji gori na klancu strgal korenček. Bodi pameten, ljubi volkec, in pomisli, kako bi se ti prilegel

zdajle moj bicek, ker si res ves mršav od samega glada. Pomisli malo, volkec, in pusti me domov! . . .«

A volk ga ni poslušal in ga tudi razumel ni. Nepremično ga je gledal s svojimi žarečimi očmi in mu je neprestano kazal svoje ostre zobe. Če se je Kekec le zganil in prestopil, že je poskočil in je stal pred njim tako blizu, da je čutil Kekec njegovo vročo sapo na svojem licu. In Kekec je tedaj izprevidel, da je izgubljen in da ni nobene rešitve več. Zato se je naslonil ob smrekovo deblo in je stisnil ustne, ker se ga je resnično polastila jezica. Dvignil je roko in je skrčil prste v pest. — »Le čakaj me, ti nora zverina!« je rekel volku v svoji jezici. »Še ni vseh dni konec! Enkrat sem te s polenom, a drugikrat te bom s čim drugim, da se ti ne bo ljubilo ničesar več na svetu. Oj, še najmanj to režanje . . .«

Potem pa je bil tiho in je mirno čakal, kdaj se prikaže tam na ovinku Pehta . . .

7

Kekec ni dolgo čakal. Kar hipoma je stala pred njim Pehta in se mu smejala. »No, pobič!« mu je rekla. »Ali te nisem ujela? Pa si se nekaj hvalisal tam pod klan-cem, da te nikdar ne ulovim. Kaj te ni sram, da se tako grdo hvalisaš? Kaj, pobič? — O, Pehti še ni nihče ubežal, pa tudi ti ne. Če bi te ne bila ulovila danes, bi te bila jutri ali pojutrišnjem . . . le nikar ne glej tako grdo izpod čela! Saj ti nič ne pomaga — niti tvoja jezica niti tvoja slaba volja. Kar lepo miren bodi in mirno čakaj kazni, ki sem si jo izmislila zate. Veš, prav nemarno si vdrl v mojo kočo in si odvedel Mojco. Zasmehoval si me in si mi strgal korenček. Nabil si mojega volka s polenom, da bo siromak kruljav še deset dni. Vse to si storil, pobič, in zato si zaslužil pošteno kazen. Le čakaj me, nepridiprav!«

In Pehta je dvignila roke in ga pograbila za lase in za ušesa. Kekec se ni zganil in niti trenil ni z očmi. Samo dvakrat je zasopel in je potem rekel: »Teta Pehtara, če sem zaslužil, pa me nabijte po pravici! Res je, da sem vdrl v vašo kočo in sem odvedel siroto Mojco. A meni se je smilila slepa ubožica; zato sem jo tudi odvedel. A vam

se ni smilila, teta Pehtara — slepa ubožica se vam ni smilila pa ste jo zaprli v črno kočo. No, tudi to je res, da sem posvetil vašemu volku s polenom. Saj če bi ne bil, bi bil nemarnež najbrž ukradel najlepšega bicka iz hleva . . . A posmehoval se vam nisem, teta Pehtara! Tega mi pa resnično ne morete reči. Samo to sem vam storil hudo, da sem vam strgal korenček. Samo to, teta Pehtara! Zato me pa nabijte, ker nisem delal prav! Saj ne bom javkal, teta Pehtara, resnično, niti enkrat ne bom zajavkal.«

Pehta ga je izpustila. Pogledala mu je naravnost v obraz in se je namuznila. »Hm, ti pa znaš dobro gobezdati,« je rekla. »Mislila sem, da si vetrnjak, ki nima para na svetu. Zdaj pa vidim, da se prav pošteno vedeš. Samo, če ne mlatiš prazne slame, pobič, in se ne hliniš, ker te je strah mene in mojega volka? Ha, pobič?«

»Zakaj bi se hlinil?« je odvrnil Kekec prostodušno. »Pa tudi bojim se ne nikogar. Ne rečem, da bi se ne bal tega kosmatinca, ki ima tako dolge zobe. A njega se bojim samo zaradi tega, ker besedice ne razume, in človek ne more z njim pošteno govoriti, kakor se ni moglo niti z našo rajno Kezo . . . A toliko vam moram zdaj reči, teta Pehtara, da niste delali lepo z mano, ker ste me zdajle pošteno zlasali. Zaradi tistega malega korenčka pač ni bilo vredno! Saj ne morete reči, da sem se norčeval iz vas. O, tega pa nikdar ne! Izmisлил sem si bil o vas

lepo pesem. Na vrtu sva jo vsak dan prepevala z Mojco in vi sami ste jo čuli in ste jo radi poslušali. Pa recite, teta Pehtara, da ni res! Tri dni vam jo je morala prepevati uboga Mojca. Pa recite, da tista pesem ni lepa!«

»Hm,« je rekla Pehta in ga je gledala. A v njenih očeh ni bilo niti najmanjše jeze. »Hm,« je še enkrat ponovila in je nadaljevala: »Seveda, ne bom se lagala, da mi ni ugajala tista pesem. A vseeno pojdeš z mano, pobič! Odvedel si mi Mojco, a meni je dolgočasno, če sem sama v koči. Zato pa ti ostaneš pri meni, da te bom poslušala, ker znaš tako lepo gobezdati. A nikar ne misli, da se mi izmuzneš! Glej tegale volka! Stražil te bo noč in dan in ti bo vedno za petami. A volk ima strašne zobe — strašne, ti rečem, pobič!«

Kecec se je posmejal v svojem srcu, ko je slišal te besede. Saj je vedel, da mu Pehta ne stori nič žalega. No, s temle volkom bo pa že zagodel enkrat prav pošteno, da se bo kar oblizoval. Že pride čas in tudi prava prilika pride, ko bo treba. — In Kecec si je popravil lase, ki mu jih je bila razmršila Pehta. Dvakrat se je namuznil, pa je rekel: »Saj sem vedno govoril, da niste hudobni, teta Pehtara. Zato sem si pa tudi o vas izmislil pesem, da je ni lepše na vsej vasi. Z vami grem, prav rad grem z vami. Tako in tako moram služiti pri Korošču. Bom pa služil pri vas — in nazadnje je tako vseeno, ali služim pri vas ali pri Korošču. Samo tega vas prosim, teta Pehtara,

da poučite tegale kosmatinca, naj me pusti pri miru. Lahko bi se mu spet kaj takega dogodilo kakor zadnjič s tistim polenom. Na, pa bi bila zopet zamera . . . Saj bi govoril jaz sam z njim; a jaz ne razumem volčjega jezika, resnično ga ne razumem, teta Pehtara!«

»Ti si pravi nepridiprav, pobič!« se je zasmejala Pehta. »Pa le nikar se ne boj volka! Dokler si priden, ti ne stori nič žalega. Samo nagajati mu ne smeš, ker ne pozna šale. Pa tudi pobegniti ne smeš, ker te doteče že pri tretjem koraku. Zaleti se vate in te raztrga, kot bi trenil. Zato pa bodi pameten, pobič, in pazi, pazi, da te ne zadene nesreča . . . A zdaj pojdemo v goro, ker bo kmalu večer in noč. Daj mi roko, pobič!«

Pehta je prijela Kekca za roko pa so se napotili po strmem potu navzgor. Pehta je molčala in je zamišljeno gledala v tla. Pa tudi Kekec je molčal, ker se je zatopil v svoje misli. Samo enkrat se je ozrl pa je videl volka, ki mu je bil za petami in ga ni izpustil niti za trenutek izpred oči. Volk je hropel in je iztezal svoj dolgi jezik iz gobca. Kekec se je naglo okrenil, da bi ne videl več grde zveri. — »O, kar preziral ga bom,« je mislil sam pri sebi. »Ne pogledam nemarneža niti enkrat, ker bi se morda celo domišljeval, da se mu prilizujem. Pride čas, ko pošteno zaigram z njim, in takrat mu ne bodo pomagali niti dolgi zobje, še manj pa nemarni jezik. Pride čas, zagotovo pride!« — In Kekec se je kar namrdnil in ni mislil

več na volka. Pogledal je od strani Pehto pa si je dejal: »Saj ni hudobna. Mislil sem, da mi bo potrgala najmanj obe ušesi in vse lase. Pa me je samo malo premikastila, da sem komaj čutil . . . Na vasi pripovedujejo, da je jako huda in zadirčna. Pa ni res, ni res! Saj je bila prijazna z menoj in se mi je še celo nasmejala. Nič hudega mi ne bo pri njej — tri dni ostanem v njeni koči, samo tri dni. Potem pa prekanim njo in nemarnega volka in pobegnem h Koroščcu. O, Kekec ni kanarček, da bi ga zapirali v gajbico. Čez tri dni bo pobegnil lepo in teta Pehta se bo praskala za ušesom, a nemarni volk bo tulil, da bo oglušel. Oj, resnično . . .«

Tako je premišljal Kekec in je stopal naglo kraj Pehte, ki ga je držala ves čas za roko. Bili so že visoko gori in so se vedno bolj bližali gozdiču, za katerim je ležala Pehtina tiha senožet. Že se je slišalo zamolklo šumenje visokega slapa in večerilo se je širom po zagorskem svetu. Vsepovsod je dehtelo prijetno, zakaj kraj pota so cveteli veliki, gosti grmi rdečega ravšja. Kekec je pogledal molčečo Pehto in je izpregovoril: »Slišite, teta Pehta? Ali gremo na vašo senožet in v vašo kočo, ki stoji na tisti senožeti? O, lepo je v vaši koči! Veste, samo preveč je tema in se skoraj ničesar ne vidi. Kajne, da gremo v isto kočo? Kmalu bomo tam, kmalu . . .«

Pehta je zamahnila z roko in je odgovorila: »Ne bodi nestrpen, pobič! Boš že videl, kam te povedem . . . Samo malo počakaj in malo potrpi!«

Zavili so v goščavo po ozki stezi, ki je držala med gostim rušjem. Stemnilo se je bilo po gozdu in Kekec je moral paziti, da se ni spotaknil ob debele korenine, s katerimi je bila preprežena vsa steza. A Pehta ga je trdo držala za roko in tako ni padel niti enkrat. Šumenje slapa je bilo vedno razločnejše. Že je bobnelo nekje na levi, da se je zemlja potresala. In Kekec je tedaj spoznal, da so ravno nad groznim slapom in da bodo kmalu na tihi senožeti. Varno je stopal kraj Pehte in ni izpregovoril besedice. Noč je že legla na zagorski svet. Nizko, grbavo rušje je pošumevalo v hladnem vetrcu, ki je vel s strmih, v nebo kipečih snežnikov. Zvezde so se vžigale po prostranem, jasnem nebu in hipoma je legla mrtva tišina na samotno gorovje in slišalo se ni več niti šumenja silnega slapa. Tedaj so stopili iz goščave. Kekec je zagledal nedaleč pred sabo svetlo lučco, ki je gledala rado vedno v noč.

»O, to je pa vaša koča,« je rekel ves vesel, da je konec poti. »Glejte, teta Pehtara, lepa lučca sveti tam na okencu. Gotovo ste jo prižgali že podnevi, ker ste vedeli, da pridem ponoči sem. Ali ni res, teta Pehtara?«

»Hm, prav imaš!« je odvrnila Pehta. »Prižgala sem jo, ko sem odšla z doma, da te ulovim. Slišala sem te, ko si

tako predrzno prepeval tam na višini. In vedela sem, da te danes ulovim. Zato pa sem prižgala tisto lučco.«

In šli so preko temne senožeti in so se približali črni koči in svetli lučki. Tedaj je Pehta postala in rekla: »Tukaj počakaj, dokler se ne vrnem iz koč.« — In Pehta je izginila v temi in Kekec je ostal sam z volkom na senožeti. Kekec se je čudil in je ugibal sam pri sebi: »Hm, zakaj me ne pusti v koč? Morebiti misli, da bom prenočeval tu na senožeti pod milim nebom in v mrzli rosi? Oj, tega pa ne, dokler bo svet stal. Rajši pobegnem nazaj v dolino in se pošteno naspim pri Korošču.« — In Kekec se je že okrenil, da bi pobegnil preko senožeti. A tedaj je volk pred njim zatulil in zarenčal, da je bilo strah. Njegove oči so se zasvetile v temi kakor dve lučki in volk se je vzpel na zadnje noge, a sprednje je položil Kekcu na rame.

»Pusti me, nemarnež!« je zasopel Kekec. »Saj ti ničesar nočem. Ne boj se, da ti pobegnem! O, veš, tvoji zobje so prenemarni, da bi raztrgali Kekca. Saj sem ti že nekoč rekel, da ne pobegnem prej, dokler ti ne bom prav pošteno posvetil. Zato me pa pusti in ne delaj neumnosti, nemarnež prismuknjeni!«

Volk ga je izpustil in je zopet stal pred njim. Njegove oči so se spet svetile v temi in renčal je naglas. A tedaj se je prikazala Pehta in je stopila tik Kekca. Molčala je in je nepremično gledala na koč. Tam v koči pa je tisti hip

na ves glas prasketnilo. Slišalo se je ropotanje, kakor da bi se koča podirala, in hipoma se je zasvetilo pred Kekecem. Visok, rdeč plamen je šinil skozi streho in je razsvetlil vso senožet. — »Joj, teta Pehtara!« je vzkliknil Kekec ves prestrašen. »Vaša koča gori . . . Ali ne vidite, da vaša koča gori?«

»Vidim, vidim,« je odvrnila Pehta. »Sama sem jo ravnokar zažgala. Ni mi več treba te koče. Zato pa sem zakurila ogenj in sem jo zažgala. In vsega tega si ti kriv, pobič.«

»Kaj? Jaz sem kriv?« se je zavzel Kekec. »Teta Pehtara, vi se motite . . . Saj nisem jaz zažgal koče. Sami ste jo zažgali. Ali niste rekli ravnokar, da ste jo sami zažgali? Ha, teta Pehtara?«

»Zaradi tebe sem jo zažgala,« je odvrnila Pehta. »Veš, nihče ne sme vedeti, kje stoji moj dom. Ti pa si našel mojo kočo in zaradi tvoje gobezdavosti zdaj že ves svet ve, kje stanujem. Tega pa jaz ne trpim. Zato sem zažgala kočo.«

»Pa kje boste zdaj stanovali?« je vprašal Kekec. »I, menda vendar ne pod milim nebom in v mrzli rosi? Teta Pehtara, to ni nič prijetno. Zeblo vas bo, da boste kar z zobmi šklepetali. Veste, teta Pehtara, bolje bi bilo, da niste zažgali koče. Saj bi vas nihče ne nadlegoval in nihče bi si ne upal sem, ker se vas vsakdo boji. Samo Kekec je vdrl v vašo kočo; a samo zaradi tega, ker se mu je

smilila uboga, slepa Mojca. Pa zato ste ga pograbili in samo vi veste, kaj bo še z njim. O, nič dobrega, nič dobrega . . .«

Pehta mu ni odgovorila besedice, ampak je strmela v plapolajoči plamen, ki je postajal vedno večji. Ogenj se je bil polastil že vse koče in je bil tako svetel, da je razsvetlil vso senožet. Prasketalo je v tistem ognju in je sikalo, kakor da bi živelo v njem sto silnih kač. Volk je legel na rosna tla in je pričel žalostno cviliti. Pehta je molčala in tudi Kekec je molčal. Gledal je v svetli ogenj in skoraj strah ga je bilo. A koča ni dolgo gorela. Hipoma se je sesula in tisoč isker se je razpršilo po zraku. Plamen je ugasnil in samo tlelo je še na pogorišču, od koder se je dvigal črn in gost dim.

»Pojdimo zdaj!« je dejala tedaj Pehta in je prijela Kekeca za roko. »Koča je pogorela in tu nimamo iskati ničesar več.«

»Pa kam gremo?« je vprašal Kekec. »Dajte, teta Peh-tara, pa mi povejte, ker sem res radoveden in me skrbi. Povejte, teta Pehtara, lepo vas prosim . . .«

»Daleč gremo, pobič,« je odvrnila Pehta. »Pod belimi gorami imam drugo domovanje. Do polnoči bomo hodili, preden pridemo tja. Zato pa le čvrsto stopi, pobič! Kmalu vzide svetli mesec in videlo se bo kakor podnevi.«

In šli so po isti stezi nazaj do širokega pota. Tam pa so zavili naravnost v gosto rušje. Med goščavo se je vila ozka steza, tako ozka, da so morali stopati drug za drugim. Temno je bilo v tisti goščavi, da se ni videlo prav nikamor, niti na stezo, ki je bila polna debelih korenin. Kekec se je spotaknil gotovo stokrat, trikrat je pa prav pošteno telebnil na trda tla. A Kekec ni javkal. Samo zasmejal se je in je rekel: »Ta preklicana pot! Teta Pehtara, zakaj ste me ugrabili? Zdaj bi spal lepo na Koroščevem podstrešju. Pa se moram mučiti na tem preklicanem potu. Pa ko bi človek vsaj vedel, zakaj se muči. Ali ni res, teta Pehtara?«

»Tiho, tiho, pobič!« ga je posvarila Pehta. »Potrpi malo! Saj kmalu vzide mesec, in potem se ne boš več prevrnil . . . Glej, glej — ravno vzhaja tam za gorami!«

Resnično — izza škrbastega snežnika se je dvignil mesec. Bil je velik in svetel in njegovi žarki so zatrepetali po divjem zagorskem svetu. Po nizkem rušju se je zasvetila srebrna rosa in mrzel vetrc je zavel s širnih, zmrznjenih snežišč. Kekec si je moral zapeti svoj jopič, ker ga je zazeblo. A vendar se je razveselil srebrnega meseca. Saj zdaj je razločno videl vsako korenino na potu in niti enkrat se ni več spotaknil. Spet je zagledal za sabo volka, ki je enakomerno stopal za njim in je sopel in kazal svoj dolgi jezik. — »Ne pusti me, nemarnež, niti za trenutek me ne pusti,« je zagodrnjal Kekec, ki se ga je polastila slaba vol-

ja, ko je zagledal volka. »Najrajši bi ga brcnil, da bi zletel naravnost v dolino in bi se ubil. Saj bi ga ne bilo škoda, prav nič bi ne bilo škoda tega nemarneža . . .«

Kecec je še dolgo časa godrnjal in je bil slabe volje. Stopal je za Pehto, ki je neprestano molčala. Šli so med rušjem navzgor in čez dolgo časa so dospeli do peščene planotice. Kecec je obstal in se ozrl okrog sebe. Kraj planotice je razločno videl širno snežišče, ki se je svetilo v jasnih mesečnih žarkih. Snežišče pa se je raztezalo do belih skal, ki so se vzpenjale visoko, visoko v jasno nebo. Vseokrog je molčala mrtva tišina — po planotici, po snežišču in med strmim skalovjem . . . »Hm,« je rekel Kecec, a nič drugega. Odsopel se je, ker ga je bila utrudila strma, naporna pot. Tu gori na planotici je bilo še bolj hladno kakor doli med rušjem, zakaj od belega snežišča je prihajalo nekaj ledenega, da je Kekca kar streslo in ga zazeblo do kosti. »Br, br!« je izpregovoril. »Teta Pehtara, tu je pa doma sama zima. Pred pomladjo se je skrila semkaj in jo je strah med divjim skalovjem. Ali ni res, teta Pehtara?«

Pehta ga je pogledala in mu je odgovorila: »Seveda je ponoči tu zelo mraz. A podnevi je prijetno, ko sije sonce naravnost na to planotico. Oj, Kecec, še privadil se boš tu in ne boš hotel več od tod. Le meni verjemi, Kecec!«

»Ali mislite, teta Pehtara?« je rekel Kekec. Prešla ga je slaba volja, ker je spoznal iz Pehtinih besed, da stoji neke blizu njeno novo stanovanje. Nič kaj povšeči mu ni bilo to nočno popotovanje. Rad bi se bil že zleknil po mehkem ležišču in rad bi bil že spal. Zato je glasno zazdehal in nadaljeval: »Glejte, teta Pehtara, toliko časa že hodimo. Zvezde so že nizko, a mesec visoko na nebu. Saj bo menda kmalu polnoč in čas bi že bil, da misli človek na spanje. Saj je spanje na svetu najlepša stvar.«

»Potrpi, potrpi, Kekec!« ga je bodrila Pehta. »Saj se boš še lahko naspal. Ni več daleč do mojega stanovanja. Glej to strmo reber! Še preko te strmine pojdemo in potem smo doma.«

Napotili so se v strmo reber, ki pa ni bila peščena, ampak jo je pokrivala nizka, gosta trava. Počasi so šli navkreber in so se dvigali višje, vedno višje. Vseokrog je zadehtelo po rdečem ravšju, ki je raslo vrhu rebra v velikih, gostih grmičih. Kekca ni to prav nič zanimalo. Počasi je stopal za Pehto in je tu pa tam že pokimal z glavo, ker se ga je loteval spanec. Bil je utrujen od dolge hoje in samo tega si je še želel, da bi bil že kmalu v postelji, pa bodisi pri Korošču ali pa pri Pehti. Niti misliti se mu ni več ljubilo in ni ga zanimal širni planinski svet, ki se je svetil krog njega v srebrnih mesečnih žarkih. — »Teta Pehtara, ali slišite?« je dejal in je zazehal. »Ali bom spal na senu? Ali v postelji? Seveda, lepše je v postelji. Pa

tudi na senu se človek dobro naspi. Meni je pač vseeno, teta Pehtara. Samo, da se naspim, pa naj bo v postelji ali pa na senu.«

»Kaj misliš, da sem beračica?« je odvrnila Pehta. »O, toliko pa vendar še imam, da premorem posteljo, kjer boš spal. Lepa je postelja in mehka, da boš spal kot kraljevič in boš sanjal najlepše sanje. Kmalu bomo na vrhu strmine. Samo malo še potrpi, Kekec!«

In Kekec je potrpel in ni več izpraševal. Samo zdehal je vedno bolj in je komaj čakal, kdaj se prikaže Pehtino domovanje. Dospeli so vrh strmine do temnega gozdiča, ki je pokrival vso višino. Po ozki stezi so šli skozi gozdič in so prišli kmalu do široke trate. In sredi te trate je stala obširna, bela koča, ki so jo osvetljevali mesečni žarki. — »Glej, to je moje domovanje!« je rekla Pehta in je vzela iz žepa ključ. »Jutri boš videl, kako je lepo tukaj. In tu boš prav dobro spal in nič hudega ti ne bo. Samo, če boš priden, Kekec?«

»Hm,« je rekel Kekec in je bil ves vesel, da je konec dolgega popotovanja. »Priden sem bil še vedno. Škoda, da je poginila naša Keza. Lahko bi jo vprašali, kako sem bil priden, ko sem jo pasel za Gmajnico. A rajnka Keza je bila koza, da je pod soncem ni več take . . . Teta Pehtara, zdaj sem pri vas. Seveda, nisem zaslužil, da me zapirate v to kočo. Saj vam nič žalega nisem storil. Kaj zato, če sem vam strgal korenček? Samo norčavost je

bila, samo norčavost, teta Pehtara! Zaradi tega pač ni bilo vredno, da ste me pograbili in da me hočete zdaj zapreti v to kočo. Teta Pehtara, glejte! Ali bi ne bilo bolje, da se nocoj lepo naspim v vaši koči, a v jutru me zapodite nazaj v dolino? Kaj, teta Pehtara, ali bi ne bilo bolje?»

»Tiho, tiho, Kekec!« mu je odgovorila Pehta in je odprla vrata. »Jaz dobro vem, kaj delam in zakaj sem te pograbila. Pa tudi dobro vem, kdaj te izpustim. Zato bodi tiho in me nikar ne izprašuj!«

Pehta je stopila v temno kočo in je prižgala svečo. Kekec je šel molče za njo in je sedel kar na klop, ki je stala v veži. Naslonil se je ob leseni zid in je hotel zaspati. Pehta se mu je posmejala in mu rekla: »Ne boš spal na klopi, Kekec! Vstani in pojdi za mano!«

Kekec si je drgnil zaspane oči. A vendar je vstal in je šel za Pehto, ki mu je svetila v stransko sobico. Kekec ni videl tam nič drugega nego lepo posteljo, ki je stala ob belem zidu. In Kekcu so se zasmejale zaspane oči in kar slekel je jopič. Pehta je postavila svečo na mizico in je odrgnila posteljo. »Kar spat pojdi, saj komaj stojiš na nogah,« mu je rekla. »A jutri se dogovoriva o vsem.«

»Lahko noč, teta Pehtara!« je zazdehal Kekec in si prišel sezuvati nakovane, težke čevlje. Pehta je odšla in je za sabo zaprla vrata. Volk je ostal v izbici. Zleknil se je po tleh in je nepremično gledal v Kekca, ki se je naglo

slačil. — »Glej, glej!« je godrnjal Kekec zlovoljen. »Tega nemarneža poglej! Vso noč bo spal kraj moje postelje in me bo stražil, da ne pobegnem. O, seveda — ravno nocoj se mi ljubi, ravno nocoj! Vesel sem, da se naspim, ker sem resnično zaspan . . . Le glej me, le glej, nemarnež prismuknjeni!«

In Kekec je ugasnil svečo in se skobacal v posteljo. Pogrnil se je s toplo odejo in se trikrat pretegnil. »Mehka je postelja, mehka,« je godrnjal sam s sabo. »Na samih pernících spim, kakor da bi bil kraljevič . . . Še nikoli nisem spal v tako imenitni postelji. O, resnično . . .«

Volk je hipoma zacvilil, kakor da bi se mu sanjalo nekaj mučnega, Kekec je dvignil glavo in pogledal v temo. In tedaj je videl kraj postelje dve lučki, ki sta gledali naravnost vanj. Kekec je vedel, da leži volk tik postelje in da bo ležal tam vso noč in ga bo neprestano stražil. Zato se je razsrdil in zamrmral: »Ali misliš, da se te bojim, nemarnež? Le cvili in renči, če se ti ljubi! Vseeno bom spal. Samo to glej, da ne boš imel prehudih sanj in da ne boš zaradi tega preveč rogovilil. Veš, nihče me ne sme buditi sredi najlepših sanj, ker jaz ne poznam šale . . . Kar lepo miren bodi in spominjaj se tistega polenca, ki te je tisti večer tako gorko ošinilo! O, le spominjaj se . . .«

Volk niti zarenčal ni več, ampak je ležal mirno na tleh kakor Kekec v mehki postelji . . .

8

Kekca so predramili sončni žarki, ki so se kadili skozi nezagrnjena okenca. Sijali so naravnost na Kekčev obraz in se čudili, da more mladi deček tako dolgo spati. Zato so se kar uprli v njegove zaspane oči in Kekca je zaščemelo. Naglo je odprl oči in pričel gledati okrog sebe in se čuditi. V prvih trenutkih se niti zavedal ni, kje je pravzaprav. A hipoma se je kraj njegove postelje nekaj zganilo in glasno zacvililo. In že v naslednjem trenutku je Kekec zagledal volka, ki je ravnokar vstal in stopil na sredo sobice. Trikrat se je pretegnil in sedel na zadnje noge. Potem se je ozrl na Kekca in nepremično gledal vanj z blestečimi očmi.

»Aha, nemarnež se je prebudil!« je zagodrnjal Kekec. »No, ne morem mu reči nič slabega. Miren je bil ponoči in me ni niti enkrat zbudil. Pa sem se le naspal, pošteno naspal . . . Bogve, kaj dela Pehta? Nemara se razjezi in me pograbi za lase, ker sem tako dolgo spal. Pozno mora biti, ker sije sonce naravnost v sobico. Najbolje, da takoj vstanem in se oblečem, da ne bo zamere. Pehta je huda in jaz še ne poznam njenih muh . . . Kekec, Kekec!

Mehka je postelja, to je res. A najbolj bo, da kar skočiš iz nje in se naglo napraviš.«

In Kecec je res skočil s postelje in se pričel naglo oblačiti. Niti pogledal ni volka, ki se je oblizoval sredi sobice. O, Kecec ga je preziral, kakor da bi ga ne bilo na svetu. Saj pa je tudi bil jezen na volka, ker ga je bil zasačil v gozdu, ko je že srečno ubežal Pehti. Tega pa Kecec ni mogel pozabiti, resnično ni mogel pozabiti. Hitro si je obul nakovane čevlje in si oblekel jopič. Potem pa je stopil v vežo. Tam je postal in poslušal. A nič se ni ganilo po koči.

»Teta Pehta, oj, teta Pehtara!« je naglas zaklical Kecec. Tedaj so se odprla vrata in na pragu se je prikazala Pehta. »Oho, kaj si že vstal?« je rekla in se mu nasmehnila. »Mislila sem, da boš gotovo spal vse dopoldne. Glejte si no, pa si že vstal. Pa zakaj si že vstal, pobič?«

Kecec je stal in se čudil. Danes skoraj ni več poznal Pehte. Njeni lasje niso bili več razmršeni kakor včeraj, ampak lepo počesani. Bili so črni kakor noč in so se svetili. Oblečena je bila v prelepo vijoličasto obleko, prepasano s srebrnim pasom, v katerega so bili vtikani zlati biseri. Da, Pehta je bila lepa, da se je Kecec kar čudil. »O, če bi si dala na glavo zlat šapelj, bi bil prepričan, da stoji pred mano zlata kraljica!« si je mislil Kecec in se vedno bolj čudil Pehtini lepoti. Strmel je in se skoraj ni upal govoriti. A naposled se mu je vendarle razvezal je-

zik. »Gospa,« je rekel, »mislim, da mi včeraj niste zamerili. Veste, zaradi mojega prismojenega govorjenja. O, če bi bil vedel, da ste tako lepi, bi se bil vedel malo drugače. Seveda, ne vem, če bi se znal. Veste, gospa, če ima človek opraviti dan na dan s tako neumno stvarjo, kot je bila rajnka Keza, se gotovo ne zna vesti, kot se spodobi pred veliko gospo. Nekaj drugega je bila rajnka Keza in nekaj drugega ste vi, gospa! Zato vas lepo prosim, da mi nikar ne zamerite, gospa!«

Pehta se je zasmejala in odgovorila. »Kaj čenčaš neumnosti, Kekec! Saj nisem gospa in tudi gospodična nisem. Vedno si me imenoval »teta Pehta« in tako me imenuj vse dni, ko boš pri meni. Ali si razumel, Kekec?«

»Hm,« je menil Kekec in zmajeval z glavo. »Če ukažete, pa naj bo! A meni je sitno, resnično sitno, ker ne znam govoriti pred tako gospodično. Veste, teta Pehta, kar sram me je, tako sram, da bi kar pobegnil v dolino h Korošču, če bi ne bilo tega nemarneža — tega volka, sem hotel reči. Pa ne morem nikamor, ker mi je vedno za petami. Dajte, teta Pehta, recite mu v njegovem zamorskem jeziku, naj me vsaj ne gleda tako neumno! Veste, kar preseda mi že in vedno se moram spomniti polenca, s katerim sem mu oni večer pošteno posvetil. Pa me kar roka zsrbi. O, teta Pehta, in bila bi spet velika zamera.«

»Pusti volka, Kekec!« je odvrnila Pehta. »Saj ti ne stori nič žalega. Samo priden moraš biti in se lepo držati mojega domovanja. Pusti volku veselje, pusti mu, da te gleda. Hm, rad te ima, zato te pa tako verno gleda.«

»Kaj, mene ima rad ta nemarnež?« je vzrožil Kekec in je zacepetal z nogo. »O, nočem, da bi me imel rad, za ves svet nočem . . . Ne morem ga videti, ker me je prekanil in ulovil, ko sem vam srečno pobegnil. Nočem ga, teta Pehtara, le povejte mu v zamorskem jeziku, da ga nočem in naj me zato nikar tako neumno ne gleda! Nikoli ga ne bom pogledal, ker je prenemaren, ker je tako grd, da je človeka kar sram in strah . . . O, teta Pehtara, ne zamerite mi, ker govorim tako grdo! Saj veste, da sem večinoma govoril samo z rajnko Kezo. A rajnki Kezi je bilo vse dobro. In vsaki besedi se je smejala rajnka Keza: mekeke . . . Tako se je smejala in govorila, ker ni znala nič drugega, teta Pehtara!«

Pehta se je smejala na ves glas in je ploskala z rokami. »O, Kekec, Kekec!« je govorila. »Strašno neumnega se delaš. A jaz ti prav nič ne verjamem. Pretkan ptiček si, Kekec! O, dobro te poznam. Ukanil si že divjega moža Prisanka in zdaj hočeš še mene, da bi mi ubežal. Zato se delaš tako neumnega. Oj, Kekec, Kekec! Dobro te poznamo in zato nas ne boš nikdar ukanil!«

»Mislite, teta Pehtara?« je odvrnil Kekec. »Ne delam se neumnega, prav nič se ne delam. Kakor mi pride be-

seda na jezik, tako jo izgovorim. Morebiti sem pa res neumen in malo prismojen? Naša Tinkara mi vedno pravi, da sem neumen, kadar jo dražim. Saj ste tudi rekli, da sem neumen, in če ste rekli vi, teta Pehtara, potem bo že res . . .«

»No, pustiva prerekanje!« je dejala Pehta. »Gotovo si lačen, ker sinoči nisi nič večerjal. Kar z mano pojdi, da ne boš govoril, da si stradal pri Pehti! Pripravila sem ti dober zajtrk in upam, da boš zadovoljen z njim.«

In Pehta je vodila Kekca v veliko izbo, ki je bila opravljena prav preprosto, kakor so opravljene vse kmetiške izbe. Samo čedno je bilo vse in nikjer ni bilo niti najmanjšega praška. Kekec je sedel za mizo, ki je bila belo pogrnjena. Pehta mu je prinesla skodelico toplega mleka, surovega masla in belega peciva. Kekec si ni dal prigovarjati, ker je bil resnično lačen. S slastjo je používal zajtrk in se niti zmenil ni za volka, ki je sedel kraj njega na tleh in je poželjivo čakal, kdaj mu vrže deček trohico v lačni gobec. Pehta je sedla na drugi stol in ga je gledala in se smehljala. Ko je Kekec použíl zajtrk, je rekel: »Hvala vam, teta Pehtara! O, dober kruh pa imate! Takega nisem jedel še nikoli v svojem življenju . . . A povejte mi, teta Pehtara, kaj bom delal pri vas? Veste, meni je zelo dolgočasno, če posedam po izbi in gledam v strop. Ako nimate drugega posla, pa mi vsaj ukažite, da grem drva cepit.«

»Nobenega posla nimam zate,« je odgovorila Pehta. »Saj te nisem privedla semkaj, da mi boš služil. Privedla sem te zato, da mi boš delal kratek čas, in zato, da te kaznujem, ker si mi odvedel Mojco in si me zasmehoval. Ne misli, Kekec, da sem na vse to pozabila, ker sem tako prijazna s tabo in se ti smejem. O, ti bom že naložila za služenje kazen. Le nikar se ne boj!«

Kekec se je namrdnil pa rekel: »Teta Pehtara, kaj res ne morete pozabiti tistega malega korenčka, ki sem vam ga strgal? Saj mi je žal, resnično mi je žal. Če bi bil vedel, da ste tako velika gospa, bi vam ne bil nikoli nagajal . . . In zaradi Mojce, teta Pehtara . . . Veste, jezen sem bil na vas, ker ste ugrabili Mojco. Sirota je Mojca, velika sirota, ker je slepa in ne vidi niti neba niti mamice. A vendar ste jo ugrabili in sirota se vam ni prav nič smilila. Zato sem bil jezen na vas, strašno jezen in zato sem vdrl v vašo kočo — samo zato, teta Pehtara!«

A Pehta je zamahnila z roko in je dejala. »Zakaj tako govoriš, Kekec? Kaj ti veš, zakaj sem ugrabila Mojco! Smilila se mi je bolj kakor tebi, ker je tako pridna in zna tako lepo prepevati. In ker se mi je smilila, sem šla v dolino ponjo in sem jo privedla v svojo kočo. Lepo bi ji bilo pri meni. Prepevala bi mi in jaz bi ji bila zdravila bolne oči. In čez mesec dni bi jo bila pustila domov. A rečem ti, Kekec, Mojca bi bila zdrava in bi videla prav tako

dobro kot ti. A da bo Mojca vse žive dni slepa, tega si kriv samo ti, Kekec, ker si jo odvedel iz moje koče.«

Kekec je strmel in poslušal Pehto. Ko je Pehta umolknila, se je kar prijel za glavo. »Teta Pehtara, teta Pehtara!« je obupno zaklical. »O, primite me za lase, za ušesa me primite! Neumen sem bil, tako zelo neumen. Vi pa še pravite, da sem pretkan . . . Sirota Mojca! Čez mesec dni bi lahko videla nebo in snežnike, pa tudi mamico bi videla in zlate cvetice. Pa zaradi mene ne bo nikoli videla — samo zaradi nesrečnega Kekca . . . Kaj sem storil? O, teta Pehtara, dajte, nabijte me! Ali pa recite nemarnemu volku, naj me raztrga, ker sem tako neumen! O, recite, teta Pehtara . . .«

In Kekec se je skoraj razjokal v svoji žalosti in obupu. Z glavo se je naslonil na mizo in je pričel tolči z nogami ob tla. — »Tiho, tiho, Kekec!« mu je prigovarjala Pehta. »Kar se je zgodilo, se je zgodilo. Pa ne moreš pomagati ne ti in tudi jaz ne . . . Veš, lepo pojdi pred kočo in sedi na trato, pa poglej malo na snežnike. Ko bo kosilo gotovo, te pokličem. Po kosilu se bova dogovorila o vsem, kar je treba.«

In Kekec se je res napotil iz koče. Šel je skozi gozdič do porobja, tam je sedel na ploščat kamen. Z roko si je podprl glavo in strmel na belo skalovje, ki se je dvigalo pred njim v modro nebo. Sonce je obsvetljevalo skalovje, da se je srebrno svetilo. Vsenaokrog je vladala tišina

— po gladkih pečinah, po zmrznjenih snežiščih in po peščeni planotici tam spodaj . . . A Kekcu je bilo hudo v srcu, tako hudo kot še nikoli. A vse zaradi uboge Mojce, ki bi jo teta Pehta ozdravila, da ni bilo nesrečnega Kekca, ki je vdrl v Pehtino kočo. Oj, da bi bil vedel, oj, da bi bil vedel! Saj potem ne bi bil odvedel Mojce iz koče, ampak bi si bil izmislil sto lepih pesmi o Pehti in bi jih bil v svojem veselju pel od zjutraj do večera. Pa ni vedel, da hoče Pehta ozdraviti Mojco — oj, še na misel mu ni prišlo kaj takega. Zato je šel in napravil tisto neumnost . . . Kekec se je tolkel z roko po čelu in je bil ves žalosten in jezen. Zagledal je volka, ki je legel k njegovim nogam in je dremal. Obšla ga je silna jezica, da je kar skrčil pest. »Čakaj me, nemarnež!« je zavpil na ves glas. Dvignil je nogo in brcnil volka naravnost v gobec. Volk je zavcvilil in skočil na noge. Renčal je in kazal zobe, da je Kekec že mislil, da zdaj zdaj plane nanj. Volk pa se je trikrat obrnil okrog in okrog; potem se je pomiril in spet legel mirno k dečkovim nogam.

»Glej ga — nemarneža!« je zagodrnjal Kekec. »Niti za brco se ne zmeni . . . A čakaj, čakaj! Še te prevarim in ti pobegnem. Mar misliš, da te bom vedno gledal? Presedaš mi, nemarnež, že prvo uro si mi presedal. Zato pa ti še danes pobegnem.« — In Kekec se je spet zatopil v svoje žalostne misli. Mojca se mu je smilila kot še nikoli. In jezen je bil sam nase, tako jezen, da bi se bil najrajši

premikastil. Dolgo je premišljal, kaj bi napravil, in nazadnje se je domislil. Obraz se mu je razjasnil in plosknil je z rokami. V svojem veselju je tako presunljivo zažvižgal, da je volk ves prestrašen poskočil na noge. — »Hej, tako storim, tako storim!« je spregovoril. »Saj sem rekel, da ukanim Pehto in volka. Pehta je rekla, da je hotela ozdraviti Mojco. In če jo je hotela ozdraviti, ima gotovo doma zdravilo. In tistega zdravila se polastim. Če ne danes, pa jutri. Samo vedeti moram, kje ga Pehta skriva. In zvedel bom, kakor gotovo sem Kekec. Še danes bom zvedel . . .«

In Kekec si je ves vesel mel roke in je kar poskakoval. Gledal je od strani volka in se neprestano muzal. Volk pa je dremal in glasno hropel. »Čakaj me, nemarnež!« se je Kekec še enkrat posmejal. »Danes ti pošteno poplačam vse, danes bova obračunala. Kar počakaj, nemarnež!« — Kekec se je obrnil in je pričel iskati med travo. In ni iskal dolgo. Hipoma se je sklonil in je utrgal rumenkasto rastlino: »Mleček je; kakor nalašč raste tu. Ljubi volkec, danes boš še tulil, da bo veselje. Videl boš, kaj zna Kekec.«

Kekec je sedel nazaj na kamen. Dvignil je rastlino in jo pridržal nad očesom spečega volka. Stisnil jo je med prsti, da je pričel kapati volku v oko rumenkast, sluzast sok. Volk se v začetku niti ni zganil. Toda hipoma je tako divje zatulil, da je Kekec kar poskočil. Volk je začel ska-

kati kakor brezumen. Tulil je, da se je strašno razlegalo po gorski pustinji. Pehta je pritekla iz kože, da bi vide-la, kaj pomeni to strašno tuljenje. »Kaj se je zgodilo?« je vprašala Kekca, ki se je še vedno skrival za kamnom.

»Kaj jaz vem!« je odgovarjal Kekec. »Sedim, sedim tu na kamnu, a volk iztika tam med travo. In tedaj se prič-ne dreti, da sem mislil, da me hoče požreti. Dajte, teta Pehtara, pogledjte, kaj mu je. Nemara ga je pičila osa, ali pa še celo sam modras. Tako nemarno se dere, da bi člo-vek kar oglušel.«

Pehta je stopila k volku in ga prijela za glavo. »Glej, glej!« je rekla. »Oko ima vse zalito. Saj ga je nemara res nekaj pičilo. Pojdi, pojdi, volkec! Kar z mano pojdi, pa ti bomo ozdravili oko. Saj ne bo nič hudega! Ni treba, da tuliš, kakor da bi te devali iz kože. Pojdi, pojdi, volkec!«

Volk je res šel za Pehto in še vedno tulil, ker ga je res-nično bolelo. Kekec je stopal za njima in se vso pot mu-zal. Oj, mislil si je bil, da bo Pehta spoznala, da je on kanil volku v oko mlečkov sok. Skoraj se je že bal. Zdaj pa je videl, da Pehta niti najmanj ne sumi. Zato se je tako zadovoljno muzal in si mislil sam pri sebi: »Pa sem jo le ukanil in zdaj bom zvedel, kje ima skrito tisto zdra-vilo, s katerim je mislila ozdraviti siroto Mojco. Hej, pro-ti večeru pa zbežim v dolino in ga ponesem s seboj. Mojca bo spregledala in bo vesela, hej, tako vesela.« — In Kekec je v svoji radosti poskočil in bi bil skoraj glasno

zavriskal. A o pravem času se je še premislil in si položil prst na usta.

Prišli so v kočo in Pehta je vzela z omarice stekleničico, ki je bila do vrha napolnjena s prozorno tekočino. Samo dvakrat je kanila volku v nabreklo oko — in volk ni več tulil. Zavlekel se je tja v kot, se zleknil po tleh in neprestano mežikal z bolnim očesom. Pehta pa je postavila stekleničico nazaj na omarico. Kekec je stopil na prste in pozorno gledal, kam je dejala Pehta tisto stekleničico. Obraz se mu je smejal in ves zadovoljen si je mel roke. — »Teta Pehtara,« je rekel potem. »Kaj je bilo volku? Ali ga je osa pičila? Ali modras?«

»Bogve, kaj mu je bilo,« je odvrnila Pehta. »Nemara se je samo oprasnil in mu je oko zateklo.«

»Pa mu bo zdravilo pomagalo?« je vprašal Kekec. »Ali bo zopet zdrav, teta Pehtara?«

»Niti pol urice ne bo preteklo in volku se niti poznalo ne bo, da je bil bolan,« je rekla Pehta in je odšla v kuhinjo.

Kekec je trikrat poskočil, ko je bil sam. Prikrito se je zasmel in pogledal na omarico, kjer je stala tista stekleničica. »Še danes boš moja,« je rekel sam pri sebi. »In sirota Mojca bo videla nebo in širno polje . . . Oj, to bo veselje! To bo veselje!« — In Kekec je pričel žvižgati in prepevati naglas. Prišla je Pehta iz kuhinje in se začudi-

la. »Kaj si tako vesel, Kekec? Pred uro si bil pa ves žalosten in obupan in si prosil, naj te nabijem . . . ?«

Kekec je zamahnil z roko in odgovoril: »Bil sem žalosten in obupan, to je res. A zdaj vidim, da mi žalost prav nič ne pomaga. Oj, teta Pehtara! Da imam citre, to bi zabrenkal lepo pesem! Pa jih nimam in zato mi je dolgčas.«

Pehta se mu je nasmehnila. Odprla je omarico in vzela iz nje dolgo piščalko. »Ali znaš piskati na to piščalko?« mu je govorila. »Piščalka je zelo lepa in poje kakor ptičica v gozdu. Glej, Kekec, to piščalko ti podarim, da si zapiskaš nanjo, da ti ne bo dolgčas. Samo če znaš piskati, Kekec?«

»O, kaj bi ne znal!« je Kekec ves vesel odvrnil in ogledoval krasno piščalko. »Lani sem imel lepo piščalko, pa sem jo zamenjal za citre. Znal sem svirati najmanj sto lepih pesmi. Kar poizkusil bom, da vidim, če še nisem pozabil.« — In Kekec je zapiskal svojo najlepšo pesmico. Lep glas je imela piščalka, da se je človeku srce kar topilo. Pa je Kekec tudi znal svirati, da nihče tako po vsej zagorski dolini. Pehta je kar stala pri vratih in ga poslušala — hm, da, in se čudila. Samo volku ni bilo všeč piskanje. Prevračal se je po tleh in cvilil žalostno in zategnjeno.

Kekec je odpiskal svojo pesmico. Pogledal je Pehto in jo vprašal: »No, ali je bila lepa? Kaj, teta Pehtara? Seve-

da, volku ni ugajala. Zato je ves čas cvilil. A kako naj temu nemarnežu ugaja lepa pesem. Ušesa ima vsa kosmata in nemarna, zato ne more poslušati lepih pesmi. A vam je ugajala. Kajne, teta Pehtara, da je bila lepa!»

»Hm,« je odvrnila Pehta. »Lepa je bila, resnično lepa. Dobro znaš svirati, da bi te človek poslušal ves dan . . . A poldne bo, Kekec. Treba bo gledati, da ti pripravim kosilo. Vem, da si lačen in da komaj čakaš, kdaj bo skleda na mizi.«

»O, ni taka sila, teta Pehtara!« je govoril Kekec. A Pehta je odšla nazaj v kuhinjo in Kekec je bil zopet sam v izbi. Zasviral si je še eno pesmico. Potem je stopil k volku, ker je bil radoveden, če je oko resnično ozdravelo. In Kekec se je čudil, kar je videl. »Temu kosmatemu nemarnežu je zdravilo pomagalo,« je zamrmral. »Gotovo bo pomagalo tudi siroti Mojci . . . Oj, to se žaloste Koroščevi, ker sem kar nenadoma izginil! Pa tudi doma bodo skrbeli in Tinkara bo jokala, ko zve, da me je pograbila Pehta. Zato moram gledati, da jo kmalu pobrišem od tod. Sicer Pehta ni napačna in ni hudobna. A že zaradi tega nemarneža moram pobegniti, ker ga kar videti ne morem . . . Ukanil ga bom, kakor sem ravnokar ukanil Pehto. Pa mi je le pokazala zdravilo, ki bo ozdravilo siroto Mojco. Oj, resnično . . .«

Kekec ni utegnil dalje razmišljevati. Iz kuhinje je prišla Pehta in je pričela nositi na mizo. In Kekec je jedel

tako imenitno kot še nikoli. Kar načuditi se ni mogel dobrim jedilom, ki so se kadila na mizi iz velikih skled. Zato je bil dobre volje in jezik mu je tekel, da se mu je morala Pehta neprestano smejati. — A po kosilu mu je Pehta rekla: »Kekec, ostani lepo doma in bodi priden! Ne hodi iz koče, ker te straži volk. Volk je strašen in te lahko ugrizne, da boš pomnil. Zato se čuvaj in raje lepo piskaj na piščalko. Jaz grem v gozd in čez dve uri se vrnem.«

Pehta je res odšla in Kekec je ostal sam z volkom v koči. Bil je vesel, ker je mislil, da je prišel čas, ko prevari volka in pobegne v dolino. Sedel je kraj volka in mu pričel svirati. Volk ga je nekaj časa gledal ko zamaknjen. Potem pa se je zleknil. Glavo je stisnil med noge in je zaspal. Kekec se je potihoma posmejal. Vzel je stol in ga je postavil kraj omarice. Nato je stopil nanj in vzel z omarice stekleničico. »Ne smem vzeti vsega zdravila,« je pomislil sam pri sebi. Pehta lahko zapazi, da sem ji odnesel stekleničico. Gorje potem, če se mi beg ne posreči.« — Kekec se ni dolgo pomišljal. Vzel je prazno stekleničico in jo do srede napolnil z zdravilom. Vtaknil jo je v žep, drugo pa je postavil na prejšnje mesto. — »Hej, posrečilo se mi je in ukanil sem Pehto,« se je razveselil. »Mojca, veseli se, ker zdaj boš videla nebo in široko polje . . . A zdaj moram obračunati tudi s tem nemarnežem, ki tako grdo smrči.« Kekec je stopal po prstih in

stikal po izbi. Naposled je iztaknil v kotu za pečjo debelo vrv. Neslišno se je splazil do spečega volka in mu je pričel ovijati debelo vrv okrog života. Potihoma je sviral na piščalko. Volk se je samo trikrat stresel, a predramil se ni. Kekec je bil gotov in se je globoko oddahnil. Po prstih se je splazil do vrat in jih neslišno odprl. Še enkrat se je ozrl po izbi in na spečega volka — potem pa je smuknil v vežo. Niso prešli še trije trenutki, ko je že bil pod milim nebom, tam v tistem gozdiču. Za hip je postal in je zamahnil s svojim klobučkom. »Hehe, pa sem ju le ukanil,« se je zasmel na glas. »Ukanil sem Pehto in onega nemarneža, ki ga nisem mogel videti. Hehe . . .«

In Kekec se je še enkrat posmehljal. Potem pa se je spustil v tek. Kakor veter je bežal skozi gozdič in se spustil po peščenem obronku. A komaj je prišel do srede obronka, že je ves preplašen obstal in se ozrl nazaj. Tam v gozdiču je bil zaslišal kratko lajanje in mraz ga je stresel. Trenutek potem je že zagledal volka, ki je skočil iz gozdiča in drvel na vso sapo po strmini.

»Ovbe, prebudil se je, pa je pregriznil vrv,« je zasopel Kekec in mrzel znoj mu je stopil na čelo. »Navalil bo name in me raztrgal.« — Volk je pridrvel do njega in se z vso močjo zagnal nanj. Kekec se je prevrgel in padel na tla. Volk mu je stopil s prednjimi nogami na prsi in ga gledal s sršečimi očmi. Na vso moč je hropel in njegovi dolgi, ostri zobje so se svetili. Kekec je zamižal, ker je bil

prepričan, da bo volk zasadil tiste zobe v njegovo telo in ga raztrgal . . . Ko pa je spet odprl oči, je zagledal volka kraj sebe. Čepel je na pesku in ga smo gledal in oči so se mu bliskale.

»Ne bo me požrl, nemarnež,« se je oddahnil Kekec in hipoma skočil na noge. »Najbolje je, da grem nazaj v kočo in si izmislim drugo zvijačo. No, danes se mi ni posrečilo. Pa se mi bo jutri ali pojutrišnjem . . .«

In Kekec si je popravil jopič in pobral klobuček s tal. Počasi se je napotil po strmini, za njim pa je stopal volk, ki je še vedno glasno hropel in kazal svoj rdeči jezik. Kekec ga ni niti pogledal. Šele sredi gozdiča se je obrnil k njemu in mu rekel: »Ali se veseliš, da si me ulovil? Ha, ti nemarnež? O, nič ne de! Ukanil te bom, kakor sem ukanil tvojo gospodinjo za tisto lepo zdravilo. Le meni verjemi in čakaj, nemarnež!«

Ko je prišel Kekec v izbo, je videl, da je volk resnično pregrizel močno vrv in se je tako oprostil neljubih vezi. Kekec se je namrdnil in postal zelo slabe volje. Nekaj časa je hodil po izbi gor in dol in tu pa tam prav hudo pogledal volka, ki je ležal pri vratih. Naposled se je potipal po jopiču in vzel iz žepa stekleničico.

»Še je cela, še,« se je posmejal in je dejal stekleničico nazaj v žep. Potem pa je sedel k odprtemu okencu. Vtaknil je v usta piščalko in pričel svirati poskočno pesmico . . .

9

Kekec je noč in dan premišljal, kako bi se iznebil strašnega volka, ki ga je stražil od jutra do večera, od večera pa do jutra in se ni niti za trenutek ganil od njega. Kekec je že skoraj obupal. Hm, pa saj ni čudno. Teden dni je že prešlo, odkar sedi v Pehtini koči in nikamor ne more. Teden dni že čaka na tisto zvijačo, ki bi z njo prekanil volka in bi pobegnil v dolino. A zvijače ni bilo od nikoder in tudi pametne misli ne. In Kekec si je že mislil, da bo moral ostati leta in leta v samotni Pehtini koči. Zadnje dni je bil zelo slabe volje in ni več sviral veselih pesmi. Sedel je v koči in je neprestano gledal na bele snežnike, ki so se dvigali nedaleč v modro nebo. »Glej onile koničasti vrh!« je govoril sam sebi. »To je Špik, ki se dviguje tako strmo iznad belih snežišč. O, kolikokrat sem ga gledal iz doline in sem se čudil njegovi višini in strmini! Pa nisem mislil, da ga bom moral gledati tako od blizu . . . Oh, takrat je bilo lepo! A zdaj ni več lepo, ampak žalostno. Ne rečem, da mi je hudo pri teti Pehti. Streže mi, kakor da bi bil kraljevič, a ne Kekec. A vendar je dolgočasno v tej samotni koči in jaz bi že tako rad skakal tam doli na Koroščevem vrtu in si zaci-

tral lepo pesem. Pa ne morem, ne morem, ker me straži ta strašni volk!«

In Kecec je podprl glavo z rokami pa je strmel na belo skalovje, po katerem so se igrali sončni žarki. Razločno je videl divje koze, ki so se pasle po ozkih policah kraj večnega snega. Tu in tam je votlo zabobnelo med skalovjem; divje koze so sprožile kamenje z gladke police in kamenje se je valilo preko visokih sten in je padalo z glasnim prasketom na široko snežišče pod strmim Špiikom. Potem pa je vladala zopet tišina, mrtva tišina — in Kecec je skoraj slišal utripanje svojega lastnega, žalostnega srca. — Prišla je v izbo Pehta, pa se mu je začudila. »Ali si bolan, Kecec?« ga je vprašala. »Zakaj se držiš tako žalostno? Daj, zasviraj lepo pesem, pa boš zopet vesel.«

Kecec je zmajal z glavo in je žalostno odgovoril: »Oj, teta Pehtara, zakaj bi sviral, ko pa nič ne pomaga? Dajte, povejte mi, koliko dni moram še ostati pri vas zaradi tistega malega korenčka, ki sem vam ga bil strgal v svoji norčavosti? Saj ne rečem, da mi je hudo pri vas. Dobri ste kot nihče na svetu. In čuditi se moram, da govore o vas ljudje v dolini toliko slabega in da se vas otroci bojé. Zato vas prosim, ker ste tako dobri, da me izpustite. Oj, lepo je v dolini, teta Pehtara! Pa Koroščeve bo skrbelo, ker me ni tako dolgo nazaj in tudi doma bodo žalostni. Zato pa me izpustite, teta Pehtara, lepo vas

prosim — izpustite me! Sto lepih pesmic si bom izmislil o vas in jih bom prepeval od jutra do večera . . . »

»Ne izpustim te, Kekec!« je odvrnila Pehta. »Razžalil si me, ko si me zasmehoval in si tako predrzno vdrl v mojo kočo. Zato pa ostaneš pri meni najmanj tri leta. Kazen mora biti, ker bi se mi drugače ljudje posmehovali. Kar pomiri se, Kekec, in potrpi tri leta! Potem pa bomo videli, kako in kaj.«

In Pehta je odšla v kuhinjo kuhat večerjo. Kekec pa se je stisnil v dve gubé in je trikrat vzdihnil. Ovbe, da se ne morem domisliti ničesar pametnega! In niti zvijače ni od nikoder! — Bolelo je to Kekca, zelo ga je bolelo v srcu, da se ne more domisliti zvijače, s katero bi prekanil grdega volka. In nič več ni mogel sedeti v samotni koči. Kar ven je šel v tihi gozdič in dalje, dalje na zeleno porobje. Tam je sedel na ploščat kamen in je gledal v samotni planinski svet. Za njim so cveteli grmiči rdečega ravšja in so dehteli s prijetnim omamljivim vonjem. Večerilo se je in visoki snežniki so goreli v škrlatni, večerni zarji. Odsev tiste zarje pa je trepetal vseokrog po zagorskem svetu — po peščenih obronkih, po nizkem rušju, po mrzlem, večnem snegu in po zelenih tratinah . . . Kekcu se je nehote razširilo srce, ko se je zamaknil v rožno zarjo, ki je s svojim živim ognjem objemala tihi zagorski svet. Vtaknil je v usta piščalko pa je zasviral krasno pesem, ki je glasno in sladko zvenela v spokojni

planinski večer . . . Volk je ležal za njim v goščavi in se ni ganil niti za trenutek, kakor da bi se tudi on zamaknil v lepo pesem, ki je prihajala iz Kekčeve piščalke.

Izginila je rožnata zarja z vrhov orjaških snežnikov in mrak je pričel zakrivati zagorski svet. Tedaj je Pehta poklicala Kekca k večerji. In Kekec je odšel v kočo. Navečerjal se je pa odšel spat. In vsak večer je šel volk z njim v izbico in legel pred njegovo posteljo in je ležal tam do belega jutra.

In nekega dne je vprašal Kekec Pehto kar naravnost: »Teta Pehtara, koliko ste stari? Hm, dolgo časa morate že biti na svetu, ker je pravil že naš rajni ded o vas. In dolgo časa morate že biti v naših krajih, ker vas pozna vsa dolina. Hude stvari govore o vas in otroci se vas strašno boje. Mislijo, da jih pograbite v svoj koš in jih ponesete v goro, da jih tam pojedete . . . Pa meni se čudno zdi, da se vas tako zelo boje. Saj niste hudobni in grdi, kakor pravijo na vasi. Lepi ste, teta Pehtara, resnično lepi. Dajte si med lase zlat šapelj, pa boste lepši kot vsaka kraljica.«

Pehta se mu je nasmehnila in mu je rekla: »Kekec, ne bom ti pravila, koliko let sem stara, ker bi ti ne razumel tega. A to ti povem, da sem v vaših krajih več nego sto let in ostanem še dolgo, dolgo tu. Rečem ti, Kekec, da pojdem šele tedaj iz tega kraja, kadar se mi izneveri moj volk in me zapusti in pojde s človekom v dolino. A to se

pač nikdar ne zgodi . . . Praviš, da se me otroci v dolini boje? O, seveda se me lahko boje. Že marsikaterega paglavca sem pograbila in sem ga zaprla v kočo. A nisem ga pojedla, ampak sem ga imela zaprtega toliko časa, dokler ni postal dober in priden. Boje se me otroci — a rečem ti, Kekec, da se me boje samo malopridneži; a dobri otroci se me ne boje, ker dobro vedo, da jim ne storim nič slabega. A poredneži imajo slabo vest in zato jih je strah, če jim omeniš mene . . . Ali si se me ti bal, ha, Kekec? Kar odkrito mi povej, če si se me bal!«

»Zakaj bi se vas bil bal?« je odvrnil Kekec prostodušno. »Nikdar se vas nisem bal — tudi takrat ne, ko sem vdrl v vašo kočo in sem vam odvedel Mojco. Saj sem vedel, da mi ne morete storiti nič slabega . . . Ha, kaj ste rekli? Da pojdete iz našega kraja, če vas zapusti vaš nemarni volk in pobegne s človekom? O, teta Pehtara, lahko mi verjamete, da se to nikdar ne zgodi. Rad bi poznal tistega človeka, ki bi hotel tega nemarneža, tega kosmatinca, ki ne zna nič drugega, kakor ves dan spati in renčati in kazati zobe, če mu pokažeš prst. Rad bi poznal tistega človeka, o resnično rad!«

In Kekec se je smejal že pri sami misli na grdega volka. In smejal se je vso pot, ko je stopal skozi gozdič proti parobju, kjer je presedel vsak dan na ploščatem kamnu in dolgo, dolgo premišljeval, kako bi prekanil volka. Tudi danes je pričel premišljevati. Toda sredi misli se je

naglas zasmeljal in se je ozrl na volka, ki je ležal pred njim v goščavi. »Sem pojdi, nemarnež!« mu je velel in je zamahnil z roko. Volk se je res dvignil. Dvakrat se je pretegnil in je stopil pred Kekca in ga gledal s svojimi svetlimi očmi. — »Glej, ti zver prismuknjena!« ga je nagovoril Kekec. »Tvoja gospodinja mi je rekla, da pojde odtod, če pobegneš s človekom. Pa misliš, da živi na svetu človek, ki bi te imel rad in bi se ti delal dobrega? O, prenemaren si volk, prenemaren si! Kdo te bo pogledal, ko si tako grd kot nihče na svetu? Niti Kekec ne, ki mora živeti s teboj in se jeziti na tebe, da bo morda še celo osivel kot Kovaričev stric . . . O da si priden, da si lep, ne rečem, da bi te ne imel rad. Tako pa, hej, tako . . .«

A Kekec je hipoma utihnil in se je udaril z roko po čelu. Kakor blisk mu je šinila v glavo misel: Kekec! Daj, poizkusi, pa odvedi Pehti volka! Saj mogoče ne bo težko. Neumen je volk in ti ga lahko obrneš na svojo stran. Daj, Kekec, poizkusi! — Kekec se je tega domislil in je kar poskočil na noge. »Volkec, ljubi moj volkec!« je prijazno rekel volku. »Veš, predolgo se že gledava kot psiček in mucika. Kaj bi ne bilo bolje, da se sprijazniva in postaneva prijatelja! Ni vredno, da se sovraživa. Dostikrat sem te prav pošteno brcnil in sem te ozmerjal. Pa vse to samo zaradi tega, ker sem mislil, da si hudoben in me sovražiš. A danes sem izprevidel, da sem se zmotil. Saj nisi tako grd in tudi nemaren nisi tako, da bi te ne mo-

gel imeti rad . . . Veš, kaj? Kar lepo mi podaj tačko, pa sva prijatelja, da nima boljših ves svet.«

In Kecec je prijel volka za šapo, z levico pa ga je pričel božati po raskavi dlaki. Volk ga je gledal nekaj časa ves osupljen in mu ni niti pokazal svojih dolgih zob. Pa tudi zarenčal ni kakor navadno. Kecec se je muzal in je govoril prijazne besede in ga je božal po trdi glavi. Sedel je nazaj na kamen. Tedaj pa se je zgodilo čudo. Volk je položil svojo glavo Kekcu na kolena in ga je vdano gledal in oči se mu niso več svetile v tistem čudnem, strašnem ognju, ki se ga je Kecec bal. Postal je krotak kakor psiček in je pustil, da ga je deček božal in prijazno tapljal po glavi.

»He-he!« se je smejal Kecec. »Na ta način ga bom lepo prekanil in Pehta se bo kar praskala, ko bo morala zapustiti naše kraje. Pa je vendarle prišla zvijača! Ni bilo vredno, da sem toliko premišljal in javkal sam pri sebi. Zvijača je naposled vendarle prišla.« — In Kecec je bil vesel, da so mu oči kar žarele. Prepeval je v svojem veselju, ker je bil prepričan, da bo čez nekaj dni že v dolini pri Korošcu. Izvlekel je iz žepa stekleničico, v kateri je bilo tisto čudovito zdravilo, ki ga je izmaknil Pehti iz omarice. Pa je gledal stekleničko in oči so se mu smejale. Oj, prekanil bo Pehto že čez nekaj dni. Saj se bo dobrikal volku, da ga popolnoma pridobi na svojo stran. Po-

tem pa pobegne z njim v dolino. In teta Pehta bo debelo gledala za njima in bo morala iti iz zagorskega sveta.

Vsega tega se je domislil Kekec v svojem veselju. Kar na glavo se je postavil in je zavriskal potem na ves glas: »Ju-hu-hu!«

Njegov vrisk je hitel do strmih Špikovih sten. Od tam pa se je stoglasno razlegal in je odmeval po vsem zagorskem svetu in je hitel od snežnika do snežnika. In veseli vrisk se je razlegnil tja do zelene senožeti za Akom. Tam pa je sedel med svojo mirno živinico Koroščev Rožle. Glavo si je podpiral z rokami in je molče gledal po živinici, ki se je pasla krog in krog po širni senožeti. Slišal je Rožle tisti vrisk. Zganil se je in je dvignil glavo pa je poslušal. A vrisk je že utihnil in se je razgubil tam med sivimi stenami Široke peči. — »Hm, kdo neki je tako zavriskal?« je pomislil Rožle. »Glas je prišel od Špikove strani . . . Čudno, čudno — saj tam ni nobenega pastirja, da bi vriskal v božji dan. Pa kdo se neki klati tam gori na tisti strani?«

In Rožle je ugibal, a ni ničesar uganil. Čudno, tisti vrisk ga je spomnil Kekca, nesrečnega Kekca, ki ga je bila hudobna Pehta že pred tednom ugrabila. Da ga je bila ulovila Pehta tisti nesrečni dan, o tem je bil Rožle trdno prepričan. Zato pa je bil vse dni žalosten in niti prepevati se mu ni ljubilo. Pobit je hodil za svojo živinico ali pa ležal tam kraj rušja in je strmel na visoke pečine

in na beli sneg, ki ga je bilo polno orjaško skalovje Široke peči. V srcu ga je grizlo nekaj bridkega — in Rožle je vedel, da je to samo vest, ki mu že sedem dni očita, da se ni prav nič zavzel za nesrečnega Kekca. Glej, ko je ugrabila Pehta ubogo Mojco, se Kekec ni pomišljal. Kar vdrl je v Pehtino kočo, pa je odvedel Mojco lepo domov. Kekec se ni ustrašil nobene nevarnosti; a Rožle se boji, zelo boji in niti ne migne s prstom, da bi pomogel nesrečnemu Kekcu. O, Rožle je velik bojazljivec! Kakor zajček je, ki si ne upa preko ceste, ampak se rajši trese v svojem strahu za varnim grmovjem. Oj, Rožle, Rožle! Ali te ni nič sram, da si tak bojazljivec?

Tako je očitala v Rožletovem srcu bridka vest. Rožleta pa je grizlo in sram ga je bilo. Kolikokrat se je že opogumil, da bi šel Kekcu na pomoč. Pa je že šel s senožeti. Toda prišel je samo do rušja, do tistega mesta, kjer ga je bila Pehta zmikastila. Tu pa je Rožleta kar streslo in mrzla polt ga je oblila. Naglo je zasopel in se obrnil. In zbežal je v svojem strahu nazaj na varno senožet in tam se je skrival za gosto rušje. — Ko ga je minil prvi strah, ga je bilo sram in v srcu ga je pričelo zopet gristi. »O, zakaj me je tako strah, zakaj?« je govoril sam sebi. »Glej, če bi bila Pehta ugrabila mene, bi Kekec ne javkal v strahu tako kakor jaz. Če bi me drugače ne mogel rešiti, bi podrl tudi Pehtino kočo. Pa ga bi ne bilo strah, prav nič bi ga ne bilo strah . . . A jaz se trem kakor zajček in si

ne upam niti prsta dvigniti, da bi ga rešil. Oj, gorje, gorje!»

In Rožleta je vedno bolj grizlo v srcu in mu očitalo strahopetnost. Pa ni mogel Rožle tega nič več prenašati. Kar poskočil je na noge in je vrgel palico na tla. »Danes pa pojdem, — naravnost do Pehtine kočje pojdem in rešim Kekca!» je rekel odločno. »Prav nič se ne bom bal, pa najsi me tudi Pehta zasači. Ne bojim se, ne bojim se je . . .«

Rožle se je zaprašil v rušje in je tekel na vso sapo po poti navzdol. Ustavil se je šele kraj gozdiča, za katerim je ležala tiha Pehtina senožet. Obrisal si je znoj z obraza in je naglo sodel. Za trenutek se ga je spet polastila stara bojazen, da se je kar stresel. A odločno je zmajal z glavo, in se je splazil v goščavo. Dolgo je hodil in se rinitil med grmovjem. Ko je došel do porobja, je previdno pokukal iz grma, ker se ni upal kar tako stopiti iz gozda. Toda ker na senožeti ni videl žive duše, se je opogumil in je stopil iz goščave. Pogledal je na senožet, na tisto mesto, kjer je še pred tednom stala Pehtina kočja. A kočje ni zagledal nikjer.

»Kaj je to? Kje je kočja?» se je začudil Rožle. Pogledal je natančneje in tedaj je videl samo črn kup tam, kjer je stala prej Pehtina kočja. In Rožle se je čudil vedno bolj. A ker je bila njegova radovednost večja nego strah, je stekel po strmini navzdol. Hitel je po senožeti in se je

ustavil pred črnim kupom. In tedaj je videl žalostno pogorišče — samo črno oglje in sivkast pepel, ki ga je bil raznesel veter daleč okrog . . . »Ojoj!« je zatarnal Rožle. »Pogorela je koča, do tal je pogorela . . . Pa kdo jo je zažgal, oj, kdo? In kje je Kekec, o, kje je Kekec?«

Rožle je tako glasno zavpil, da se je prestrašil svojega lastnega glasu. Prijel se je za glavo in je sedel na trhel štor. Kje je Kekec? Kam je izginil? Oj, nemara ga je hudobna Pehta pograbila in ga umorila, ker je bila tako strašno huda na Kekca? In Kekca ni več na svetu in nič več ne bo citral in prepeval na vrtu lepih pesmi, ki jih je znal sto in sto. Umrl je — in sam bog ve, kje ga je pokopala hudobna Pehta v črno zemljo. In nihče ne najde njegovega groba — ne najde ga po vsem zagorskem svetu . . . Pokopala ga je Pehta; zažgala je kočo, pa je izginila bog ve kam . . .

»Kekec, o Kekec!« je zajokal Rožle v svoji silni bolesti. Debele solze so mu drsele po licih, ko je gledal črno pogorišče. Še dolgo je sedel na štoru in jokal. In jokal je vso pot, ko je šel nazaj na svojo senožet. Mračilo se je že in živinica je bila že polegla po širni staji. A Rožle je šel v pastirsko kočo. Tam se je vrgel na pograd in je še vedno jokal, bridko jokal . . .

Slepa Mojca je sedela na domačem pragu in je poslušala samotno ptico, ki je čebljala v vrtu. In Mojca se je nasmehnila pa je pričela potihoma prepevati. Tisto pe-

sem je pela o škrjančku in pomladi, ki tako lepo zveni v večerni svet. Prišla je mamica in tedaj je dvignila Mojca glavico. »Vi ste, mamica?« je rekla tedaj. »A sem že mislila, da se je vrnil Kekec . . . Oj, dolgo ga že ni, dolgo! Že zdavnaj bi se bil moral vrniti. Dejal mi je, da pojde naravnost k vili Škrlatici pa mi prinese zdravilo, da bom videla vas, mamica! Pa tudi očeta bom videla in nebo in cvetice, ki tako sladko dehte! O, jaz bi bila vesela, tako vesela! — Kekec je šel k vili Škrlatici; zato ga pa ni tako dolgo nazaj. Le verjemite, mamica!«

Mati jo je pobožala po laseh in je dejala: »Oj, Mojca! Pojdi večerjat in spat! Mračni se že. A Kekca je ugrabila Pehta, kakor je bila ugrabila tebe. Pa je zdaj nekje v gorah . . .«

Mojca pa je stresla z glavico in je odvrnila: »O, ni ga ugrabila Pehta. — Dobro vem, da ga ni ugrabila. Saj Kekec se je ne boji in bi ji bil takoj zbežal. Rešil je mene, pa se ni bal . . . Zato pa vem, da ni pri Pehti. K vili Škrlatici je šel po zdravilo in se vrne danes ali jutri. Saj mi je tako rekel, ko je odšel na gore. Veste, mamica, zanalašč ni hotel povedati, da gre k vili Škrlatici. Zato, mamica, da bomo bolj veseli, ko kar nenadoma pride in prinese tisto zdravilo.«

Mojca je vstala, pa je šla z materjo v izbo. O, Mojca se je kar smehljala, ko so ji dan za dnem pravili, da je Kekca ugrabila hudobna Pehta. Pa ni verjela Mojca, resnič-

no ni verjela. Saj je bila prepričana, da je šel Kekec sam k vili Šklatici po zdravilo za njene oči. Pa se vrne Kekec, ker je pogumen, da nihče tako na svetu. O, Kekec pač ne bo pustil, da ga ulovi Pehta, kot je ulovila njo, tam ob gozdnem porobju. Zato pa se motijo ljudje, ko pravijo, da je Kekec zaprt v Pehtini koči. Kekec je samo pri vili Šklatici in jo prosi, naj mu da zdravilo, da Mojca izpregleda in vidi nebo in vse lepo, lepo zemljico pod nebom. Jutri pride Kekec in že jutri bo Mojca videla in se bo smejala in skakala in prepevala v svojem srčnem veselju.

Smehljala se je še v posteljici, še celo v sanjah se je smehljala. V sanjah pa je videla in ni bila več slepa. Drobne ptice je videla, ki so prepevale na vejah, lepe rože je videla in širno polje. Nebo je videla in zlato sonce, ki se je lesketalo sredi neba. In ptice in rože so se smehljale, smehljalo se je nebo in zlato sonce, kakor se je smehljala slepa Mojca, ki je v sanjah izpregledala . . .

Tisti večer je morala Jerica zopet tolažiti malo Tinko z lepimi besedami. Sedela je Jerica kraj posteljice in je božala Tinko po laseh pa ji je govorila. »O, ne jokaj, Tinčica! Saj ne bo hudega. Saj se vrne Kekec in spet ga boš videla. Samo jokati ne smeš, ker ga je ugrabila Pehta. Kekec je pretkan in pobegne Pehti. Pa boš vesela, ko bo zacitral lepo pesem. Le meni verjemi pa nikar ne jokaj, Tinčica!«

A Tinka je venomer ihtela in je zakrivala obrazek z debelimi ročicami. Pa saj ni bilo čudno, ker ji je bilo tako hudo po bratcu. Rada ga je imela; a zdaj ga je vzela Pehta in ga nikoli več ne da nazaj. Pa kdo bo igral zdaj na Kekčeve lepe citre in kdo bo prepeval, ko njega ne bo več? — In Tinko je kar streslo, da je zajokala. »O, Jerica!« je govorila. »Skoraj rajši bi videla, da je šel Kekec služiti k zmaju za kuharja. Tam bi ga ne ugrabila Pehta, ker bi se bala zmaja . . . Pa je šel v Rovte in tam ga je ulovila hudobna Pehta . . . Pa ga ne izpusti več, Jerica, ne izpusti ga nikoli več . . . Kekec, o, Kekec!«

In jokala je Tinka, na ves glas je jokala. Zaman jo je tolažila Jerica in ji je prigovarjala. O, tudi Jerici je bilo hudo po ubogem bratcu. A Jerica je dobro vedela, da se Kekec kmalu vrne, kmalu. Saj ga je poznala, da je zvit in pretkan kot nihče daleč naokoli. Zato pa je tolažila Tinko, a Tinka je ni slušala. Šele silni jok jo je utrudil tako, da je zaspala. Jerica ji je obrisala solzni obrazek. Potem pa je stopila k okencu in ga zagrnila z belo zaveso. Z neba so gledale skozi okenca velike, svetle zvezde — naravnost na spečo Tinko so gledale in so se smehljale. Pa se je Jerica bala, da bi ne motile zvezde male Tinke v spanju. Zato pa je zagrnila okence. Prekrižala je spečo sestrnico in je odšla potihoma, po prstih iz sobice.

Tiste velike, jasne zvezde je videl tudi Kekec tam gori visoko od snežnim Špikom. A Kekec ni bil še v postelji.

Kekec je sedel pri okencu samotne koče in je potihoma žvižgal lepo pesem. Pred njim je ležal volk; glavo je bil naslonil na njegove noge in je spal. Sveča je brlela na mizici, zunaj pa je molčala tiha, mirna planinska noč.

»Glej, kako lepo spi moj ljubi volkec,« se je namuznil Kekec, ko se je naveličal žvižganja. »Trikrat sem ga pogladil po nemarnih ščetinah. Pa me je neumno pogledal in se je hotel kar nasloniti na moja kolena . . . Oj, volkec, moj ljubi volkec! Kmalu boš plesal, kot ti bom pisikal na piščalko. Resnično — nisem mislil, da si tako kratke pameti. No, ne vem, ako bi mogel že jutri pobegniti. Preveč še poslušáš svojo gospodinjo, preveč še, ljubi volkec! Če ti že zdaj pokažem pete, se zopet zapodiš za mano in me mogoče še celo pošteno ugrizneš. Na, pa bi bilo konec najinega prijateljstva . . . Zato pa rajši še počakajva nekaj dni! Ali ni res, ljubi volkec?«

Kekec je prijel volka za glavo in ga je lahko stresel. Volk se je dvignil in ga je zaspano gledal. A ni zarenčal, ampak je že hotel zopet položiti glavo na dečkova kolena. — »Tega pa ne, ljubi volkec!« se je zasmel Kekec. »Ali ne vidiš, da je že noč? Čas je, čas, da greva spat, ljubi volkec! A nocoj ne boš spal na trdih tleh. Veš, prav mehko ti posteljem, da te ne bodo bolele kosti. Priden si, ljubi volkec, in zato ne zaslužiš, da bi spal na trdih tleh.«

In Kekec je vzel debelo odejo s svoje postelje in jo na pol preganil. Razpel jo je po tleh in jo zrahljal. Potem pa

je prijel volka in ga posadil na odejo. »Vidiš, ljubi volkec?« mu je rekel in ga pogladil po raskavem hrbtu. »Ali ti ni dobro zdaj, ko si prijazen z mano? Gospodinja pač ne gleda dosti nate, ker pusti, da spiš na golih tleh. Nima te rada, volkec, prav nič te nima rada . . . jaz pa ti posteljem, da boš vso noč spal lepo in mehko. Pa si še nekaj rohnal nad mano in si mislil, da sem tvoj sovražnik. Kako si se motil, volkec, o, kako si se motil! — Veš, kar lepo lezi in zaspi, ker si truden, ljubi volkec!«

Volk ga je gledal in zamolklo zagrčal. Zleknil se je po mehki odeji in je momljal v svoji zadovoljnosti. Kekec ga je še enkrat pobožal po glavi. Tedaj pa se je volk nena doma dvignil. Na pol se je okrenil in je hvaležno pogledal Kekca. Potem je sklonil glavo in je pričel lizati dečkovo roko . . .

10

Kekec in Pehta sta se zelo razumela in sta se vse dni prijazno razgovarjala. O, Kekec ni več očital Pehti, ker ga je ugrabila, ampak se ji je dobrikal in ji govoril kratkočasne stvari, da se mu je morala smejati. Pehta ga je imela vedno bolj rada in mu je stregla kakor kraljeviču. Kekec pa se je sladkal in je prepeval in piskal na piščalko, da je bilo veselo v samotni koči pod Špikom. Izmisлил si je bil novo pesem. Lepa je bila tista pesem in Pehta jo je hvalila, ker ji je resnično ugajala. Pa jo je Kekec tudi znal lepo prepevati, a še lepše svirati na piščalko:

*»Snežec beli vrh gora,
tebi sonček se smehlja;
gleda zvezda te lepo,
modro ljubi te nebo —
a pastirček sred miru
tebi vriska — juhuhu . . .«*

Zadovoljen je bil Kekec tiste dni in se ni več držal pobito in žalostno. Hm, čemu tudi? Saj je bil prepričan, da ne bo več dolgo pri Pehti. Še nekaj dni — pa kar vstane

in odide z volkom v dolino. Naj reče Pehta, kar hoče, in naj se jezi, kolikor hoče! Kdo pa tudi more prisiliti Kekca, da ostane tu zgoraj v divji gorski samoti? Niti Pehta ne, pa naj bo še tako dobrotljiva in prijazna. Koroščevi ga že težko čakajo in tudi doma skrbi vse, ker so gotovo zvedeli, da je kar hipoma izginil in da ga je ugrabila Pehta. Deset dni je že prešlo, odkar je bil odšel iz doline. Deset dni že živi tu gori pod snežnim Špikom in skrajni čas je že, da pobegne.

Tako si je mislil Kekec tisti dan. Šel je v gozdič in tedaj je sklenil, da poizkusi, če bo volk bežal z njim. Prišla sta do travnate strmine. »Volkec, moj ljubi volkec!« je nagovoril Kekec volka. »Velika prijatelja sva in se imava rada. Glej, dolgočasno je tu v gorah, ker nimava nobenega dela. A doli v dolini je veselo, rečem ti, volkec, da nikjer ni tako lepo kot v dolini. Tebi bi zelo ugajalo — lovil bi se po vasi s psički in bi se trgal z njimi in igral. Petelina in kokoši bi strašil na dvorišču, da bi se vsepovsod razlegalo veselo gaganje. Bicke bi pasel na ledini in jih zaganjal, da bi bilo veselje . . . O, le pomisli malo, kako lepo življenje bi imel v dolini. In jedel bi, kar bi si le poželed. Pri Pehti pa moraš gristi samo trde kosti in lokati sirkov močnik. Pomisli malo, volkec! Pameten in razumen si — zato pa, volkec, zato pa kar pojdi z mano v dolino! Kar pojdi, volkec, kar pojdi!«

Kekec je pričel stopati po travnati strmini. V začetku počasi, a potem vedno hitreje. Tu in tam se je ozrl nazaj pa je videl volka, ki je stal tam na vrhu strmine in ga nepremično gledal. Že je bil Kekec daleč doli in že je mislil, da volk ne pojde za njim, ampak ga pusti, da v miru pobegne. In Kekec se je že posmejal sam pri sebi in je hitreje stopil naprej. A tedaj je volk na vrhu strmine poskočil in glasno zalajal. Zapršil se je po strmini navzdol in je bil v nekaj skokih pri Kekcu. Stopil je pred njega in ga gledal in se ni premaknil z mesta. A renčal ni in tudi ni kazal svojih belih zob.

»Daj, volkec, bodi pameten in pusti me naprej!« mu je govoril Kekec in ga je božal in hotel odriniti s poti. »Ni se ti treba bati Pehte. Saj te ne bo suvala in tepla. Kar pusti me in pobegni z mano!«

A volk ga je samo gledal in se ni ganil. Kekec je poskusil, da bi šel na levo. A volk je skočil naglo predenj in mu zastavil pot. Vse Kekčeve lepe besede niso prav nič pomagale. — Volk se ni dal pregovoriti in ga ni pustil nikamor. In Kekec je izprevidel, da še ni čas za beg in da volk še vedno noče zapustiti Pehte. Zato se je okrenil in šel po strmini nazaj. A ni zmerjal volka in tudi hude besede mu ni rekel. Pobožal ga je tu pa tam in mu prijazno govoril.

Na vrhu strmine pa je sedel na kamen in je premišljal. Tako je premišljal Kekec: »Hm, s samim božanjem in

dobrikanjem ga ne pridobim. Treba si je izmisliti drugo zvijačo in treba je premisliti vse lastnosti, ki jih ima taka nemarna zverina, kakor je volk. Hm, doma mi je mati pri kosilu in večerji večkrat rekla, da sem požrešen kakor volk . . . Požrešen je volk, resnično je požrešen. A teta Pehta mu daje samo kosti in sirkov močnik. Volk pa je požrešen in vedno lačen. O, dobro bi mu del masten založek in priboljšek pa bi se kar oblizoval . . . Čakaj, volkec! Od danes naprej ne boš več grizel trdih kosti in tudi ne boš lokal samega sirkovega močnika. O, Kekec bo zdaj skrbel, da ne bo tvoj nenasitni želodec tako prazen. In tudi suh ne boš več kakor trlica. Samo do kosila še počakaj, ljubi volkec!«

In Kekec se je napotil nazaj v kočo. Pehta je sedela pri mizi in Kekec je sedel k okencu. Pogledal je na visoki vrh snežnega Špika, ki je bil zakrit v sivkaste oblake, in je rekel: »Teta Pehtara, bil sem zunaj pa sem videl oblake, ki se zbirajo nad gorami. Napravljja se k dežju . . . Pa bo dolgočasno, ker se ne bo videlo prav nikamor.«

»Prav praviš, Kekec!« je odvrnila Pehta. »Zdaj bo dolge dni deževalo. Pa je tudi dež potreben, ker je že velika suša doli po polju. No, ni se ti treba bati dolgega časa. Lepo bova sedela tu v izbi in si bova pravila zgodbe. Sviral boš na piščalko in še mar ti ne bo dežja.«

Volk se je bil zavlekel pod mizo in je pričel potihoma in pretrgano cviliti. — »Kaj mu je, teta Pehtara?« je vpra-

šal Kekec. »Ali slišite, kako zavija nemarnež? Mogoče ima hude sanje? Ali pa ga celo tlači huda mora? — O, le naj ga! Saj drugega ne zasluži, nemarnež, ker je tako grd in hudoben. Še jaz bi pomagal hudi mori, če bi smel. Da bi si zapomnil, nemarnež, kdaj je delal Kekcu žalost in velike skrbi.«

Pehta je dvignila prst in zažugala z njim Kekcu. »Čemu se vedno jeziš na volka?« mu je dejala. »Volk dela, kakor mu jaz ukažem. Zvest mi je in me nikoli ne zapusti. Le laskaj se mu, kolikor hočeš! A ne premamiš ga, pa če mu tudi obljubiš čredo najlepših bickov.«

Kekec se je namuznil in je pogledal od strani Pehto. Glej jo no, teto Pehto, poglej! Kako ti lepo govori o volku! Nihče ga ne pregovori in ne premami? Kaj pa Kekec, teta Pehtara? — Deset dni že živi Kekec pri vas, a vi še vedno ne poznate Kekca. O, prekanil vas bo Kekec, da boste kar debelo gledali. Pa tudi volka bo prekanil in omamil. Le verjemite, teta Pehtara! Kekec ni kar tako, da bi delali z njim kakor z navadnim vaškim paglavcem. Kekec je prekanil že koga drugega in se je vsakokrat lepo izmuznil . . . Zato pa kar lepo tiho bodite, teta Pehtara, in lepo počakajte! Prekanil vas bo in vam bo še enkrat strgal korenček. Vi boste pa debelo gledali in vas bo sram, da vas je Kekec prekanil. O, le še počakajte nekaj dni! Pa boste videli vse in tudi korenček boste videli, ki vam ga bo strgal Kekec . . .

Kecec se je še enkrat namuznil. Pehta pa je videla, kako se deček muza, in zato mu je še enkrat zažugala s prstom: »Kecec, Kecec! Ali misliš, da ne vem, da se dobrikaš volku? Že nekajkrat sem videla, kako si ga božal po hrbtu. A ne boš ga premamil in odvedel s seboj v dolino! Le meni verjemi, da je ves tvoj trud zaman!«

»Kaj?« se je začudil Kecec in se je na videz razsrdil. »Jaz da sem božal tega nemarneža? Oj, teta Pehtara! Samo dvakrat ali trikrat sem se ga dotaknil. A nisem ga božal, ker je prenemaren in pregrd . . . Veste, teta Pehtara, samo uščipnil sem ga, da je kar poskočil in zarežal. Še tega se mi manjka, da bi božal nemarneža, ki ga živega ne morem videti . . . Teta Pehtara, ravno zdajle sem vas hotel prositi, da bi vsaj med jedjo spodili to grdobo iz sobe. O, kar ne gre mi jed, če vidim tega mrharja, ki se ga ne morem nikoli iznebiti in mi je vedno za petami. Vsaj med jedjo naj ga ne vidim! Zato pa vas prosim, teta Pehtara, da ga spodite iz sobe.«

»No, pa naj bo po tvojem,« je odgovorila Pehta. »Veš, zato, ker te imam rada, bom zaprla volka v klet, ko bova midva jedla. Da ne boš govoril, da nisi imel pri jedi miru in si bil zaradi volka lačen. A še enkrat ti rečem, Kecec, nikdar ne premamiš volka, pa če se še toliko trudiš. Tri leta boš ostal pri meni, tri cela leta, pa ti ne pomaga prav nič na svetu!«

»Prav pravite, teta Pehtara,« je mirno odvrnil Kekec. »Lačen sem, da bi pojedel celega bicka. A veste, to pride samo zaradi tega, ker se napravlja k dežju. Kadar dežuje, sem neprestano lačen in nobena jed me ne more nasititi. Naša mati se vedno ustraši, kadar prične deževati. Kar roke sklepa in prosi, da bi že kmalu dež ponehal. A vse to zaradi mene in zaradi moje velike lakote.«

»Glej ga no!« se je čudila Pehta. Vendar je rekla: »Če je tako, ti bom dala več kosila in večerje, da ne boš sitnaril in onegavil. Dve pečenki dobiš, da bo želodček zadovoljen.«

Kekec se je namuznil in dejal: »Že stokrat sem rekel, teta Pehtara, da ste dobrega srca kot nihče na svetu. Hvala lepa, da mi boste dali dve pečenki. Veste, prvo bom pojedel tu pri mizi, a drugo v izbici.«

»Pa naj bo, kakor želiš,« je odvrnila Pehta in mu je res prinesla še velik kos pečenke. Kekec se je lepo zahvalil in je odšel v svojo sobico. Tedaj je Pehta izpustila iz kleti volka, ki je pritekel naravnost za Kekcem. Pa mu je prinesla Pehta suhih kosti in sirkovega močnika in je odšla iz sobice. Volk je posrebal močnik in je pričel gristi kosti. A Kekec je brcnil kosti, da so zletele naravnost v kot. Volk je pričel hudo renčati. Kekec pa mu je pomolil pečenko pod nos in mu govoril: »Ali jo vidiš, ljubi volkec? Lepo diši in je boljša nego vse stvari na svetu. Kaj takega pač nisi še nikoli jedel. Ali jo hočeš, ljubi volkec?«

Volk ga je milo pogledal in je hlastnil po pečenki. A Kekec je naglo odmaknil roko in je nadaljeval: »Vsak dan boš jedel tako dobre stvari, če greš z mano v dolino. Daj, zgani se, neumni volkec, pa mi povej, če hočeš iti z mano od tod? Samo z glavo pokimaj, pa je pečenka tvoja . . .«

Volk ga je neprenehoma gledal in je cvilil s tihim glasom. Trikrat se je obližnil, potem pa je sklonil glavo. — »No, dobro,« je rekel tedaj Kekec. »Pa ti dam slastno pečenko, ker te imam rad in imaš tudi ti mene rad. Pa naj bo tvoja, ljubi volkec!«

Volk je z veliko slastjo požrl lepo pečenko. Kekec ga je gledal in se je muzal. »Še bi se rad sladkal? Kaj, ti moj volkec? O, če boš priden, ti dam še drugi kos. Tu v papirju ga imam zavitega. Odtrgal sem si ga od lastnih ust, da ga dam tebi, ker si resnično velik siromak. Samo če boš priden in če pojdeva res skupaj v dolino. Veš, drugače ga pojem sam, ker tudi meni diši dobra pečenka.«

Volk je zagledal drugi kos pečenke pa se je pričel dobrikati. Drgnil je glavo ob dečkove noge in ga je pogledoval milo in proseče. In Kekec ni mogel drugega, kakor da je dal tudi drugi kos volku. Pri kosilu ga je bil spravil skrivaj v papir; skril ga je pod mizo in ga je vtaknil potem v žep. O, Kekec je samo v svoji prekanjenosti govoril, da je ob deževju še enkrat tako lačen kot ob lepem vremenu. Pehta pa mu je verjela in še na misel ji ni pri-

šlo, da jo hoče Kekec samo prekaniti. Kekec pa je hotel z dobrimi pečenkami pridobiti volka zase. Zato pa se je tako pretkano muzal in je na skrivaj strgal korenček.

Volk se je nasitil in je postal tako dobre volje kot še nikdar. Bil je pohleven kakor jagnje in se je igral s Kekcem kakor majhen psiček. — »Bo, bo,« si je govoril Kekec in srce se mu je kar smejalo. »Ribič Rogaček ulovi postrv na trnek in na muho. A jaz bom ujel to volčjo zver na sladke pečenke . . . Hoj, hoj! To bo gledala Peh-ta, strašno bo gledala . . .«

Pa je pričel Kekec po sobici prevračati kozolce in volk je skakal z njim in se je prevračal z njim . . .

11

Kekec je bil prevrnil že sto kozolcev in že stokrat je prekotalil volka na tla. Ruvala sta se in metala kakor dva paglavca na zeleni trati. Kekec je vriskal, a volk je tulil od samega veselja in od samega zadovoljstva. Bil je strašen vik in krik, da se je koča kar potresala. Kekec je dobro vedel, da prihiti zdaj pa zdaj Pehta v sobico pogledat, kaj je vzrok temu strašnemu direndaju. Zato pa je zavpil vsakokrat, ko je prevrnil kozolec: »Teta Pehtara, oj, teta Pehtara!« — A po vsakem kozolcu je navalil nanj volk in ga je prevrgel. Renčal je in ga je grabil s svojimi zobmi za jopič, za lase, za nos in za ušesa, a ga ni niti najmanj ugriznil. Kekec pa se je drl na ves glas, da je šlo skozi ušesa in je neprestano klical: »Teta Pehtara, oj, teta Pehtara!«

Naposled je Pehta vendarle prihitela v sobico. Obstala je na pragu pa je vprašala vsa začudena: »Pa kaj se je zgodilo? Zakaj se tako nemarno dereš?«

Tisti hip se je ravno zaprašil volk v Kekca in ga pričel pošteno mikastiti. »Oj, teta Pehtara!« se je drl Kekec na ves glas. »Pomagajte, teta Pehtara! Volk me hoče požreti . . . Odgrizel mi je že nos in ušesa mi je že odgrizel . . .

Oj, pa mi hoče tudi glavo odgrizniti . . . Pomagajte, teta Pehtara!«

Pehta se je res ustrašila, ko je videla, kako premetava volk Kekca po tleh. Zato je naglo stopila bliže in je zavpila: »Ali boš dal mir, ti divjak! Proč, proč se mi pobe-ri!«

A volk se ni zmenil za njene besede, ampak je zgrabil Kekca za uho. Kekec je tako strašno zavrnil, da se je Pehta kar stresla. Pograbila je volka za glavo in ga udarila. Tedaj pa se je volk okrenil. Zarezal je in ji pokazal svoje bele zobe. Oči so se mu zasvetile in Kekcu se je zdelo, da se zdaj zdaj vrže na svojo gospodinjo. Kekcu se je zasmajalo srce in si je mislil: »Hoj, hoj! Že je moj, nemarnež . . . Ulovil sem ga na tista dva kosa pečenke, kakor ulovi ribič Rogaček postrv na trnek in na muho. Hoj, hoj, teta Pehtara!«

A Pehta je cepetnila z nogo in je še enkrat z vso močjo udarila volka po glavi. »Ali mi greš stran, divjak?« je srdito zavpila in je pokazala z roko v kot. Volk je zatulil in poskočil. Žalostno je pogledal Kekca pa se je počasi zavlekel v kot in legel na tla. Glavo je stisnil med prednje noge in pričel potihoma cviliti.

»Oj, teta Pehtara!« je rekel tedaj Kekec. »Prosim vas, pogledjte in povejte, če imam še nos, če imam še ušesa . . . Požrl jih je nesramnež, a jaz bom zdaj brez nosa in brez ušes . . . Joj, pa kako bom zdaj vohal med in kako

bom poslušal zdaj svoje citre in svojo piščalko, ko nimam ne nosa in ne ušes? O, jojmene, teta Pehtara, jojmene!»

Pehta ga je prijela z obema rokama za glavo pa ga je nalahko stisnila: »Ne tarnaj, Kekec, prav nič ne tarnaj!« ga je tolažila. »Saj imaš še nos in tudi ušesa še imaš. Res, grdo te je mikastil volk — a hvala bogu, da sem prišla še o pravem času. Lahko bi se bilo dogodilo, da bi te bil raztrgal na drobne kosce. Pa kaj si mu napravil, da je tako pobesnel? Ha, ti nesrečni otrok? Nemara si ga zopet ščipal po svoji navadi in ga dražil?«

»Oj, ne, teta Pehtara!« je odgovarjal Kekec. »Nisem ga dražil, pa tudi ščipal ga nisem. Skozi okno sem gledal na oblake, ki se tako lepo sučejo okrog Špikovih sten. Pa je pribrenčal obad ali pa je bil še celo strupeni sršen. Ravno na gobec je sedel nemarnemu volku in ga je hudo pičil. In huda zver se vrže kar name pa si domišljuje, da sem ga pičil jaz. Oj, teta Pehtara, pa ga nisem pičil jaz — obad ga je ali pa sršen.«

»Hm, čudno, da je pobesnel tako kot še nikdar,« je menila Pehta. »Zato ti pa rečem še enkrat, Kekec, da bo di dober z njim in ne delaj neumnosti. Danes si boš pač zapomnil, da se ne smeš z volkom šaliti. A ker si moral prestati toliko strahu, ti spečem medeno potičico. Veš, zato, da ne boš javkal in se cmeril.«

Pehta je še enkrat zažugala volku z roko, potem pa je odšla iz sobice. Kekec se je namuznil, ko so se zaprla vrata za njo, in si je veselo mel roke. Potegnil je iz skrivnega kotička malo stekleničico pa jo gledal od vseh strani. »Oj, veseli se, siromašna Mojca!« je rekel. »Čez dva ali tri dni boš že izpregledala pa boš videla Kekca in njegovo pretkanost. Samo še dva dni počakaj, da preneha dež. Smejala se boš in prepevala stokrat lepše, nego zna škrjanček pod oblakom.«

Kekec je spet skril stekleničico v varni kotiček. Potem se je obrnil k volku, ki je še vedno žalosten cvilil tam za pečico. »Oj, ljubi volkec!« je rekel Kekec in je sedel k volku na tla. »Žalosten si, ker te je tvoja gospodinja pošteno namlatila. Pa nisi zaslužil, ljubi volkec! Saj sva se samo igrala in prevračala kozolce. Daj sem glavo, da vidim, kje te boli. Dvakrat te je kar dobro pljusnila z roko po glavi . . . Pokaži, pokaži, da vidimo, če so ti že zrasli rožički! Pomisli, volkec, kako grd boš, ko boš nosil celo rožičke na glavi. Vsi se ti bodo smejali, vsi po širnem svetu. A to vse zaradi tega, ker te je namlatila tvoja gospodinja, ti moj ubogi volkec!«

Deček je pričel božati volka po glavi, ravno tam, kamor ga je bila udarila Pehta. Volk je prenehal cviliti. Hvaležno je gledal Kekca in je stisnil svojo glavo k njegovim prsim. A Kekec ga je še vedno božal in ga tolažil: »Res, hudo ti je storila tvoja gospodinja. A ti si priden in

ne zaslužiš, da bi te topli. Zato pa si velik siromak, moj ljubi volkec! A zaradi tega se nikdar ne žalosti! Čez dva dni pojdeš z mano v dolino in tam te ne bo nihče tepel. Lepo se boš igral z bicki in s psički in s petelinčki. Le potolaži se, moj volkec, in potrpi še dva dni! Veš, za večerjo zopet dobiš mastno pečenko, da se malo posladkaš pa pozabiš na grde rožičke, ki so ti zrasli na glavi. Siromak, ti moj ubogi siromaček! . . . »

A Kekec ni utegnil več govoriti. Zakaj hipoma se je tam zunaj zablislilo in je votlo zagrmelo. Kekec je poskočil na noge in je stopil k okencu. Ozrl se je v zagorski svet pa je zagledal krog in krog goste, črnikaste megle, ki so se naglo podile mimo koč. Dvignil se je silen vihar, ki je strašno zatulil vseokrog, da se je potresala samotna koča. Stemnilo se je in sredi črnih megla se ni videlo nikamor. In pričeli so švigati bliski, dolgi kakor ognjene kače, in zvijali so se tako blizu, da bi jih Kekec kar z roko lovil. Grom je pokal in bučal tako strašno in neprestano, da je bilo Kekca kar strah. Naglo je stopil od okenca in je zbežal v izbo k Pehti.

»Teta Pehtara, ali slišite strahoto tam zunaj?« je rekel. Zakaj ravno mimo okna je šinil svetel blisk in v istem trenutku je tako silno zagrmelo, da si je Kekec zatisnil ušesa, da ne bi oglušil. A Pehta se mu je samo smehljala pa ga je tolažila: »Ne boj se, Kekec! Ne zgodi se ti nič žalega . . . Veš, to je samo navadna nevihta, ki preide v

nekaj trenutkih. Res je strašna, a strašna je samo zaradi tega, ker sva visoko v gorah in ravno med hudournimi oblaki. Kar miren bodi in potrpi, da ti strašni oblaki preidejo.«

Kecec se je pomiril in je gledal, kako so padale debele kaplje iz megle. Še vedno je bobnelo krog in krog in votlo bučalo in jekalo od mračnih snežnikov. A bliskalo se ni več tako grozno. Hudourni oblaki so se bili pretegnili že dalje in so vršeli nad zagorsko dolino. Krog koče se je usipal samo še gost dež, pomešan z belimi snežinkami, ki pa so splahnele takoj, ko so padle na zemljo. Tudi vihar je potihnil in od strmih skal je vel mrzel, leden veter . . .

In tako je deževalo neprestano tri dni. Sivkaste megle so zakrivale vse gorovje in iz koče se ni videlo dalje kakor za tri korake. Puščoba je zavladala krog in krog in dolgčas je vel iz mrzlih, neprijaznih megla. A Kekcu ni bilo dolgočasno. Lepo je zakuril vse peči, da je bilo v vsej koči prijetno in toplo. Piskal je na piščalko in je prepeval vesele pesmi. Ali pa je sedel v sobici in se igral z volkom. Krmil ga je z mesom, ki si ga je odtrgoval od svojih ust, in se mu je vedno bolj prilizoval. Volk pa se je stiskal k njemu in mu je lizal roke. In vsak večer ga je potrepljal Kecec po glavi pa mu je rekel: »Oj, volkec! Danes ponoči preneha dež in v jutru odrineva v dolino,

kjer boš pasel bické in psičke in petelinčke in kokoške. Lepo bo nama v dolini, lepo, da nikjer tako!»

A ko se je Kekec v jutru prebudil, je videl, da še vedno pada dež in da se megle niso premaknile niti za ped. Toda to ga ni vznemirjalo, ampak je bil vendarle tako vesel, da se mu je pričela Pehta posmehovati. »Slišiš, Kekec?» mu je rekla Pehta. »Meni se zdi, da bi ti zelo rad videl, če bi vse dni padal ta dež. Veš, zato, da bi vedno jedel dva lepa kosa najlepše pečenke. Ha, Kekec?»

Kekec se je naglas zasmel: »No, ne rečem, da bi ne bilo skoraj res,« je odgovoril. »Veste, teta Pehtara, kaj pa naj bi tu v tej samoti, kjer ne vidim druge žive stvari kot tega nemarneža, ki me je skoraj spravil ob nos in ušesa. O, le naj dežuje vsa tri leta, ki jih moram preživeti pri vas zaradi tega, ker sem vam strgal nedolžen korenček. Če drugo ne, mi bo vsaj pečenka slajšala dolga leta. Saj tri leta niso trije dnevi. Ali ni res, teta Pehtara?»

In Kekec se je muzal, muzal ves tisti dan in je bil zelo vesel. Pozno zvečer je šel spat. Pogledal je še enkrat skozi okence v noč. Še vedno je žuborel dež tam zunaj. A Kekec je vendarle uzrl samotno zvezdo tam sredi oblakov. Kar poskočil je in je zgrabil volka okrog vratu. — »Jasni se, ljubi volkec!» je rekel. »Zvezde se že kažejo izza oblakov. Jutri bo najlepše vreme. In jutri pojdeva v dolino. Hej, hej, ljubi volkec!»

Kecec je pričel plesati z volkom po sobici. Pogledal je skozi okence pa je tlesknil z rokami. Nič več ni bila megla. Nebo je bilo čisto in jasno kot ribje oko. Snežniki so žareli v prvi jutranji zarji. Rdeč ogenj je objemal visoke vrhove, na katere je bil zapadel svež sneg. A najlepše je žarel ponosni Špikov vrh. Ves je bil zasnežen in se svetil, kakor da bi bil posut s samimi diamanti in cekini.

»Juhuhu!« je zavriskal Kecec in se je naglo oblekel. »Pojdi, volkec, kar z mano pojdi! Teta Pehtara še spi — in kar tiho se izmuzneva iz koče. Pa bova kosila že pri Korošču. Kar pojdi, volkec, kar pojdi! In bodi vesel, da ne boš nič več videl svoje hudobne gospodinje. Lepo se izmuzneva — in teta Pehtara bo debelo gledala, ko se prebudi. Hihi, tako čudno bo gledala!«

Kecec je neslišno odprl vrata in je stopil v vežo. Poslušal je; a nič se ni ganilo v samotni koči. Pa se je namuznil in se je splazil skozi vežne duri. Volk je stopal prihuljeno za njim in ni niti enkrat zasopel. Zunaj pa je Kecec za trenutek obstal in se je globoko oddahnil. Nato pa je stekel skozi gozdič in je dirjal na vso sapo po travnati strmini. Volk je skakal kraj njega; toda niti enkrat ni poizkusil, da bi ga zaustavil. Kecec je to videl pa se mu je zasmejala srce. — »Hej, resnično pojde zdaj z mano v dolino!« je mislil ves vesel. »Pa sem jo popihal teti Peh-tari . . . Škoda, da je ni blizu. Lahko bi ji še enkrat strgal

korenček, oj, tako lepo bi ga strgal, da bi se teta Pehtara usajala na vso moč. Hej, hej!«

Že sta dospela s strmine tja med kamnito gruščevje. Tedaj pa se je Kekec okrenil in je obstal kakor prikovan. Zagledal je Pehto, ko je drvela po strmini in je bila že zelo blizu. Kekec se je zdrznil in noge so mu kar zastale. Pa je izprevidel, da ga Pehta ulovi in ga odvede nazaj v kočo. Pa se je tako razsrdil, da je kar cepetnil z nogo. »Ne boste me, teta Pehtara, ne boste me!« je ponavljal uporno. »Danes hočem biti v dolini in nihče mi ne ubrani tega . . . Oj, volkec! Zdaj pokaži, da si hvaležen! Zdaj pokaži, da nisi zaman hrustal dobrih pečenk! Nasukala bova zdaj Pehto, da je ni še nihče tako nasukal!«

In Kekec se je pomiril in je mirno čakal. Pehta je prisopla in se je ustavila kraj njega. Prijela ga je z obema rokama za rame in rekla: »Glej ga, potepuha! Kar na skrivaj se izmuzne iz koče pa mi hoče pobegniti! Kaj so že minila tri leta? Ha, ti Kekec? — O, kar lepo se obrni, pa pojdi nazaj!«

»Ali res, teta Pehtara?« je odgovoril Kekec prav mirno. »O, nič več ne grem k vam nazaj. Veste, teta Pehtara, v vaši koči je preveč dolgočasno. Jaz bi pa že rad enkrat zacitral na svoje lepe citre. Zato grem v dolino in nihče mi ne bo ubranil tega. Mislim, da tudi vi ne, teta Pehtara, ki ste bili vedno dobri in mi niste nikoli storili

nič slabega. Zato me pa kar lepo pustite, da ne bo nobene zamere!»

»Ne pojdeš, ne pojdeš, Kekec!» je dejala Pehtara in se je skoraj razsrdila. »Rekla sem, da ostaneš pri meni tri leta. In pri tem tudi ostane. Kar lepo se obrni in pojdi nazaj!»

A Kekec se je upiral, na vso moč se je upiral. Pehta ga je prijela z obema rokama in ga je zasukala. Potisnila ga je naprej, da se je Kekec opotekel in bi bil skoraj padel. A sedaj je volk zalajal na ves glas in je zarenčal, da je bilo strašno. Zaprošil se je naravnost v Pehto in jo je zgrabil s svojimi ostrimi zobmi za obleko. Pa je pričel ruvati in trgati, da so kosi obleke kar frčali na zemljo. Zraven pa je renčal in je bil tako razjarjen, da se je Pehta kar prestrašila. Pričela je vpiti in suvati volka z rokami in nogami. A volk je postajal vedno bolj razjarjen in je renčal in ruval vedno huje.

Kekec je stal na strani in se je neprestano muzal. »Ali vidite, teta Pehtara?» je rekel naposled. »Ali vidite volka? O, nič več vam ni pokoren in tudi sluša vas nič več. Pošteno vas bo premikastil, če vam jaz ne pridem na pomoč. Nič več noče ostati pri vas, ampak z mano hoče v dolino. Pa sem jaz kriv, da vas je zapustil in se obesil name? Ha, teta Pehtara?»

»Oj, Kekec! Oj, Kekec!» je zavpila Pehta, ko je videla, da se ne more več otresti razjarjenega volka. »Daj, po-

magaj mi, da me ne raztrga divjak! Potem se bova o vsem lepo pogovorila . . . Samo pomagaj mi zdaj, Kekec!»

»Pa naj bo, ker me tako lepo prosite!« je odvrnil Kekec in je stopil bliže. »Volkec, moj ljubi volkec!« je rekel potem in je zgrabil volka za hrbet. »Pusti teto Pehtaro! Saj nama noče nič hudega. O, lepo naju bo pustila v dolino in naju ne bo več zadrževala. Kar pusti jo, volkec, ker si priden, zelo priden!«

In volk je res izpustil Pehto in je stopil stran. A vendar je še renčal in je kazal Pehti ostre zobe. Pehta se je odahnila in si je popravila raztrgano obleko. »Ti divjak!« je govorila vsa zasopla. »Pa kako me je mikastil ta divjak! Svojo gospodinjo je hotel raztrgati! Oj, Kekec, pa kako si mogel pridobiti volka na svojo stran? Čudno se mi zdi; saj si vedno grdo govoril o njem in mu nisi privoščil lepe besede. Daj, povej, Kekec!«

A Kekec se je naglas zasmel. »Teta Pehta!« je odgovoril. »Kaj res mislite, da sem tako malo pameten? O, lepo sem vas prekanil, da vas še ni in ne bo nihče tako. Vi ste krmili volka s kostmi in sirkovim sokom. A jaz sem mu dajal najlepše kose vaše pečenke. Mislili ste, da sem jaz tako požrešen. Pa nisem, teta Pehtara! Samo prekanil sem vas, pa sem dajal pečenko volku, da se je kar oblizoval. Pa mi recite, če ne bo potem držal volk z mano! Kar recite, teta Pehtara, ako morete!«

Pehta ga je gledala, samo debelo gledala. A Kekec se je še enkrat zasmel in je nadaljeval: »Lepo sem vas prekanil, teta Pehtara, lepo! Pa ste res mislili, da me boste imeli tri leta zaprtega? O, kako ste se zmotili in niste poznali Kekca! Zdaj pojdem z volkom lepo v dolino. A vi, teta Pehtara, boste morali iti iz naših krajev. Saj ste sami rekli, da pojedete iz naših krajev takrat, ko vam pokaže vaš volk zobe in odide s človekom v dolino. In glejte — ravno zdajle vam je pokazal vaš volk zobe in vas je še celo pošteno premikastil. In z mano pojde v dolino in se ne povrne nikoli več. Teta Pehtara, kar lepo mirni bodite! Pa nikar se ne žalostite preveč zaradi volka! Veseli bodite, da ste se znebili tega nemarneža . . . Zbogom, teta Pehtara! Pa brez zamere! Mudi se mi, mudi, ker me že težko čakajo v dolini.«

In Kekec je dal Pehti roko. Pehta ga je še vedno gledala in je molčala. Naposled pa se je zasmejala in je tlesnila z rokami. »Ti prebiti Kekec!« je rekla in se je še vedno smejala. »Pa kdo bi si mislil, da je tako prevejan? O, prekanil si me, tako strašno prekanil, da bi te najrajši pograbila za ušesa in ti navila uro. Glej ga, glej! Kako me je vodil ves čas ta nepridiprav za nos! Pa sem mislila, da ni na vsem svetu človeka, ki bi me mogel prekaniti in mi odvesti volka. A prišel je nepridiprav, ta Kekec je prišel, pa me je prekanil in mi ugrabil volka. Oj, Kekec, ti prebiti Kekec!«

»No, no — saj ni tako hudo, teta Pehtara!« je odvrnil Kekec. »Preveč ste zaupali volku, pa niste vedeli, da je volk nespametna zver, kakor je bila naša rajnka Keza. Samo za pečenkami se lovi ta nemarnež, samo za pečenkami. Zato pa je postal tako hitro dober in prijazen . . . Teta Pehtara, mudi se mi v dolino. Hvala vam za vse prijazne besede in za lepo postrežbo! Nikoli vas ne pozabim in še marsikatero lepo pesmico si bom izmislil o vas. Kar ostanite tu! Saj vas nihče ne podi od tod, še najmanj pa jaz. Kaj hočete v tujem svetu? Oj, tu pri nas je lepo kot nikjer! Zato pa kar ostanite, teta Pehtara!«

A Pehta je zmignila z glavo. Prijazno mu je podala roko in je rekla: »Pojdem, daleč od tod pojdem, ker me je zapustil volk. Obljubila sem tako in svoje obljube se moram tudi držati. Kekec, ti pa bodi zdrav in imej se dobro! Ne branim ti zdaj v dolino, ker ti ne morem. Navihani si in prevejan, da nihče tako na svetu. Zato pa mi bo po tebi dolgčas, resnično mi bo prve dni dolgčas . . . A pojdi zdaj, Kekec, pojdi, ker se ti mudi in mene je sram, da si me tako strašno prekanil. Kar pojdi, Kekec, kar pojdi!«

In Pehta se je obrnila in je odšla po strmini navzgor. Tam gori se je ustavila in je pogledala na Kekca. Z roko je pomahala in je še enkrat zaklicala. Pa tudi Kekec je pomahal z roko in je zavpil: »Teta Pehtara! Nekaj vam moram povedati. Da ne boste kdaj pozneje mislili, da

sem hudoben in da se ne boste jezili name. Izmaknil sem vam iz stekleničice nekaj kapljic zdravila za oči. V dolino nesem tisto zdravilo pa ozdravim slepo Mojco. Da boste vedeli, teta Pehtara!«

Pehta mu je zažugala z roko, a se je vendar smejala. Pa tudi Kekec se je smejal in hipoma se ga je polastila stara razigranost. Kar zasrbelo ga je v prstih pa ni mogel drugega, kakor da je dvignil roke in je pričel strgati korenček. »Šlek, šlek, teta Pehtara! Pa sem vas le prekanil in nasukal . . . Šlek, šlek, teta Pehtara!«

A Pehta mu je še enkrat zažugala. Še enkrat se je zasmejala in hipoma izginila za goščavo. Kekec pa je dvignil svoj klobuček in je zavriskal, da je odmevalo vsepovsod po strmih, zasneženih Špikovih stenah. Obrnil se je k volku in ga je potrepljal po glavi. »Zdaj greva, volkec, naravnost v dolino greva. Oj, to bo veselja tam doli, oj, to bo veselja!«

In Kekec je stekel med kamnitim gruščevjem in je zavriskal in prepeval, da se je slišalo daleč v dolino. Za njim pa je drvel volk in je lajal na ves glas. Bil je vesel kakor psiček, ki gre s svojim gospodarjem na bogato pojedino. Tu in tam se je vzpel in se je dotaknil Kekca s svojim prednjimi nogami. A Kekec mu ni zameril tega. Kekec se mu je samo prijazno nasmejal pa mu je rekel: »Vesel si, volkec? Hm, pa saj je prav tako. Takega gospo-

darja ne dobiš nikjer na svetu, takega gospodarja, kot je Kekec . . . Le bodi vesel, volkec, le bodi vesel!«

Pa sta šla dalje med kamnitim gruščevjem. Naglo sta spela in sta bila vesela kot jutranje sonce na sinjem nebu. Iz gruščevja sta krenila proti zelenemu rušju, ki se je raztezalo po strmini tja do širnih smrekovih gozdov . . .

12

Pastirček Rožle se je bil oblekel tisto jutro v debelo suknjo, ker ga je resnično zeblo. Oj, vse visoke gore so bile zasnežene in so se lesketale v svetlih žarkih. Mrzel veter je vel nad zelenimi senožetmi in pastirčka Rožleta je kar stresalo, ko je stopal za svojo živinico. Daleč kraj senožeti je sedel na kamen. Pokazal je jutranjemu soncu hrbet, da bi se nekoliko ogrel. Oprl se je na palico in strmel v dolino, ki je ležala globoko pod njim. Zamislil se je pastirček Rožle, globoko se je zamislil v svoje misli. — A kar hipoma je dvignil glavo in pričel poslušati. Od Špikove strani je prihajalo razločno vriskanje in prepevanje, ki je odmevalo glasno od belih, strmih sten. — »Beštica!« se je začudil pastirček Rožle in je vstal s kamna. »Pa kdo že spet vriska na oni strani? Saj tam ni pastirjev, pa tudi drugih ljudi ni tam. Glej, glej . . .«

Pastirček Rožle se je čudil, da je kar zmajeval z glavo. A nenadoma se je zganil in se je prestrašil. Zagledal je svojo živinico, ki se je vsa plaha podila po senožeti. Ovce so beketale, koze meketale, a krave so mukale na ves glas. Živinica je divjala na vso sapo mimo njega in

pastirček Rožle jo je zaman poskušal zadržati s svojo palico in z glasnimi klici. Živinica se še zmenila ni zanj, ampak je dirjala mimo njega. Rožletu se je vse to zdelo čudno. A tudi njega je pograbil divji strah. Zagledal je strašno zver, ki je skočila blizu njega iz gostega rušja. V prvem trenutku je mislil, da je to velik pes. A ko je pogledal natančneje tisto zver, so mu kar mravljinci zagomazeli po hrbtu. Kolena so mu klecnila in palica mu je zdrknila iz rok. — »Ojoj! Pomagajte! Volk je — strašen volk me hoče požreti!« je zavpil v svojem divjem strahu in se je zaprašil za svojo živino.

A tedaj pa je tudi že obstal, ker je nekdo zaklical blizu njega in se je zasmel: »Pa zakaj bežiš, Rožle? O, ne boj se, le nikar se ne boj!«

Rožle se je stresnil. Spoznal je Kekčev glas in se je ves osupel okrenil. Resnično — tam kraj rušja je stal Kekec in se mu smejal. A kraj njega je stal volk in se je težko oddihoval. Rožle se mu je še bolj začudil in ni vedel, ali bi šel naprej ali nazaj. Toda tedaj se mu je Kekec že približal. Z roko ga je potrepljal po rami pa mu je govoril: »Kaj me nič ne poznaš, Rožle? Vesel bodi, da sem se vrnil!«

»Saj se ne bojim tebe,« je odvrnil Rožle ves prepaden. »Le strašnega volka se bojim. Kraj tebe stoji in mi kaže ostre zobe . . . Oj, Kekec! Lepo te prosim — zapodi strašnega volka, da me ne požre! Bojim se ga, bojim . . .«

Kecec se mu je posmejal in mu odgovoril: »Le nikar se ga ne boj! Rečem ti, da je krotak kot psiček in da se lahko igraš z njim. Ugrabil sem ga Pehti in ga vodim domov, da bo stražil hišo . . . O, Rožle, povej, kako je pri vas doma? Ali ste se kaj bali zame? Hm, dolgo me ni bilo nazaj, ker me je bila ugrabila Pehta. Hm, pa sem jo nasukal in prekanil, da še nihče tako. In še volka sem ji odvedel, da mora zdaj sirota proč iz naših krajev. Ali bi ti zmogel kaj takega? Ha, te vprašam, Rožle?«

Pastirček ga je gledal in je strmel. Skoraj samemu sebi ni mogel verjeti, da stoji pred njim Kecec. Pa še bolj je strmel, ko je pričel Kecec pripovedovati, kako je bilo pri Pehti. Pozabil je na strašnega volka in se ga ni več bal pa je poslušal, samo poslušal in se čudil. Oj, ta Kecec! Kdo bi si mislil, da je tako pretkan in pogumen? Glej, nasukal je Pehto in ji je nazadnje še celo korenček strgal . . . Ne, nikdar bi si ne bil Rožle mislil, da se more na svetu dogoditi kaj takega. Zato pa se je čudil, da niti govoriti ni mogel. Šele ko je Kecec umolknil, je sklenil roke in vprašal: »Pa zdravilo neseš naši Mojci, da bo izpregledala in ne bo več slepa? Ali je res to? Daj, povej mi še enkrat, Kecec!«

Kecec mu je pokazal stekleničico in Rožle mu je zdaj moral verjeti. »Oj, Kecec, Kecec!« je govoril in je skakal v velikem veselju z noge na nogo. »Oj, kakšna radost bo zdaj pri nas doma! To bo prepevala naša Mojca in bo

tako vesela! Pa vse si napravil ti, samo ti! Kekec, ti pretkani Kekec!«

A Kekec mu ni pustil dalj govoriti. Zamahnil je z roko in je rekel: »Kaj tisto! To ni nič . . . A jaz moram v dolino. Predolgo sem se zamudil pri tebi. V nedeljo pridi domov, da boš videl, da Mojca ne bo nič več slepa. Ali prideš?«

»Pridem,« je odvrnil Rožle ves vesel. In tedaj se je Kekec obrnil pa je odšel prepevaje s svojim volkom s senožeti. Tam ob rušju je še enkrat zamahnil z roko Rožletu — potem pa je izginil v goščavi. Rožle pa je tekel v stajo, kamor je bila pobegnila živina pred volkom. Napodil jo je nazaj na senožet in je prepeval in vpil v velikem veselju. Tu in tam je utihnil za trenutek in se je zamislil. Toda že v naslednjem hipu je poskočil in je tlesknil z rokami. »Hej, Kekec, ta Kekec!« je izpregovoril naglas. »Kdo bi si mislil, oj, kdo bi si mislil? . . . Hej, Kekec, ta Kekec!«

Kekec pa je medtem hitel skozi zagorski gozd proti dolini. Vso pot je vriskal in prepeval, da se je slišalo daleč po pogorju. Kraj njega je veselo skakal volk in ga ni zapustil niti za trenutek. Dospela sta že globoko v dolino. Bližala sta se že zelenemu gozdiču kraj polja. Tedaj pa je volk hipoma obstal in je glasno zarenčal. »Kaj ti je, volkec?« ga je vprašal Kekec ves začuden. »Zakaj si se splašil in se razjezil?«

A volk je samo še enkrat zarenčal, potem pa je skokoma zdrvel naprej po poti. In že čez dva trenutka je slišal Kekec glasno vpitje tam v goščavi. Deset glasov je vpi-
lo na pomoč in ti glasovi so bili tako obupni, da se je Kekec prestrašil. Naglo je stekel dol in je obstal na ovin-
ku. Zagledal je volka, ki je sedel sredi pota na zadnjih nogah in gledal za tropom vaških paglavcev, ki so bežali na vso sapo skozi gozdič in so kričali, da je bilo strah in groza. Zagledal je Kekec paglavce pa se je zasmel na-
glas. »O, glej jih, kako beže!« je rekel. »Pa so hoteli na gore, da si natrgajo tolarjev in cekinov, pa si jih preplašil ti, hudobni volkec! Že drugič jih vidim, kako znajo be-
žati. Oj, to so junaki, volkec, to so junaki. Hoj, hoj!«

Kekec se je še enkrat zasmel, potem pa je šel naprej. Vpitje je bilo vedno tišje, dokler ni onkraj gozdiča utih-
nilo. Kekec je došel kraj gozdiča in je obstal za trenu-
tek. Ozrl se je na zeleno polje, ozrl se je na Koroščevo hišo in v srcu se mu je zbudila velika radost. Zavihtel je klobuček in zavriskal na ves glas: »Juhuhu!« — potem pa je šel naprej preko polja in je prepeval, da se je slišalo v samo zagorsko vas:

*»Na nebu škrjanček,
pod nebom pomlad . . .
Oj, drobni škrjanček,
kaj pel bi ti rad?«*

Na pragu Koroščeve hiše je sedela mala Mojca. Z roko si je podpirala glavico in je mislila svoje misli. Poslušala je kosa, ki je pel nekje tam gori ob gozdu, in je bila žalostna, jako žalostna. Saj ni imela nikogar, da bi prepevala z njim. Rožle je visoko nekje v gorah, a ubogega Kekca je pograbila hudobna Pehta. Saj mamica pravi tako in sirota Mojca ji mora verjeti, ker mamica se pač ne bo nikdar zlagala. Zaradi tega je pa bila Mojca žalostna, ko je poslušala kosa, ki je pel tako milo in lepo. Bridko je vzdihnila in je že hotela vstati, da bi šla k mamici v kuhinjo.

A tedaj je zaslišala vesel vrisk in je dvignila glavo in prisluhnila. Vrisk je utihnil in tudi kos v goščavi je utihnil. Za trenutek je bilo vse tiho krog in krog. A hipoma se je oglasila vesela pesem in Mojca je spoznala glas, ki je prepeval. Naglo se je dvignila in je tlesknila z rokami. Obrazek ji je zažarel od veselja in nasmejala se je naglas. Zaklicala je v vežo, na ves glas je zaklicala: »Mamica, oj, mamica! Pridite, hitro pridite!«

Mati je prišla iz kuhinje in Mojca jo je zgrabila za roko. — »Ali vam nisem rekla, mamica?« je govorila kar v eni sapi. »Kekec prihaja . . . Pa ste dejali, da ga je ugrabila hudobna Pehta. A šel je samo k vili Škrlatici, da prinese zdravilo za moje oči . . . Ali ga slišite, mamica? Ali slišite Kekca, ki tako veselo prepeva, ker se vrača k nam? Ali ga slišite, mamica?«

Mati se je začudila pa si je zasenčila z roko oči. Pogledala je na polje in je resnično zagledala Kekca, ki je bil že zelo blizu. — »Glej, no — saj je res Kekec,« je dejala in se je razveselila. »Kdo bi si mislil? Skoraj gotovo ga je Pehta izpustila ali pa ji je pobegnil.«

Tedaj pa je že pridirjal Kekec do praga. »No, ali me vidite, teta?« je govoril ves zasopel. »Mislili ste pač, da me ne bo več nazaj. Ha, teta? — Pa sem le prišel, vesel in zdrav, kakor nisem bil še nikoli. Prekanil sem Pehto in jo spodil iz naših krajev, da ne bo strašila nikoli več. Glejte volka! Pehtin je bil še včeraj, a danes je moj. Odvedel sem ga Pehti in sem ji zato še celo korenček strgal. Pa mislite, da se je Pehta kaj jezila? O, samo s prstom mi je zažugala in se je smejala . . .«

Mati se je čudila in je gledala volka, ki je sedel na prag in je težko sodel. Tedaj pa je prišel tudi Korošec domov in je sklepal z rokami, ko je zagledal Kekca in krotkega volka. Šli so v izbo in so posedli krog mize. Kekec je moral na široko pripovedovati, kako je bilo pri Pehti tam pod Špikom. Pripovedoval pa je tako lepo in veselo, da so se mu vsi smejali. Naposled pa je izvlekel iz žepa stekleničico. Pokazal jo je vsem in rekel: »Ali jo vidite? Izmaknil sem jo teti Pehti, a je nisem ukradel, ker sem že davi povedal Pehti, da sem ji jo izmaknil. Dajte, teta, namažite s to vodo Mojci oči, pa boste videli, da bo Mojca že jutri izpregledala. Dajte, teta, pa meni verjemite!«

Materi so stopile solze v oči. Pobožala je Kekca po laseh in mu je rekla: »Kekec, oj, Kekec! Ti si dečko, da ga ni takega na svetu . . . Pa kako naj ti povrnem to? Ali bo res izpregledala sirota Mojca? Ali bo res?« — S tresočo roko je odprla stekleničico in je narahlo pomazala s tekočino Mojci slepe oči. Deklica se je kar stresla v veliki radosti in se je smehljala, samo smehljala zaradi lepe sreče, ki jo je vendarle enkrat zadela.

Kekec je ves dan pravil o svojih zgodbah in o zvijači, s katero je prekanil Pehto. Volk je ležal zleknjen pod mizo in je spal. A nihče se ga ni bal, ker so vsi vedeli, da je krotak kot psiček. Zvečer pa so šli na vrt in tam je Kekec zacitral lepo pesem, da je bilo vsem veselo pri srcu. Mojca je pela kakor škrjanček nad pomladno njivo in kar skakala od veselja. Saj je bila prepričana, da bo jutri izpregledala. Oj, videla bo očeta in mamico pa tudi Kekca bo videla, Kekca, ki ji je prinesel čudežno zdravilo od Pehte. Širno polje bo videla in jasno nebo in bele snežnike. Zasmejala se ji bo vsa radost, ki hodi iz kraja v kraj po veselem zagorskem svetu . . . Oj, to bo veselje, to bo veselje!

Tako si je mislila mala, slepa Mojca in od same radosti tisti večer ni mogla zaspati. A ko je prišlo jutro, je bila še vedno slepa. Prišlo je drugo, prišlo je tretje jutro, a Mojca še vedno ni izpregledala. Žalostno je povešala svojo glavico in zdihovala tam na vrtu. Kekec jo je tolažil; a

tudi Kecec sam je že obupal in je mislil, da se je prevaral. Zato pa je bil jezen in je že hotel nazaj k Pehti, da jo pošteno ošteje.

Četrto jutro je bila Mojca še vedno slepa. V svoji žalosti se je napotila proti gozdiču in je sedla kraj porobja v travo. Zakrila si je obrazek z rokami in je žalostno zajokala. Oj, prevaral jo je Kecec, prav grdo jo je prevaral! Saj ji ni prinesel zdravila — samo nalagal jo je, in nespametna Mojca mu je verjela. Nikoli ne bo izpregledala, o, nikoli! Videla bo pred sabo samo črno temo, a sonca ne bo nikdar videla . . . Mojca je vedno huje jokala in niti slišala ni kosa, ki je drobolel tam v goščavi. Prišel je k njej Kecec in se je ustavil pred njo. Gledal jo je ves žalosten in v grlu ga je pričelo dušiti. Dolgo je molčal; a nazadnje je vendarle izpregovoril in je vprašal Mojco: »Slišiš, Mojca? Zakaj jočeš, ko ti ni treba? Poslušaj, poslušaj, kako lepo poje kos tam v goščavi! O, lepše poje kakor škrjanček nad njivo. Ali ga slišiš, Mojca?«

Deklica je še huje zaihtela in je neprestano govorila: »Zakaj si me nalagal? O, Kecec, zakaj si me nalagal? Saj mi nisi prinesel zdravila — samo za norico si me imel, Kecec . . .«

Kecec je zamahnil z roko, a ni ničesar odgovoril. Molčal je in je čakal, kdaj bo Mojca sama prenehala ihteti. A čakal je dolgo. Naposled pa je Mojca vendarle utihni-

la. Z roko je šinila preko solznega lica, a že v naslednjem trenutku je začudeno zaklicala. Dvignila se je in se je ozirala na vse strani s široko odprtimi očmi. »Kaj je to? Kekec, kaj je to?« je izpraševala in se je čudila. Tlesknila je z rokami in je zaklicala na ves glas: »Izpregledala sem . . . Oj, Kekec, polje vidim in nebo. Pa tudi tebe vidim, Kekec . . . Nisem več slepa, Kekec, o, nisem več slepa . . . nisem slepa . . .«

V svoji veliki sreči je pričela Mojca skakati po travi in je venomer ploskala z rokami in ponavljala: »Nisem več slepa . . .«

Kekcu se je razjasnil obraz. Skočil je k Mojci in ji je pogledal v oči. Oj, Mojčine oči niso bile več mrtve, ampak so se smejale v veliki sreči. Saj so prvič videle prostrano, zeleno polje in visoke, bele snežnike. Sonce so videle in modro nebo in videle so vso to brezmejno krāsoto. Zato pa so se smejale oči in mala Mojca je bila srečna, da si ni želela ničesar več na svetu.

»No, ali ti nisem rekel, da potrpi?« je govoril Kekec ves razveseljen. »Glej, pa si izpregledala in moje zdravilo ti je pomagalo. Saj sem vedel, da bo tako. Že gori pri Pehti sem vedel, da bo tako. Zato pa sem ji izmaknil zdravilo . . . Oj, Mojca, zdaj bo pa veselje, da nikjer tako na svetu. Oj, Mojca!«

Mojca se je venomer smejala in je gledala v zeleni svet, ki ga še ni bila videla nikoli. Skakala je in je sklepala

roke. Kekec je pa vpil od samega veselja in je prevračal kozolce po travi. Nato pa sta stekla proti domu, da tudi oče in mati zvesta veselo novost.

Tisti dan je bila nedelja. Na Koroščevem domu je vladalo veliko veselje. Tudi Rožle je prišel z zagorske senožeti in se je veselil z drugimi. Kekec je bil tisti dan izredno vesel. To je pravil o Pehti, da so se mu vsi smejala in ga hvalili čez mero. A Kekec se ni prevzel, ampak je samo zamahnil z roko. »Kaj tisto!« je dejal in se je namuznil. »Saj to vse skupaj ni nič. Samo to me veseli, da sem prekanil Pehto in sem ji nazadnje še celo korenček strgal. Samo to je, vam pravim, samo to . . .«

In veselili so se do večera. A še zvečer so šli na vrt pa so prepevali tam najlepše pesmi. Ravno so peli tisto Kekčevo pesem o Pehti, kar se prikaže hipoma visoko tam gori pod Špikom krvavordeč žar, ki je svetil daleč naokrog. »Kaj je to?« so se izpraševali vsi začudeni in so gledali na visoki Špik, ki ga je obsvetljevala tista krvavo rdeča zarja. A nihče si ni vedel razložiti, od kod prihaja tisti čudni ogenj.

A tedaj se je oglasil Kekec. »Hm, jaz vem, kaj pomeni tisti ogenj,« je rekel. »Glejte, nocoj zapušča Pehta naše kraje. Odvedel sem ji volka in sem ga naščuval nanjo. Zato pa mora od tod. Zažgala je svoje domovanje, ki gori zdaj z velikim plamenom . . . Saj pravim — skoraj žal mi je, da gre od tod. Saj ni bila hudobna. Lepo je ravnala z

mano in skoraj se kesam, da sem ji strgal korenček . . . Pa gre nocoj v daljne kraje in nemara ji je hudo, ker mora iz naših krajev. Pa kaj morem jaz za to. Čemu me je pa ugrabila? Da me je pustila v miru, pa bi še danes lahko domovala tam pod Špikom. Resnično — jaz nisem kriv. Peh-ta sama je kriva. Saj je vedela, da Kekec ni muren, ki samo sedi pred luknjico in gleda neumno v svet: čri-čri-čri, zakaj pa sonce gori? — Oj, Kekec ve, zakaj sonce gori in Kekec ve še kaj drugega. Hm, hm . . .«

Krvavi žar pod Špikom je pričel pojemat, dokler ni popolnoma ugasnil. Stemnilo se je in samo zvezde so gorele na visokem nebu. Po zagorskem svetu je vladala tišina in to tišino je motil le Pehtin volk, ki je hripavo lajal tam na Koroščevem dvoru . . .

* * *

Veselo so se igrale snežinke po ozračju in so plesale v rahlem vetru, ki je vel nad zagorsko dolino. Čez noč je bilo padlo snega za tri pedi, a še vedno so ga usipale megle z zakritega neba. Žive duše ni bilo na cesti široko okrog. Samo Kekec je stopal po cesti, za njim pa je počasi in umerjeno stopal volk. Na pragu Mežnarčevega doma se je Kekec ustavil. Obtrkal si je sneg s svojih čevljev in je stopil v vežo. »Oj, oče; oj, mati! Oj, Jerica; oj, Tinka!« je zaklical naglas. »Domov sem se povrnil, ker sem odslužil Koroščevim. Ali me slišite? Sneg je za-

padel in zato sem se povrnil, ker nimam pri Korošču nobenega dela več. Hej, hej!«

Izbina vrata so se naglo odprla in na pragu se je prikazala mala Tinka. Zavpila je od veselja, ko je zagledala bratca. Toda hipoma se je preplašila in se skrila materi za predpasnik. »Joj, joj!« je zavrisnila v svojem strahu. »Divjo zver je privedel Kekec s sabo . . . Zmaj je, zmaj, ki je pri njem Kekec služil za kuharja . . . Mamica, branite me! O, mamica!«

Kekec se je zakrohotal na ves glas. »Glej jo no — Tinkaro!« je dejal potem in se je še vedno smejal. »Kako se boji te krotke živalce! Saj ni zmaj, Tinkara! Pač sem bil obljubil, da privedem zmaja s seboj. Pa ga nisem, Tinkara! Oj, zmaj je še predaleč, da bi hodil z menoj samo zaradi tebe. To je le volk, ki sem ga ukradel Pehti. Pa ni hudoben, Tinkara! Z njim se boš lahko igrala in le meni verjemi, da ga boš imela čez dva dni rajši kot svojo muciko. Mucika je zvita in te prekani vsakokrat, kadar le hoče. A volk je pošten, ti rečem, Tinkara! Niti ugriznil te ne bo, ampak te bo imel rad in te bo čuval. Le meni verjemi, Tinkara!«

A mala Tinka se je bala strašnega Pehtinega volka in se ni upala izza materinega predpasnika. Kar tresla se je ves tisti dan, ko je pripovedoval Kekec v sobi o svojih zgodbah tam doli v Rovtah. A polagoma se je volka privadila in se ga ni več bala. Tretji dan pa so se že podili

po prostorni izbi — Tinka spredaj, volk za Tinko, mucika za volkom. Kekec pa je sedel za pečjo in se je neprestano muzal. Vzel je citre pa je zacitral lepo pesem. Pa se je tedaj zavrtela Tinka z volkom, prav lepo se je zavrtela. Mucika pa je prasnila na klop. Rep je dvignila in je mijavkala od samega veselja.

www.omnibus.se/beseda

ISBN 91-7301-310-2